Harlequin

Nr. 1
14.800 lei
Mai 1999

Diana

Pe dinăuntru se simțea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită și dorită...

GRATUIT

Penny Jordan

DRUMUL SPRE FEMINITATE

Harlequin

Diana

IUNIE 1999
Nr. 2
Clipe care schimbă viața
de Val Daniels

Pentru Sarah Fields, una din zilele pe care nu le va uita niciodată a început ca un coșmar. Suferind o entorsă, pierzându-și locul de muncă de unde își completa veniturile cu banii necesari pentru plata chiriei, Sarah primește o propunere de serviciu pe care nu-și poate permite să o refuze. Ea trebuie să joace rolul soției lui Mark Barrington care vrea să îndeplinească, astfel, ultima dorință a tatălui său: să-și vadă fiul însurat și fericit alături de cea pe care o alege. Când își vor da seama că nu mai joacă niște roluri?

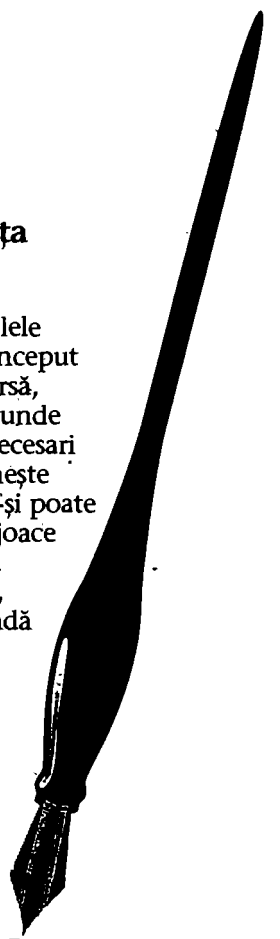

DRUMUL SPRE FEMINITATE

de Penny Jordan

OOO RINGIER ROMANIA SRL

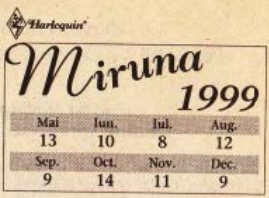

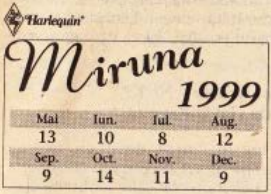

Titlul original al ediției în limba engleză:
Mission: Make - Over
Harlequin Mills & Boon Presents
© 1997 Penny Jordan
traducere și adaptare de Monica Știrbu

Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul de reproducere în orice formă, integrală sau parțială. Această ediție este publicată cu acordul Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda. Toate mărcile folosite au fost sub licență Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Diana
Mai 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JORDAN, PENNY
Drumul spre feminitate / Penny Jordan. -
București : Ringier, 1999
112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Diana)
Tit. orig. lengi : Mission : make-over.
ISBN 973-99193-0-8

820-31=590

ISBN 973-99193-0-8

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

— Şi Lucianna unde e? Încearcă cumva să readucă la viaţă vreun hârb de maşină?

Janey Stewart îi zâmbi celui mai bun prieten al soţului ei. Se aflau toţi trei la masă, savurând cele preparate de Janey pentru cină.

— Nu, Jake. În seara asta nu, îi zise ea, dându-i astfel un răspuns la întrebarea despre cumnata ei, care era, în acelaşi timp, cel mai tânăr membru al familiei şi unica fată.

Lucianna se născuse după ce mama sa adusese deja pe lume patru fii şi crescuse fiind tratată de tatăl şi de fraţii ei aproape ca un băiat. Aceasta şi ca urmare a faptului că, în mod tragic, mama ei murise când Lucianna avea numai un an şi jumătate, fiind răpusă de o formă rară şi extrem de violentă de pneumonie virală.

— E în oraş, adăugă ea în continuare, observând sprânceana lui ridicată întrebător. Îşi ia la revedere de la John.

— Îşi ia la revedere... Aşadar *marea iubire* a luat sfârşit?

— Nu tocmai. John o să lucreze în Canada trei luni. Bănuiesc că Lucianna spera că, înainte de a pleca, el va veni cu o propunere care să facă relaţia lor mai stabilă.

— Pe naiba, răspunse David, soţul lui Janey şi fratele cel mai mare al Luciannei. El era cel care conducea acum ferma unde crescuseră Lucianna şi ceilalţi fraţi Stewart şi unde ea locuia încă. Nu o să-şi găsească niciodată un bărbat cât timp umblă îmbrăcată în pantalonii ăia vechi şi lălâi.

— Nu e numai vina ei, David, îl întrerupse Janey cu blândețe. Tu și ceilalți n-ați prea încurajat-o să fie feminină! Și în plus, ai avut o contribuție importantă la a-i băga în sperieți pe pretendenți, adăugă ea încetișor.

— Dacă te referi la faptul că am dat de înțeles că Lucianna nu va împărți același pat cu un bărbat decât cu prețul unui inel de nuntă, ce e rău în asta?

— Nimic, încuviință Janey.

Apoi adăugă sec:

— Dar îmi aduc aminte că te-ai muncit din greu să mă convingi pe mine că ar trebui să ne mutăm împreună înainte de a ne căsători!

— Asta a fost altceva, îi răspunse David cu fermitate.

— Sper ca relația Luciannei cu John să meargă, continuă Janey îngrijorată. La urma urmei, are douăzeci și doi de ani acum, nu mai e o adolescentă.

— Nici o relație nu o să-i meargă cât timp se va comporta ca un băiețoi, spuse David pe un ton categoric. Poate reușești tu să-i dai o sugestie, Janey, să-i arăți calea cea bună.

— Am încercat, începu Janey ridicând ușor din umeri. Cred că are nevoie de cineva care să-i arate, nu să-i spună, cineva care să-i trezească încrederea în ea ca femeie.

Se opri și zâmbi cu subînțeles către cel mai bun prieten al soțului său.

— Cineva ca tine, Jake, îi spuse ea.

— Jake? zise David, izbucnind într-un hohot de râs. Jake nu s-ar uita niciodată la una ca Lucianna, după ce atâtea femei au alergat după el. Amintește-ți manechinul italian cu care ieșeai, Jake, și tipa de la banca din New York.

— Hm... Iar tu te-ai însurat cu mine, mulțumesc mult, îi aminti Janey soțului ei cu un ton ironic. Poate nu ești persoana potrivită, Jake, dar are nevoie de ajutor de la cineva, altfel mi-e tare teamă că îl va pierde pe John și o să sufere groaznic.

— Tipul ăsta chiar înseamnă așa de mult pentru ea? se încruntă Jake, sprâncenele întunecate unindu-i-se deasupra ochilor de un albastru-cenușiu deosebit de intens și de limpede, care contrastau cu pielea lui măslinie moștenită de la bunica italiancă.

Înălțimea și umerii lați le moștenise în schimb de la rudele din partea tatălui. Unchiul de la care primise ferma

și conacul aflate în apropiere de ferma familiei Stewart avusese o statură la fel de impresionantă.

— Mi-e teamă că da, îi răspunse Janey încetișor. Are nevoie de ajutor, Jake, adăugă ea. Chiar dacă ea e ultimul om care ar recunoaște-o!

— Mai ales în fața mea, concluzionă Jake în locul ei.

— Mda, s-ar zice că ai un talent deosebit să o faci să se burzuluiască.

Când ceasul din hol bătu ora exactă, Janey încetă brusc să mai zâmbească, încruntându-se ușor.

— Avionul lui John pleacă peste o jumătate de oră și după asta Lucianna se întoarce acasă.

— Și o să vrea un umăr pe care să plângă? o întrebă Jake.

— Luce nu plânge niciodată, îi răspunse David. Nu e genul.

— Chiar trebuie să plec, spuse Jake zâmbindu-i de peste masă și mulțumindu-i pentru cină. Aștept câteva faxuri.

— Încă o afacere de milioane de lire, îl întrerupse David zâmbind. Trebuie să ai grijă, Jake, altfel vei fi multimilionar la patruzeci de ani și toate femeile dornice de căpătuială din zonă vor fi pe urmele tale...

— N-o să fiu niciodată multimilionar cât timp trebuie să finanțez moșia, îi spuse Jake cu sinceritate.

— Ce te-ai fi făcut dacă ai fi moștenit-o și n-ai fi dispus de banii câștigați din vânzarea de acțiuni? îl întrebă David.

— Nu știu. Probabil că ar fi trebuit s-o vând. Să sperăm că într-o bună zi nu voi mai fi nevoit s-o finanțez. Pădurile pe care le-am plantat vor aduce ceva profit la maturitate pe lângă veniturile de la fermă și subvențiile.

— Ar fi fost o rușine să trebuiască s-o vinzi, îi spuse Janey. La urma urmelor, moșia e proprietatea familiei de aproape două sute de ani.

— Da, știu.

— E timpul să te gândești să asiguri următoarea generație Carlisle dacă intenționezi să o păstrezi în familie, îl tachină David. Nu întinerești, să știi. Anul ăsta împlinești treizeci și patru de ani?

— Treizeci și doi, îi răspunse Jake sec. Sunt cu un an mai mare decât tine și asta îmi amintește... N-a fost cumva ziua Luciannei săptămâna trecută?

— Ba da, încuviință Janey.

Apoi adăugă:

— Cred că spera să primească un inel de logodnă de John înainte ca el să plece în Canada.

— Cum îi merg afacerile? o întrebă Jake, fără să-i dea n un răspuns la comentariile despre speranţele spulberate Luciannei.

— Ei, îşi formează încet-încet o clientelă fidelă, răspunse cu prudenţă Janey. În special femei, care prefe să-şi ducă maşina în service tot la o femeie...

— Are încă datorii mari la bancă, spuse David fă ocolişuri. Nici un bărbat normal nu îşi lasă maşina service la o femeie. Am încercat să-i spunem asta, d parcă ascultă? Nici vorbă. Locuieşte în continuare ai nu a câştigat destul ca să-şi poată închiria o locuinţă, a cum se gândise la început...

— Eşti foarte nedrept, David, îl critică Janey cu blânde Că tot veni vorba, Lucianna este în mare parte ceea ce ta tău şi voi ceilalţi aţi făcut din ea. Biata fată, niciodată n s-a acordat vreo şansă să-şi dezvăluie feminitatea!

2

— DECI JOHN A PLECAT CU BINE? o întrebă Janey cu prudență pe Lucianna.

Erau amândouă în bucătărie, Janey cocea prăjituri, iar Lucianna era cufundată în calcule.

— Nu te-am auzit când ai venit aseară, insistă Janey când Lucianna termină de adunat coloana de cifre la care lucra.

— Am ajuns mai târziu decât aș fi crezut, încuviință Lucianna încetișor, fără să-și ridice privirea. Nu voia să recunoască în fața cumnatei sale că după plecarea lui John se simțise atât de deprimată încât, în loc să vină direct acasă, rătăcise fără țintă prin aeroport. Sărutul pe care i-l dăduse John pe frunte fusese scurt, aproape frățesc. În plus, el răspunsese rapid, nerăbdător, la primul apel care îi anunța zborul.

— Poate că atunci când se va întoarce acasă, John își va da seama cât de mult i-ai lipsit, o consolă Janey.

Lucianna se simți brusc copleșită. Ce sens avea să se prefacă față de ceilalți când nici față de ea însăși nu se mai putea preface? Scutură din cap cu tristețe, refuzând să fie consolată.

Îl cunoscuse pe John cu șase luni în urmă, când mașina lui se stricase, lăsându-l izolat la câțiva kilometri de ferma unde crescuse Lucianna și unde locuia acum împreună cu fratele ei, David, și cu soția acestuia, Janey.

Ea trecuse întâmplător cu mașina pe acolo și, dându-și

seama de situație, oprise și se oferise să-l ajute. Găsi rapid problema și îl asigură că o va înlătura în scurt timp.

Învățase de mică să repare motoare, la fermă. Acolo, dacă un echipament nu funcționa, se pierdeau bani grei și de aceea toți membrii familiei Stewart știau să pună pe picioare un tractor stricat. Lucianna îi depășise însă pe toți, fiind în stare să găsească defecțiunile chiar înaintea fraților ei mai mari.

Acest talent s-a dovedit util în adolescență, când fratele ei Lewis a început să fie interesat de mașini. Lucianna le-a fost de un real folos lui Lewis și prietenilor lui, ajutându-i să și le repare.

Fiind cel mai tânăr membru al familiei și având și handicapul de a fi fată, Lucianna crescuse conștientă că trebuie să găsească o cale de a compensa faptul că nu era băiat.

Nefiind sigură ce vrea să facă după terminarea școlii, a continuat să-și vadă de treburile ei la fermă și, treptat, a ajuns să se ocupe nu numai de întreținerea utilajelor de la fermă, ci și a mașinilor unora dintre prietenii fraților săi. Astfel că repararea mașinilor deveni în mod natural din hobby un mijloc de existență.

La început, ambiția ei fu să lucreze numai cu modele de lux, dar toți distribuitorii pe care îi abordase în ideea unei ucenicii îi râseseră în față numai la gândul unei femei-mecanic. Astfel, tatăl ei fu cel care îi sugeră, în cele din urmă, să folosească unul din spațiile neutilizate de la fermă pentru a începe o afacere pe cont propriu.

John fusese la început șocat, iar apoi puțin rușinat de felul în care Lucianna își câștiga existența, considerându-l „nefeminin".

După o primă întâlnire cu John urmă o alta, apoi începură să se vadă săptămânal. Fără însă declarațiile de dragoste și angajamentul pe termen lung la care ea sperase.

— *Ce nu e în regulă cu mine,* Janey? De ce nu-l pot face pe John să-și dea seama cât de bine ne-ar fi împreună?

Lucianna stătea cu spatele la ușă și, în timp ce ea vorbea, David și Jake intrară în bucătărie, exact la timp ca să audă întrebarea pusă cu voce scăzută.

Jake fu cel care rupse tăcerea penibilă ce se lăsase:

— Probabil pentru că el nu e un motor cu ardere, iar relațiile dintre oameni necesită mai multă pricepere decât cea pe care ai putea s-o capeți la un curs de mecanică.

Vocea familiară, tăioasă ca un brici, o făcu pe Lucianna

să se întoarcă, cu obrajii roșii și ochii verzi scânteind de mânie. Felul în care își pieptăna părul lung, ondulat natural, îi scotea în evidență pometii înalți și bărbia fermă. Spuse pe un ton tăios:

— Cine te-a întrebat pe tine? Aceasta e o conversație personală și dacă aș fi vrut să știu părerea ta, deși nu cred că mă va interesa vreodată, ți-aș fi cerut-o.

Ea și Jake nu se prea înțeleseseră niciodată. Încă de când era mică îl antipatizase și îi displăcuse prezența lui în viața lor și influența pe care el părea s-o exercite nu numai asupra fraților, ci și asupra tatălui ei. În ciuda faptului că el era doar cu un an mai în vârstă decât fratele ei cel mai mare, observase întotdeauna la Jake ceva care îl făcea diferit de ceilalți, o anumită maturitate, ceva ce Lucianna nu putuse să definească atunci, dar care o scotea din sărite.

Jake fusese cel care o convinsese pe mătușa ei să-i cumpere rochia aia stupidă, când a împlinit treisprezece ani, aia cu volane roz și eșarfă, care îi făcuse pe toți băieții să râdă în hohote. Ulterior, eșarfa o folosise pentru a lega roțile unui șasiu.

— Dar tocmai ai făcut-o, îi aminti Jake, deloc tulburat de accesul ei de furie.

— Nu vorbeam *cu tine*, vorbeam cu Janey, răspunse Lucianna laconic.

— Probabil Janey are un suflet prea bun ca să-ți răspundă cinstit și să-ți spună adevărul.

Lucianna îl săgetă cu privirea.

— Ce adevăr? Ce vrei să spui?

— Ai întrebat ce nu e în regulă cu tine și de ce John nu vrea să vă logodiți, îi aminti Jake cu indiferență. Hai să-ți spun eu, bine? John e bărbat, nu e unul cine știe ce, e adevărat, dar totuși e bărbat... Și, ca toți oamenii normali, își dorește să aibă lângă el o femeie adevărată. Printre altele, o femeie știe că șoaptele pe care vrea să le audă un bărbat de la iubita lui nu au nici o legătură cu ultimele detalii tehnice ale unui nou tip de motor. Dă-mi mâna ta, îi porunci el, aplecându-se în față și apucând mâna stângă a Luciannei înainte ca ea să protesteze.

Se uită cu atenție la inelar. Buzele lui lungi și mobile se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor, după care spuse:

— E greu de crezut că vreun bărbat poate fi tentat să-și pună inelul pe degetul acesta.

Profund jignită, Lucianna își trase mâna cu putere din mâinile lui și îi spuse furioasă:

— O femeie e tot ce poate fi mai stupid, docil și artificial pe lumea asta, practic un nimeni.

— Dacă într-adevăr așa te vezi, îmi pare rău pentru tine, spuse Jake în cele din urmă.

Abia după câteva secunde vorbele lui Jake îi ajunseră la urechi. Lucianna clipi, încercând să nu izbucnească în plâns. Nodul chinuitor care i se pusese în gât o împiedica să nege cele spuse de el.

— Tu nu ești femeie, Lucianna, îi zise Jake ironic, atacându-i tăcerea vulnerabilă.

— Ba da, replică ea furioasă.

— Nu, nu ești. A, poate că arăți ca atare și ai toate însușirile fizice ale unei femei. Deși, drept să-ți spun, judecând după hainele pe care le porți e greu de zis, adăugă el, aruncând o privire dezgustată pantalonilor cu câteva numere mai mari cu care fata era îmbrăcată. Dar nu aspectul este cel mai important și pun pariu că până și cea mai insipidă femeie știe mai bine decât tine cum se atrage un bărbat. Chiar *și eu* știu mai bine...

— Atunci poate ar trebui să-i dai lui Luce câteva idei, zise David, râzând. Predă-i câteva lecții despre cum să pună mâna pe un bărbat.

— Poate că așa ar trebui, încuviință Jake gânditor, ca și când aceasta ar fi fost o propunere viabilă și acceptabilă și nu lucrul cel mai ridicol și jignitor pe care Lucianna îl auzise vreodată.

Lucianna nu se mai putu stăpâni:

— Nu mă poți învăța nimic despre cum trebuie să fie o femeie, absolut nimic, îi spuse ea disprețuitoare.

— Chiar așa? Punem pariu? îi răspunse Jake cu un ton calm. Ar trebui să fii înțeleaptă și să nu mă provoci, Lucianna.

— Dacă aș fi în locul tău i-aș cere s-o dovedească, o sfătui David cu seriozitate.

— Încetați amândoi să o mai necăjiți, interveni Janey.

Apoi îi zise cu blândețe Luciannei, înainte ca aceasta să mai poată spune ceva:

— Totuși Jake are dreptate, Luce. Și la urma urmelor, John fiind plecat trei luni, ai o ocazie ideală ca atunci când se va întoarce să-i arăți exact ce i-a lipsit, încheie ea stângaci,

evitând atât privirile Luciannei, cât și ale celor doi bărbați.

Lucianna își umezi buzele, pregătindu-se să le spună cât se poate de clar că ar trebui să fie nebuni să-și imagineze că ea ar putea fi vreodată de acord cu o asemenea idee. Nici unul dintre ei nu părea însă dispus să o asculte și nici măcar să o lase să zică ceva. Îl auzi pe Jake vorbind, ca și când la un moment dat ea și-ar fi dat deja acordul pentru această provocare jignitoare:

— Vor exista bineînțeles câteva reguli de bază.

— Reguli de bază?! se încruntă Lucianna. Dacă prin asta înțelegi că voi fi nevoită să accept ordine de la tine...

Atunci, în mod inexplicabil, îi reveni brusc și dureros în minte imaginea femeii aceleia pe care o studiase John cu privirea, înainte de a pleca. Oare era posibil?

Înghiți nodul dureros care i se pusese în gât și se trezi spunând:

— Bine. Sunt de acord.

— Dumnezeule, înseamnă că într-adevăr îl vrei! De ce?

În spatele amuzamentului batjocoritor din vocea lui Jake se ascundea ceva, dar Lucianna era prea necăjită ca să-și dea seama de asta.

— Da' ce credeai? întrebă ea tăios. Îl iubesc...

— Îmi amintesc că deunăzi simțeai exact același lucru față de hârbul ăla de mașină pe care ai insistat să-l cumperi. Apropo, ce s-a întâmplat cu el?

— Ruginește în șopronul vechi, îi răspunse David cu un rânjet.

Lucianna aruncă o privire furioasă către amândoi.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci dimineață e să vii la Hall, îi spuse Jake. Trei luni pot părea destul, dar având în vedere câte avem de făcut...

— La ferma ta? Nici vorbă. Sunt mult prea ocupată, îi răspunse disprețuitor Lucianna.

— Chiar așa? Cifrele astea spun altceva, replică Jake, aplecându-se deasupra calculelor pe care ea le făcuse înainte de sosirea lui.

Lucianna roși. Nu era nevoie ca el să-i arate problemele financiare pe care le traversa cu afacerea ei. Le putea vedea și singură destul de ușor și bănuia că la fel de ușor le va vedea și directorul băncii data viitoare când avea să se ducă la el.

— Bineînțeles că nu ești prea ocupată. Va fi acolo, Jake, îl asigură David pe prietenul său. Nu-ți face griji.

Obosită, Lucianna parcă mașina în fața casei și coborî.

Își petrecuse după-amiaza cu tatăl ei. Cu toate acestea, gândurile nu îi erau decât la Jake Carlisle și la provocarea pe care o întrezărise în propunerea lui. El afirmase că o va învăța să se comporte ca o femeie, acel gen de femeie pe care bărbați ca el și, prin urmare, toți bărbații ar fi dorit-o cu adevărat.

Oare ce părere ar fi avut frații ei despre planul lui Jake de a o face să devină o femeie adevărată, genul de femeie căreia John pur și simplu nu i-ar fi putut rezista? Chiar trebuia să-și pună întrebarea asta? Mai întâi s-ar fi stricat de râs, iar apoi cu siguranță i-ar fi arătat lui Jake că sarcina pe care și-o asumase era mult prea grea, imposibil de realizat chiar și pentru un tip atât de grozav ca el.

Nu era ea atât de proastă pe cât credea familia ei, gândi Lucianna enervată. Știa prea bine că alte fete de vârsta ei puteau fi de-a dreptul fermecătoare când era vorba să cucerească un bărbat și că ei îi lipsea cu desăvârșire latura asta. Refuza însă să accepte ideea că situația s-ar putea schimba doar dacă ar purta altfel de haine și dacă ar adopta fandoseala stupidă pe care bănuia că Jake îi va propune să o încerce.

Existaseră și alți băieți cu care se întâlnise înainte să-l cunoască pe John, prietenii scurte care sfârșiseră amiabil de ambele părți, dar cu John alta era situația. Cu el se trezise gândindu-se pentru prima oară la un viitor comun, la căsătorie, la copii. Dar, deși lui John părea să-i facă plăcere întotdeauna compania ei, până acum relația lor se oprise la un sărut cast și o îmbrățișare caldă.

Își spusese că John era un gentlemen care nu voia să-i forțeze mâna și crezuse cu tărie acest lucru. Își dăduse seama abia weekendul trecut că lucrurile nu stăteau chiar așa, că nu ăsta era motivul.

Intră în liniște în casă și începu să urce scările. Se opri pe palier, auzind vocile care veneau din camera fratelui și a cumnatei sale. Realiză în scurt timp că ea era subiectul conversației celor doi.

N-avea de gând să tragă cu urechea, dar își dădu seama că vorbeau despre cele discutate mai devreme în bucătărie. Cu toate acestea, îi fu imposibil să treacă mai departe, de parcă o forță mai presus de ea o țintuia locului.

— Chiar crezi că Jake va reuși s-o facă pe Lucianna să fie mai feminină? o auzi pe Janey întrebându-l pe David.

— Pe naiba, răspunse David amuzat. Luce e sora mea dar, deşi ţin foarte mult la ea, trebuie să recunosc că la capitolul sex-appeal biata copilă stă tare prost.

— David, e răutăcios şi nedrept ce spui, protestă Janey. Are o siluetă foarte frumoasă, chiar dacă şi-o ţine ascunsă în pantalonii ăia oribili. Dacă şi-ar acorda ceva mai multă atenţie, ar putea să arate chiar grozav. Să ştii că nu e vina ei că aţi tratat-o toţi ca pe un băiat când era mică.

— N-are ce să facă, o întrerupse David. Luce pur şi simplu nu e femeie şi din păcate nici Jake, în ciuda experienţei lui, nu are cum să schimbe lucrul ăsta. Trebuie să ne obişnuim cu gândul că o să stea aici cu noi toată viaţa.

Ochii Luciannei se umplură de lacrimi când se strecură în tăcere pe lângă uşa dormitorului lor. Până şi propriul ei frate o considera neatrăgătoare ca femeie. Ei bine, o să-i arate ea lui, gândi furioasă. O să le arate *tuturor,* chiar cu preţul de a se umili şi de a accepta ordine de la cineva atât de înfumurat şi de enervant ca Jake şi în ciuda faptului că acesta se amestecase de atâtea ori în viaţa ei, adoptând mereu stilul acela autoritar de frate mai mare.

Şi, cu toate că îi venea greu să o recunoască şi faţă de ea însăşi, nu ar fi putut avea un profesor mai bun. De-a lungul timpului avusese de nenumărate ori ocazia să observe efectul pe care Jake îl avea asupra femeilor mai slabe de înger şi nu numai, fără ca el să facă vreun efort evident pentru a le trezi pasiunea.

Ea personal nu putea înţelege ce găseau la el. Ce anume le determina pe femeile acelea inteligente, spirituale şi independente să se transforme în nişte fiinţe lipsite de personalitate, care ar fi dat orice să îl aibă? Ea nu găsise niciodată ceva deosebit de atrăgător la el. Era tipul de bărbat foarte masculin, dictatorial şi câteodată chiar cusurgiu. Lucianna prefera bărbaţii ca John, cu părul blond, cu privirea blândă, genul care semăna mai mult cu un ursuleţ decât cu un bărbat fatal.

Cinci minute mai târziu, fiind în camera ei, se opri brusc în timp ce se dezbrăca şi se îndreptă nehotărâtă spre oglindă.

Chiar în după-amiaza aceea mătuşa sa îi spusese cât de mult semăna cu mama ei, care fusese considerată întotdeauna o frumuseţe. Îşi aminti vizita inopinată pe care i-o făcuse John la începutul săptămânii şi expresia de dezgust de pe chipul lui la vederea mâinilor ei pătate cu ulei de

mașină. Totuși John o găsise destul de atrăgătoare la început și fusese încântat, chiar mândru, de faptul că ea era un mecanic atât de bun, lăudând-o și în fața prietenilor lui.

De-abia mai târziu încetase să le mai vorbească celorlalți despre felul în care ea își câștiga existența. De curând o avertizase chiar că nu e bine ce face, arătându-se stingherit și în același timp iritat când ea îl întrebă de ce.

Știa că era altfel decât iubitele și soțiile prietenilor lui John. Din fericire, rareori se întâmpla să rămână singură în compania lor și observase că nu le prea făcea plăcere să vorbească cu ea, epuizând rapid orice subiect de conversație. Dar chiar mai umilitoare decât tăcerea lor fusese cascada aceea de râs care încetase brusc în momentul în care ea revenise în cameră după ce lipsise câteva minute. Nu avea nici un dubiu că de ea râseseră și lucrul acesta o duru foarte tare, dar își promise în sinea ei că nu le va arăta ce simte.

Încercase totuși cu John. Chiar încercase! La sugestia lui își cumpărase o rochie nouă pentru petrecerea anuală a firmei la care el lucra. Mai mult, cedase la insistențele acestuia de a merge la cumpărături cu una dintre colegele lui, care să o ajute la alegerea rochiei.

Și cu toate că, fiind prea iritată, în momentul respectiv nu-i spusese lui John adevărul, rochia aceea pe care o purtase fără nici un pic de succes nu fusese alegerea ei, ci a lui Felicity. Nici până în clipa de față nu înțelesese motivul pentru care Felicity îl mințise pe John cu atâta nerușinare, pretinzând că Lucianna nu ținuse cont de sfatul ei și își alesese rochia singură.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Ochii aceia verzi și frumoși, cu gene lungi și dese, priveau acum cu tristețe. Nici nu ar fi putut spune în cuvinte cât de mult o durea faptul că până și cei din familia ei o considerau lipsită de feminitate.

E adevărat că purta blugi și poate nici munca ei nu era prea feminină, dar pe dinăuntru... Pe dinăuntru se simțea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită și dorită și avea de gând să dovedească lucrul acesta.

3

— TE-AI TREZIT DEVREME în dimineaţa asta. Sper că nu te-ai răzgândit şi vrei să dai bir cu fugiţii.

Lucianna scuturã din cap ca răspuns la comentariile răutăcioase ale fratelui său.

— Bineînţeles că nu, îi spuse ea cu fermitate, deşi el era mai aproape de adevăr decât ar fi crezut.

Se trezise în dimineaţa aceea cu inima grea, profund descurajată şi având tot felul de presimţiri sumbre în legătură cu încercarea în care se lăsase antrenată.

— Nu încerca să mă prosteşti, îi zise fratele său, arătându-i astfel că o cunoştea mai bine decât ar fi dorit ea.

Îi spuse apoi lui Janey, când aceasta intră în bucătărie:

— Ţi-am zis că n-o să se ţină de treabă!

— Ba o să mă ţin de treabă, îl întrerupse Lucianna indignată. M-am trezit mai devreme ca de obicei pentru că am ceva de terminat înainte.

Pentru a întări cele spuse, Lucianna îşi bău cafeaua dintr-o răsuflare şi se îndreptă în grabă spre uşa din spatele casei, înainte ca David să mai aibă timp şi pentru alte comentarii acide. Fiind cu spatele la el, nu putu să vadă felul plin de simpatie şi de compasiune în care se uitase la ea, înainte de a schimba o privire plină de tristeţe cu soţia lui.

Era sora lui mai mică; fir-ar să fie, o iubea şi îi venea să-l strângă de gât pe idiotul ăla de John pentru nefericirea pe care i-o provoca.

Treaba atât de urgentă pe care Lucianna pretinsese că o are de făcut era nici mai mult nici mai puțin decât să schimbe un filtru de ulei. Tocmai se întorcea în casă când mașina lui Jake intră pe poartă.

— Ce cauți *tu* aici? îl întrebă ea pe un ton agresiv când coborî din mașină.

Întâmplător era și el îmbrăcat în blugi, dar aceștia, spre deosebire de ai ei, erau impecabil de curați și îi veneau ca turnați.

— Tu ce crezi? îi replică el calm.

Lucianna îl privi stăruitor.

— Nu-i nevoie să vii tu să mă escortezi. Nu sunt un deținut. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Dar acum te-am scutit de efort, îi spuse Jake mieros. Și asta e una dintre primele lecții pe care trebuie să le înveți.

— Care? întrebă Lucianna.

— Cum să accepți cavalerismul și nevoia naturală a unui bărbat de a proteja o femeie.

Apoi adăugă pe un ton mai sec:

— Și cum să nu-i rănești orgoliul arătându-i că nu ai nevoie sau că nu dorești protecția lui.

— Și cum asta? Fandosindu-mă și aruncându-mă la picioarele tale în semn de recunoștință? întrebă Lucianna ironic.

— Un simplu „mulțumesc" și un zâmbet cald ar fi cele mai potrivite. Vrei să-i mulțumești tipului respectiv, nu să-i dai de înțeles că ești disperată, îi zise Jake.

Lucianna se încruntă la el și se simți cuprinsă de un val de indignare.

— *Nu* sunt disperată, începu ea, dar Jake scutură din cap neîncrezător.

Îi răspunse fără ocolișuri:

— Las-o baltă, Luce. Amintește-ți că te cunosc prea bine și dacă tu ai acceptat toată povestea asta...

— Îl iubesc, îi răspunse ea, ridicându-și bărbia înspre el cu hotărâre, de parcă l-ar fi provocat la ceartă.

— Poate așa ți se pare, dar crede-mă că încă habar n-ai ce înseamnă dragostea.

Fratele ei își făcu apariția în curte, împiedicând-o pe Lucianna să-i dea lui Jake replica pe care ar fi meritat-o. Zece minute mai târziu, aflându-se în mașină lângă el, clocotea încă de mânie.

— Aprinderea ta e terminată, îi spuse ea critic, ascultând sunetul motorului.

— Ar trebui să mă cunoști mai bine înainte să faci asemenea comentarii, îi răspunse el pe un ton neobișnuit de dulce și plin de înțeles care o făcu să se întoarcă spre el cu gura căscată. Simțurile ei, mai ascuțite și mai fine decât mintea, ghiciseră ceva în tonul lui mieros, dar nu-și putea da seama ce anume.

— Aprinderea *mea* nu e *niciodată* terminată, adăugă el pe un ton din ce în ce mai insinuant.

Apoi, devenind dintr-o dată serios, îi spuse, înainte ca ea să mai poată face vreun comentariu:

— A mașinii poate e ușor defectă, Lucianna, într-adevăr. Spune-mi ceva, continuă el. Când ești singură cu John despre ce vorbiți?

— Despre ce vorbim? se holbă Lucianna la el.

— Bănuiesc că vorbiți, nu? o întrebă Jake sec. Sau principala voastră formă de comunicare este, să zicem așa, la un nivel mai primitiv?

Îi trebuiră câteva momente până să înțeleagă aluzia lui Jake, iar când pricepu obrajii începură să-i ardă simțind un amestec de furie și stinghereală...

— Bineînțeles că vorbim, îi răspunse ea iritată. Vorbim despre tot felul de lucruri...

— Cum ar fi? întrebă Jake ridicându-și o sprânceană interogativ. Expresia de pe chipul lui îi aducea într-un mod neplăcut aminte de asprimea cu care îi ținea predici în adolescență, când se întâmpla să facă vreo poznă.

— O mulțime de lucruri, îi spuse Luciana, căutând cu disperare în minte exemple cât mai convingătoare prin care să îi poată dovedi cât de erudite și variate erau conversațiile dintre ei.

— Serios? Înseamnă că ești de acord cu cei care susțin că o discuție poate fi la fel de bine considerată un preludiu, fiind tot atât de erotică și incitantă? o întrebă Jake.

— Ei, un preludiu! sări Lucianna, roșind și mai tare. John și cu mine avem lucruri mult mai importante de vorbit decât sexul, îi spuse ea tăios.

— Și de făcut?

Întrebarea subtilă o luă pe nepregătite, atingându-i o coardă sensibilă.

Neștiind cum să se apere, îi răspunse cu singura replică ce îi trecu prin minte:

— Nu discut lucruri atât de intime cu nimeni!

Dar aceste cuvinte nu avură darul să o protejeze, după cum își dădu imediat seama când Jake îi spuse fără menajamente:

— Nici cu John? Nu mă îndoiesc că ești în stare să dezmembrezi un motor în mod eficient, Lucianna, dar într-un fel sau altul mă îndoiesc că ai aceeași pricepere când e vorba să dezbraci un bărbat sau să te dezbraci tu pentru el, adăugă el cu o periculoasă dulceață în glas.

Lucianna se încruntă, dându-și brusc seama că John condusese mașina nu înspre casa lui, ci pe drumul care ducea spre oraș.

— Unde mergem? întrebă ea tăios.

— Te duc la cumpărături, îi răspunse Jake calm.

— La cumpărături? sări Lucianna, amintindu-și cu teamă toate ocaziile în care familia ei încercase să o convingă să-și schimbe stilul de a se îmbrăca. Știa că ei o considerau încăpățânată și dificilă, refuzând să asculte cele ce îi spuneau, dar cum le-ar fi putut arăta că refuzul ei de a renunța la blugi își avea rădăcinile cu mult timp în urmă, în primii ani ai adolescenței sale?

Atunci, ca tânără liceană, își dorise cu disperare să arate ca o femeie și nu ca un băiețoi, cum auzise că o considerau ceilalți.

Se înfiora și acum amintindu-și ce a urmat când, îmbrăcată cu noile ei haine cumpărate din banii primiți de ziua ei, incomozii ciorapi cu portjartier, fusta scurtă și strâmtă și tocurile înalte care o făceau să se clatine periculos în timp ce mergea alături de prietena ei, se întâlniseră cu un grup de băieți de la școală.

Remarcile grosolane care au urmat transformării ei dintr-un băiețoi într-o fată atrăgătoare și faptul că o considerau disponibilă judecând după felul cum arăta o făcură să roșească săptămâni și luni în șir. Sentimentul de jenă și rușinea pe care le simțea erau atât de mari, încât pur și simplu refuză să meargă la școală săptămâna următoare, până când tatăl său a anunțat că va chema medicul.

Incidentul, alături de comentariile depreciative ale fraților săi la adresa unui anumit gen de femeie, o șocaseră și o făcuseră să se simtă atât de rușinată încât nu mai îmbrăcă niciodată hainele acelea. Și, deși ar fi avut câteva lucruri mai potrivite în garderobă decât blugii ei preferați, refuză con-

stant de-a lungul anilor să urmeze îndemnurile celor din familie de a cumpăra sau de a purta „ceva feminin".

— Nu merg, anunță Lucianna dintr-o dată. Oprește mașina.

Jake opri calm, dar atmosfera dinăuntrul mașinii numai calmă nu era. Se întoarse spre ea și o întrebă critic:

— De ce te temi așa de tare, Lucianna? Și nu încerca să negi că ți-e teamă. Te cunosc prea bine. Ți-e frică de un eșec? Că n-o să poți fi suficient de femeie?

— Nu...

— Nu?

Își ridică o sprânceană în stilul acela interogativ și superior cu care era atât de obișnuită și care o irita atât de tare.

— Atunci dovedește-o, îi spuse Jake.

— Nu trebuie să-ți dovedesc *nimic* ție, îi răspunse Lucianna furioasă.

— Nu, mie nu, încuviință Jake fără să ia în seamă furia ei de moment. Dar cu siguranță trebuie să-i dovedești ceva lui John și ție însăți.

Lucianna își mută privirile de la el, neputând să se uite în ochii lui și să-i contrazică spusele.

— E treaba ta, îi spuse el liniștit. E hotărârea ta, dar trebuie să-ți spun că mă surprinde felul în care te porți...

— Te surprinde!

Lucianna îi aruncă o privire circumspectă. Din câte îl cunoștea ea, Jake putea fi foarte greu surprins de ceva.

— Mmm, încuviință el din cap. Am crezut că ai mai mult curaj și mai mult respect față de tine. Să renunți așa, fără ca măcar să fi încercat să lupți pentru a obține ce vrei...

— Am curaj, răspunse Lucianna indignată.

Apoi adăugă pe un ton violent:

— Ei, bine atunci. Dar dacă îți imaginezi că o să te las să mă terorizezi încercând să mă convingi să-mi arunc banii pe cine știe ce haină idioată care după părerea *ta* ar fi potrivită pentru o femeie...

— Scuză-mă. Am eu multe păcate, Lucianna, dar nu și pe cel de a vrea să văd femei împopoțonate în jurul meu. Și în afară de asta, mai ai un drum lung de făcut până să fii gata să-ți schimbi imaginea exterioară. Azi și multe zile de acum înainte o să lucrăm asupra interiorului tău. Feminitatea e ceva ce izvorăște dinăuntru. Înseamnă să fii mândră de tine ca femeie, să ai încredere în tine și în puterea ta de seducție.

Să le arăți celorlalți că tu însăți te apreciezi ca femeie. Dacă ai toate astea, felul în care alegi să te îmbraci nu mai are nici cea mai mică importanță. Doar că felul de a te îmbrăca acționează ca un mesaj scurt asupra celor care te privesc.

În timp ce vorbea, el pornise din nou mașina și de data asta Lucianna nu mai obiectă în nici un fel, continuându-și drumul spre oraș.

Ceva din stilul calm în care el îi spusese acele câteva neașteptate cuvinte îi trezi o puternică și neplăcută emoție, o senzație nedefinită de pierdere și de tristețe. Ca și când el ar fi descoperit ceva înlăuntrul ei, ceva ce își reprimase de la început și ținuse tăinuit și față de ea însăși cu un sentiment de rușine.

Stând tăcută alături de el, gândurile îi zburară neașteptat nu la ea, nici chiar la John, ci în mod surprinzător la mama sa.

Oare lucrurile nu ar fi stat altfel dacă mama ei nu ar fi murit când Lucianna era atât de mică? Oare ea nu ar fi fost altfel?

— Dar asta e o librărie, protestă Lucianna în momentul în care Jake îi făcu loc să intre în magazin, poftind-o cu un gest hotărât.

Sosiseră în oraș cu cinci minute în urmă și, după ce parcaseră mașina, Jake îi îndreptase pașii spre centrul comercial.

— Așa e, încuviință Jake, atingând-o ușor pe braț pentru a-i arăta un raion de cărți afiat în spatele librăriei. Cred că acolo o să găsim ce ne trebuie, spuse el.

Lucianna se încruntă. Rafturile păreau tixite cu tot felul de cărți ce conțineau diferite regimuri alimentare din câte putea ea să vadă. Merse totuși alături de Jake în direcția pe care acesta i-o indicase.

— Nu cred că astea o să mă ajute prea mult, îi spuse ea observând titlul unei cărți despre alimentație expusă la vedere.

— Și eu mă îndoiesc, încuviință el. Tu ai nevoie să te îngrași, nu să slăbești.

— Ca să fiu mai feminină? întrebă Lucianna.

— Ca să fii mai *sănătoasă*, o corectă Jake. Ai o construcție delicată, cu oase fine, oricine poate vedea asta, adăugă el.

O făcu să tresară când în mod cu totul neașteptat începu

să-şi plimbe degetul arătător pe linia unuia dintre pometii ei. Atingerea lui îi produse o senzaţie asemănătoare unei furnicături, simţind ceva nedefinit şi neobişnuit, o stranie senzaţie de beatitudine care o făcea să i se taie respiraţia.

— Şi în mod natural trupul tău este la fel de delicat, cu picioare lungi şi talie îngustă, continuă el şi accentuă cele spuse cuprinzându-i mijlocul cu mâinile.

Ea nu reuşi să obiecteze în nici un fel şi nici să-şi exprime în cuvinte indignarea când privi în jos spre locul unde degetele lui mari se întâlneau şi simţi prin haine strânsoarea bărbătească, puternică şi caldă a mâinilor lui. O apăsare sufocantă îi invadă pieptul, mult, mult mai puternică şi mai periculoasă decât modul ferm în care Jake îi cuprinsese trupul.

— Nu pot să respir, protestă ea furioasă, cu o voce răguşită, reuşind să-i apuce braţele şi încercând în mod instinctiv să îl oblige să o elibereze.

— Nu poţi?

— Încetează, şuieră ea cu respiraţia tăiată. Încetează odată!

— Ce să încetez? răspunse Jake făcând pe inocentul.

— Ştii foarte bine. Încetează să te uiţi la mine în felul acesta, încheie ea cu stângăcie. Îşi simţi obrajii înroşindu-i-se când în sfârşit el răspunse rugăminţilor ei şi, privind-o în ochi, îşi luă mâinile de pe talia ei.

— Arăţi foarte enervată. Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o curiozitate prefăcută, dar ea îi putu vedea licărirea de amuzament din ochi.

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat, îi spuse ea fără ocolişuri. Felul în care te-ai uitat la mine.

— Vrei să spui felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o doreşte, îi zise Jake calm. Se cheamă limbajul trupului, continuă el înainte ca Lucianna să-i poată arăta că nu e de acord cu el asupra primei lui afirmaţii. „Felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o doreşte", pe cine voia să păcălească? Ştia un lucru şi anume că el cu siguranţă nu o dorea, iar ea nu ar fi vrut niciodată ca acest lucru să se schimbe, gândi ea în pripă. John era cel care ar fi trebuit să o vrea, să o dorească, să o iubească.

— Limbajul trupului, repetă Jake întinzându-se şi luând câteva cărţi dintr-un raft de sus, apoi dându-i-le ei.

Îi explică:

— E un lucru clar că noi toți, în mod conștient sau nu, le trimitem celorlalți mesaje prin fiecare mișcare pe care o facem, prin fiecare expresie pe care o afișăm și primul pas pentru a-i sensibiliza pe ceilalți este să le arăți că tu ești deschisă către această sensibilitate. De exemplu, chiar acum când m-am uitat la gura ta, ți-ai atins buzele cu limba, ceea ce înseamnă...

— Ceea ce înseamnă că mă enervai și mă înfuriai.

— Te enervam? întrebă Jake cu un mic zâmbet în colțul gurii, care o făcu să-și mute precaut privirile de la el.

— John nu se uită niciodată la mine în felul ăsta, răspunse ea pe loc.

Își dădu seama de greșeala pe care o făcuse când îl auzi pe Jake spunând cu blândețe:

— Oh, Doamne... Eh, sunt sigur că în astea o să găsești ceva sfaturi, zise el bătând ușor cu degetele pe cărți, care să te ajute să îndrepți situația. Și dacă nu, eu sunt întotdeauna la dispoziția ta...

Dar Lucianna nu îl ascultă. Smulgându-i cărțile din mână, se îndreptă cu pași hotărâți spre tejghea. Continuă să își țină capul sus când vânzătoarea aruncă o privire rapidă și curioasă către titlurile cărților, înainte de a-i încasa banii și de a i le pune într-o sacoșă.

— O cunosc, am reparat mașina mamei ei, șuieră Lucianna furioasă către Jake în momentul în care ieșiră din magazin. Probabil că toate astea ți se par tare amuzante, adăugă ea supărată în timp ce scoase cărțile din sacoșă și îi citi titlurile dezgustată și disprețuitoare. *Ce este limbajul trupului și cum să îl folosim eficient* și *Arta de a flirta.*

— Amuzante? repetă Jake. Nu, Lucianna, îi spuse el pe un ton categoric. Nu cred că vreuna dintre ele este câtuși de puțin amuzantă.

Aerul lui era atât de sever și îl făcea să pară atât de inabordabil, încât întrebarea pe care Lucianna era gata să i-o pună, vrând să afle exact ce gândea despre ea, îi pieri de pe buze.

— Pe aici, îi spuse el și o atinse pentru a-i arăta frumoasa piațetă care se întindea înaintea lor.

O pereche tocmai părăsi una dintre bănci în momentul în care ei se apropiară, iar Jake ocupă locurile rămase libere.

— Și acum? întrebă Lucianna cu un ton plictisit când el își manifestă dorința de a sta jos.

— Acum o să ne uităm puțin la oameni, îi spuse Jake. Hai să vedem cât de ascuțite și de precise sunt instinctele tale de fapt și, în același timp, hai să vedem cât de mult poți recunoaște din arta limbajului trupului.

— Nu se numea așa. Se numea *Arta de a flirta,* îi replică Lucianna.

— E același lucru, îi zise Jake pe un ton sec. Acum, îi porunci el tăios, când Lucianna se așeză fără tragere de inimă lângă el, privește în jurul tău și spune-mi ce vezi.

Lucianna trase adânc aer în piept și numără în gând până la zece înainte de a-i răspunde iritată:

— Văd piața orașului și o parte din strada principală!

— Nu la asta mă refeream, Lucianna, o întrerupse Jake.

Când se întoarse spre ea să o studieze, privirea din ochii lui era aceeași ca în copilărie și adolescență, pe vremea când el dorea să se impună ca bărbat și ca persoană mai în vârstă.

Pe atunci privirea lui o subjuga și câteodată, din precauție, devenea chiar mai receptivă. După cum realiză spre tristețea ei, lucrurile nu se schimbaseră prea mult între timp. Singura diferență era că acum se simțea puternic tentată să ignore avertismentele din privirile lui și să vadă ce s-ar putea întâmpla. La urma urmelor, ce ar fi putut face el dacă ea pur și simplu s-ar fi ridicat de pe bancă și ar fi plecat?

Ca și când ar fi reușit să-i citească gândurile, o sfătui tăios:

— N-aș face asta în locul tău. Amintește-ți că ai fost de acord. Tu ești cea care își dorește cu disperare să demonstreze...

— Nu-mi doresc *cu disperare* să demonstrez *nimic,* răspunse Lucianna indignată.

— Știi ceva, Lucianna? întrebă Jake privind-o pieziș. Perseverența cu care vrei să îl câștigi pe John îmi amintește de încăpățânarea orbească pe care o arată un copil când cere ceva dulce sau o jucărie, pentru simplul motiv că nu poate obține și îi este refuzat lucrul acela. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva faptul că el pare inaccesibil te face să-l dorești atât de tare.

— Nu sunt un copil, începu Lucianna.

Își dădu seama cu câtă ușurință căzuse în capcana pe care i-o întinsese Jake, atunci când îl auzi spunându-i pe un ton aspru:

— Nu? Atunci îți sugerez să încetezi să te mai comporți

ca atare. Acum, uită-te din nou în jurul tău și spune-mi ce vezi. De data asta studiază-i pe oameni cu atenție. Privește grupul de acolo care tocmai iese de la farmacie și spune-mi ce vezi.

Suspinând adânc, Lucianna se supuse și privi cu multă atenție în direcția indicată de el.

Un bărbat, o femeie și doi copii mici stăteau pe trotuar chiar în fața farmaciei. Femeia se înclină spre bărbat și îi zâmbi, uitându-se în sus la el. Cei doi copii țopăiau lângă ei, fiind fără îndoială agitați, în timp ce bărbatul începu să-și scoată niște hârtii din buzunar.

În acel moment, femeia se întinse în mod instinctiv pentru a-i trage pe copii lângă ea, păzindu-i de mașina ce trecu în viteză pe lângă ei. Bărbatul întinse o mână pentru a o feri pe ea, când un vânzător ambulant se apropie, părând să dea buzna peste ei.

Erau în mod clar o familie, Lucianna putea vedea lucrul ăsta. Și încă una fericită, își dădu ea seama văzându-le zâmbetele și auzindu-le hohotele de râs la vederea unor fotografii pe care bărbatul le ținea în mână, cei doi copii nereușind să-și stăpânească emoția.

Dar refuză cu încăpățânare să amintească ceva din toate astea și îi răspunse lui Jake simplu:

— Văd un bărbat, o femeie și doi copii.

— Începi să-mi pui răbdarea la încercare, Lucianna, o avertiză Jake. Uită-te din nou. Uită-te la felul în care bărbatul se poartă cu cei trei, cu protecție, cu dragoste, și la felul în care femeia îi răspunde, simțind în mod clar că el a făcut ceva special. Și cei doi copii, uită-te cât sunt de emoționați. La o primă vedere, aș zice că sunt o tânără pereche, că au planificat prima lor vacanță în Europa împreună cu copiii lor și că acum tocmai au fost să-și ia fotografiile pentru pașapoarte. Probabil că au planificat demult vacanța asta, au economisit și au făcut sacrificii să și-o poată permite, în special bărbatul care poate a trebuit să lucreze ore suplimentare ca să o plătească.

— Asta e discriminare sexuală, obiectă Lucianna. Poate că femeia a fost cea care a trebuit să facă ore suplimentare.

— Nu e nici un fel de discriminare, neagă Jake. Nu fac altceva decât să interpretez limbajul trupului lor. Uită-te la expresia bărbatului. Uită-te la felul în care îl privește femeia, la mândria și dragostea de pe chipul ei, la cum îi atinge

brațul și uită-te la felul în care el îi răspunde. Un psiholog pentru animale ar spune probabil că ei nu fac altceva decât să copieze un ritual antic din lumea animalelor. Cele mai slabe le giugiulesc pe cele mai tari, așa că în cazul de față sunt tentat să cred că bărbatul a câștigat mai mulți bani. Dar e evident că el e un tată modern. Uită-te cum se apleacă să lege șireturile de la pantofii fetiței și felul în care ea se înclină spre el. E clar că el e obișnuit să-i lege șireturile și e evident că și ea e obișnuită cu lucrul ăsta...

— Foarte interesant, dar nu văd deloc ce importanță au toate astea pentru mine, îl întrerupse Lucianna furioasă.

Brusc, dintr-un motiv sau altul, vederea acelei mici familii fericite o făcu să simtă acut propria ei singurătate.

— La urma urmelor, eu nu vreau câtuși de puțin să-i leg șireturile lui John sau să-l giugiulesc, adăugă ea sarcastică.

— Poate nu vrei să-i legi șireturile, adăugă Jake, dar în ce privește giugiuleala... Este considerată în general ca o parte importantă și plăcută a ritualului omenesc de a face curte, să atingi și să fii atins, să schimbi toate acele mângâieri pline de înțeles... Sau poate sunt eu de modă veche? Sexul a pierdut așa de mult din farmec și din senzualitate în zilele noastre!

Pe cât era el de calm, pe atât se simți ea de tulburată când, înainte să-l poată opri, Jake se întoarse brusc și își încolăci degetele în jurul încheieturii mâinii ei.

Atingerea lui, deși ușoară, avu darul de a o tulbura. Inima începu să-i bată cu putere și puse acest lucru pe seama furiei pe care o resimțea față de atitudinea lui abuzivă. Pulsul i se acceleră, iar Jake, ca și când ar fi realizat starea ei de tensiune, începu să-i maseze cu degetul mare interiorul încheieturii, cu o mișcare lentă și ritmică. Lucianna se gândi că intenția lui era de a o calma și de a o relaxa. Efectul fu însă contrar, inima începând să-i bată nebunește și neregulat, pulsul accelerându-i-se ametitor. Fără îndoială, îi era foarte greu să respire, gândi ea buimăcită.

Printre sunetele neregulate făcute de propria ei răsuflare, îl auzi pe Jake spunându-i încetișor:

— Te ating acum, Lucianna. Te ating așa cum un bărbat, un iubit, așa cum John ar trebui să vrea să te atingă în public, arătându-ți că dorește să te atingă mai intim în particular.

Din noianul confuz de mesaje ce îi asaltau mintea și simțurile, Lucianna reuși să se oprească asupra unuia.

— Dar tu *nu eşti* John, îi aminti ea lui Jake cu respiraţia tăiată.

— Nu, încuviinţă el, degetul lui mare încetându-şi brusc mişcarea circulară de pe pielea ei.

Tonul vocii lui deveni oarecum mai aspru când îi spuse:

— Şi îţi promit că dacă aş fi, tu nu ai avea absolut nici un dubiu asupra sentimentelor mele faţă de tine, Lucianna...

— Nici nu am, găsi ea puterea să spună. Ştiu exact ce simţi pentru mine, Jake. Şi îţi promit că şi eu simt exact acelaşi lucru pentru tine, poate chiar mai mult, adăugă ea laconic.

Un anume instinct feminin o făcu să-şi încline capul cu un gest hotărât în momentul în care îi aruncă în faţă aceste cuvinte. Dar flacăra pe care o întrezări în ochii lui o făcu să-şi întoarcă pe loc privirile în altă parte.

Nu îl văzuse niciodată atât de pasionat, atât de înflăcărat. În mod normal, Jake era un tip extrem de calm şi de controlat. Câteodată chiar exasperant din cauza asta.

— Luc.

Îşi întoarse capul şi se încruntă uşor recunoscând vocea lui Felicity, colega lui John. Nu o prea avea la inimă pe Felicity, mai ales de la întâmplarea cu rochia. Era o brunetă înaltă, cu picioare lungi, având o atitudine oarecum arogantă şi obiceiul de a prescurta numele Luciannei şi de a-l pronunţa ca şi când ar fi fost într-adevăr botezată cu un nume de băiat. Avea un aer uşor sarcastic, de superioritate.

— Ai ceva veşti de la John? o întrebă ea pe Lucianna, vorbind cu aceasta, dar dovedind un mult mai mare interes pentru Jake, asupra căruia îşi fixase privirea, zâmbindu-i.

Stătea în picioare cu faţa la el, pe jumătate întoarsă de la Lucianna, pur şi simplu excluzând-o. Se afla mai aproape de Jake decât Lucianna însăşi. Adăugă:

— Am primit un fax de la el azi-dimineaţă în care spune că a ajuns cu bine, dar îi este dor de noi.

— Da, şi mie mi-a trimis un fax, îi răspunse Lucianna, ea însăşi surprinsă şi şocată de minciuna pe care o scornise.

Probabil ceva din predica pe care Jake tocmai i-o ţinuse despre limbajul trupului o făcu să-şi dea seama clar de încercările deloc subtile ale lui Felicity de a crea o anume intimitate între ea şi Jake, excluzând-o total pe Lucianna.

„Nu aveau decât", gândi ea furioasă. Nu îi păsa de lucrul ăsta şi oricum era tipic pentru Jake să atragă atenţia lui Felicity. Era genul ăla de bărbat.

— Eşti unul dintre clienţii lui Luc? îl întrebă Felicity pe Jake.

Tonul vocii ei era scăzut şi armonios. Râse într-un fel foarte feminin şi adăugă dispreţuitoare:

— Consider că e grozavă că poate să facă asta. Spre ruşinea mea trebuie să recunosc că eu nu mă pricep nici măcar să înlocuiesc un cauciuc.

— Nu cauciucul îl înlocuieşti, ci roata, îi zise scurt Lucianna.

Se ridică în picioare şi îi spuse lui Jake cât se poate de clar:

— Parcă spuneai că vrei să mergem la cumpărături...

— Cumpărături? La asta chiar mă pricep, spuse Felicity entuziasmată.

Pentru o clipă, Lucianna se gândi îngrozită că va trebui să mai îndure încă o umilinţă, aceea de a-l auzi pe Jake invitând-o pe Felicity să-i însoţească. Spre uşurarea ei însă, acesta se mulţumi doar să-i zâmbească după care se întoarse către Lucianna, punându-şi mâna sub cotul ei în momentul în care se ridică în picioare şi aşezându-se foarte aproape de ea.

Jake aşteptă până ce Felicity nu îi mai putea auzi, după care îi spuse pe un ton liniştit:

— N-ai spus nimic despre faptul că John a luat legătura cu tine.

— Nu-ţi spun chiar totul, replică Lucianna.

— Evident că nu. După cum nu mi-ai spus nici că ţi-ai cumpărat un fax, spuse el pe un ton sec.

— Oh! Lucianna nu putu controla expresia de spaimă ce îi traversă chipul în momentul în care îşi aminti de minciuna pe care i-o spusese lui Felicity. Ei, nu puteam s-o las să creadă că John a luat legătura cu cei de la birou şi cu mine nu, se apără ea.

— Cu cei de la birou sau cu ea? întrebă Jake cinic.

Apoi, spre uimirea Luciannei, îşi ridică mâna care îi mai rămăsese liberă şi îi atinse pometele, uşor, cu degetul mare, ca şi când ar fi vrut să-i şteargă o lacrimă de pe obraz. După care spuse cu tandreţe:

— La faza asta instinctele tale de femeie funcţionează perfect. Hai să vedem dacă nu mai putem scoate câteva la iveală. Când ai purtat ultima oară altceva decât blugi, Lucianna?

— Azi-noapte, îi răspunse ea cu isteţime, luptându-se să

își recapete respirația ce o părăsise când el îi atinsese fața cu o atât de falsă tandrețe.

Observând sprânceana lui ridicată întrebător, adăugă mieroasă:

— Nu dorm îmbrăcată cu hainele de muncă, Jake.

— Nu, dormi într-o cămașă de noapte din bumbac, încuviință el batjocoritor. Aia pe care o porți de când aveai cincisprezece ani, probabil.

— E încă frig noaptea, protestă ea simțind cum obrajii încep să-i ardă, ca răspuns la tonul zeflemitor din vocea lui. Îmi place să-mi încolăcesc picioarele în ea...

— O femeie îndrăgostită, o femeie care are un iubit n-ar trebui să aibă nevoie de o cămașă de noapte să-i țină de cald, îi spuse Jake în bătaie de joc.

Adăugă jignitor:

— Dar tu nu ești femeie, Lucianna, nu? Nu încă!

— Nu, după părerea ta, încuviință ea cu un ton nepăsător, pentru a-l face să înceteze să o mai ia peste picior.

După care adăugă:

— Care e problema, Jake? Ești pe cale de a te răzgândi? Începi să te gândești că e prea mult pentru tine, că nu poți să mă ajuți să mă transform într-o femeie?

Expresia care îi traversă chipul și încremenirea totală ce pusese stăpânire pe trupul lui pe măsură ce privirile i se întunecară, începând să arunce scântei, fiind cuprins de o emoție pe care ea nu o putea defini, o făcură să se oprească cu băgare de seamă, încordându-se. Nu știa ce anume din cele spuse sau făcute de ea declanșase furia pe care simțea că el încerca să o controleze. Știa doar că pătrunsese periculos și pe neașteptate într-o zonă necunoscută a personalității lui.

— Nu mă ispiti, îl auzi spunându-i cu voce scăzută. Nu mă ispiti, Lucianna.

„Cu ce să nu îl ispitească?" se întrebă ea nesigură, când își luă mâna de pe brațul ei, de parcă această atingere l-ar fi ars. Era probabil ispitit să îi frângă gâtul, gândi ea nefericită, forțându-se să țină pasul cu el în timp ce mergeau în lungul străzii.

Jake, care se întorsese așteptând-o să îl ajungă din urmă, o privea în tăcere.

Arăta în ochii tuturor ca o adolescentă, cu trupul delicat ascuns de hainele prea largi. Totuși, ea nu era un copil, era

un adult, o femeie. O femeie ale cărei instincte primare fuseseră trezite de teama că își va pierde bărbatul.

Bărbatul ei. Jake se încruntă din nou în clipa în care îi întoarse brusc spatele Luciannei. Sarcina pe care și-o asumase presupunea nenumărate pericole, nu cel mai mic dintre ele fiind faptul că încercarea ar fi putut într-adevăr reuși, iar Lucianna și-ar fi găsit drumul în viață și și-ar fi câștigat bărbatul.

4

— La ce te uiți? îl întrebă Lucianna pe Jake când acesta se opri în colțul străzii pentru a se uita la ceva sau mai degrabă la cineva.

Când realiză despre ce era vorba, Lucianna roși și, văzând fata pe care Jake în mod evident o admira apropiindu-se de ei, spuse stingherită:

— Aha.

Era îmbrăcată în blugi și avea părul lung și decolorat de soare, asemenea Luciannei. Dar asemănarea dintre ele două se oprea aici.

În timp ce părul Luciannei era legat la spate dându-i un aer sever, al celeilalte era desfăcut și ușor în dezordine, lăsând impresia că avusese ceva mult mai plăcut de făcut înainte de a ieși din casă decât să se pieptene. Și fără îndoială neglijase să-și pună vreun obiect de lenjerie pe sub blugii strâmți pe care îi purta, gândi Lucianna caustică, observând privirea lui Jake mutându-se de pe fața pe corpul acesteia.

Fără să fi lăsat senzația unei femei ușoare prin aspectul ei exterior, era în mod clar ceva în aerul ei și în felul în care era îmbrăcată care sugera, chiar și în ochii lipsiți de experiență ai Luciannei, că era o persoană căreia îi făcea plăcere propria ei senzualitate.

— Tipic, nu se putu Lucianna abține să spună în momentul în care observă privirea scurtă și ostentativă pe

care fata i-o aruncă lui Jake înainte de a-i întoarce spatele și de a-și continua drumul în lungul străzii.

„Sau mai degrabă fâțâiala", gândi Lucianna, dacă acesta nu era un termen prea demodat pentru a descrie mișcarea legănată, provocatoare, a fundului fetei.

— Geloasă? o întrebă Jake zeflemitor.

— Bineînțeles că nu, îi răspunse Lucianna pe un ton mușcător.

După care adăugă:

— Și nu mi-ar trece niciodată prin cap să ies din casă fără nici un obiect de lenjerie pe dedesubt...

— Fără nici un obiect de lenjerie?

Jake se încruntă ușor aruncându-i fetei încă o scurtă privire, dar când se întoarse din nou către ea Lucianna observă că se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Chiar ai nevoie să fii instruită, nu? îi spuse el cu un zâmbet care îl făcu să pară brusc mult mai tânăr și care pe ea o făcu să se întrebe dintr-o dată care erau motivele pentru care nu putea respira cum trebuie.

— Dacă a fi instruită înseamnă să mă îmbrac în felul ăla, atunci prefer să rămân așa cum sunt, începu ea furioasă.

Jake scuturâ din cap. Încă râzând, îi spuse:

— Greșești, să știi. Nu e vorba numai de faptul că poartă șnurulețul ăla pe sub blugi și...

— Șnurulet?

— Ei, știi tu, un articol de lenjerie, feminină, care se poartă de obicei pe sub hainele strânse pe corp pentru a evita efectul nedorit și inestetic al L.V.C.-ului.

— L.V.C....? repetă Lucianna iritată.

— Linia vizibilă a chilotului, îi explică Jake răbdător.

— Știu ce înseamnă, îi răspunse Lucianna.

Poate nu era ea prea pusă la punct cu moda, dar chiar citise revistele cumnatei sale și știa foarte bine la ce se referea el. Furia pe care o resimțea nu era îndreptată atât asupra lui pentru faptul că o necăjea, ci mai mult asupra ei înșăși, pentru că îi oferea ocazia să o facă.

— Să înțeleg că nu e un articol de lenjerie preferat de tine? spuse Jake în timp ce își continuau drumul.

— Lenjeria mea nu este un subiect de discuție.

— Păcat, îi replică Jake, vocea devenindu-i brusc oarecum amenințătoare. Pentru că, deși mă doare foarte tare s-o spun,

reprezentanții sexului masculin sunt în mare măsură influențați și fascinați de lenjeria femeilor. Să fim cinstiți, e regretabil că sunt tentați să judece caracterul și personalitatea unei femei după felul în care își alege lenjeria de corp și după ceea ce ei personal consideră că este excitant și erotic...

— Dacă te referi la ciorapii cu portjartier..., începu Lucianna cu băgare de seamă.

Auzise mai mult decât suficient de la frații ei, când aceștia începuseră să crească, despre cât erau de atrăgătoare și de importante asemenea obiecte vestimentare, ca să o determine să nu pună niciodată pe ea așa ceva.

— Printre altele, încuviință Jake. Pentru mine personal cel mai erotic este să știu că unei femei îi pasă suficient atât de ea, cât și de mine pentru a dori ca ritualul dezbrăcării ei să devină un preludiu extrem de senzual al dragostei noastre... Este exact ca neastâmpărul și înfrigurarea pe care le simți atunci când desfaci un cadou ambalat deosebit de atrăgător...

— Aha, deci așa vezi tu o femeie... ca pe un obiect... o jucărie... un cadou, îi spuse Lucianna plină de indignare. Ei bine, află că eu aș prefera să mor decât să mă prezint în felul ăla... decât să mă umilesc și să mă degradez într-un asemenea hal...

— *Lucianna!*

Stingherită, Lucianna evită privirea lui Jake la auzirea notei întrebătoare din glasul lui.

— Bun, zise Jake, ridicându-și mâna și uitându-se la ceas. Am făcut destule cumpărături azi. Cred că e vremea să ne întoarcem. Am ceva de lucru și în timp ce eu muncesc tu poți să începi să-ți faci temele, îi spuse el pe un ton sec, arătând cu capul în direcția cărților pe care ea le ducea.

— Pot să fac asta singură, acasă, îi răspunse Lucianna pe loc.

Nu putea să guste câtuși de puțin ideea de a citi conștiincioasă sub privirile de vultur ale lui Jake, asemenea unei școlărițe.

— S-ar putea să sune John, adăugă ea.

— Cu atât mai bine, îi replică Jake cu fermitate. O să-i facă bine să se întrebe pe unde ești. Nu-ți mai căuta scuze, Lucianna, o sfătui el. Nu uita că tu ai vrut să faci asta.

Lucianna trebui să recunoască fără tragere de inimă că el avea dreptate. Fuseseră momente în dimineața aceea, mult

prea multe de fapt, când era cât pe ce să uite motivele pentru care se supunea unei transformări atât de dureroase.

Când ajunseră în parcare fură întâmpinați de sunetul strident al unei alarme de mașină. Spre surprinderea Luciannei, Jake se opri pe neașteptate și înjură în barbă, murmurând plin de nervi:

— Dacă e ceea ce cred eu că e, nenorocitul ăla de garaj...

Ochii Luciannei se măriră de uimire când, aruncându-și privirea prin parcare, observă că într-adevăr alarma de la mașina lui Jake era cea care suna, luminile aprinzându-se și stingându-se ca și când cineva încercase să intre cu forța în mașină. Nu putu să reziste și spuse cu o voce mieroasă:

— Of, Doamne, Jake. Se pare că ceva nu-i în regulă la partea electronică a mașinii tale.

Privirea pe care Jake i-o aruncă îi spuse că nu fusese câtuși de puțin păcălit de felul batjocoritor-inocent în care ea își manifestase îngrijorarea.

— *Eu* nu am nici o problemă, dar *cei de la garaj* vor avea cu siguranță una. M-au asigurat că au depistat defecțiunea și că au rezolvat problema.

— Sistemele electronice la genul ăsta de mașini scumpe sunt foarte complicate și sensibile, îi spuse Lucianna încetișor, cu o notă de triumf în glas.

Acum era în culmea fericirii văzându-l pe Jake cum încearcă să pună capăt zgomotului infernal făcut de alarma mașinii, mai întâi deschizând portiera și apoi căutând să întrerupă sistemul de alarmă.

— Credeam că dispozitivele de genul ăsta se opresc automat după douăzeci de minute, șuieră Jake printre dinți după ce toate încercările de a dezactiva sistemul de alarmă nu dădură nici un rezultat.

— Asta e valabil pentru alarmele instalate în case, îi răspunse Lucianna cu seninătate, bucuria ei devenind și mai mare atunci când observă că obrajii lui Jake încep să se coloreze ușor de furie.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, Jake începuse să manifeste semnele unei evidente agasări. Părul i se ciufuli când își trecu mâna prin el, iar Lucianna putu să observe în expresia oglindită pe chipul lui că nu îi făceau nici o plăcere atenția și mila cu care îl priveau ceilalți șoferi din parcare.

— Ar fi putut fi mai rău, îl consolă ea cu o falsă îngrijo-

rare. Cred că ultimul model al acestui tip de mașină are un nou sistem de alarmă opțional care pur și simplu strigă: „Ajutor, mă fură!"...

Reuși să susțină privirea pe care Jake i-o aruncă și care, dacă ar fi putut, ar fi transformat-o în cenușă.

— Foarte amuzant, n-am ce zice, replică el furibund, în timp ce intră în mașină pentru a ridica receptorul telefonului.

Lucianna scutură din cap și îi spuse cu blândețe:

— N-o să meargă, Jake, cât timp urlă alarma. Există un sistem automat care te împiedică să suni!

— Unde sunt instrucțiunile de folosire? mârâi Jake întinzând mâna spre torpedo, dar Lucianna scutură din nou din cap cu tristețe.

— N-o să se deschidă, Jake!

— Cât timp urlă alarma, știu, i-o reteză el.

Apoi o întrebă cu o privire neîndurătoare:

— Dar motorul? Probabil că nici el n-o să pornească, nu?

— Mi-e teamă că nu, încuviință domol Lucianna.

— Bun. Tu rămâi aici. E un telefon public după colț. Mă duc să sun la garaj.

— E-n regulă, dar ai face bine să-mi lași și cheile, replică ea docil. Dacă nu, s-ar putea crede că am încercat să o fur, explică ea.

Jake îi întinse cheile în tăcere.

Lucianna așteptă ca el să se îndepărteze, după care intră în acțiune. Nici de această dată nu ținu seama de faptul că el îi interzisese să se atingă de prețioasa lui mașină.

Fredonând o melodie, Lucianna se puse pe treabă. Ignorând alarma și reușind să vină de hac sistemului de protecție pentru a deschide torpedoul, scoase manualul de instrucțiuni cu o mână, în timp ce cu cealaltă deschise cu îndemânare capota. După trei minute reuși să reducă la tăcere alarma, iar după încă două depistă și defecțiunea care, după câte își putea da seama, se putea remedia doar prin înlocuirea unei siguranțe. Alarma trebuia reinstalată, bineînțeles, pentru că ea o scosese din uz. Totuși se simți foarte mulțumită de ea însăși când, dându-se un pas înapoi, fu încântată de liniștea ce se așternuse ca o recompensă a muncii ei. Lovi ușor mașina cu mâna în semn de prietenie și își spuse că era o fată foarte deșteaptă.

— Ce naiba...?

Zâmbi și se întoarse auzind vocea amenințătoare a lui Jake, după care îi răspunse calmă:

— S-a oprit!

Observă cu coada ochiului o mașină purtând sigla garajului de la care luase Jake mașina. Când aceasta opri lângă ei, Lucianna făcu un pas înainte și îi spuse mecanicului care cobora din mașină:

— Am dezactivat sistemul central și am înlăturat dispozitivul electronic de stocare a datelor, dar bănuiesc că principala problemă e de fapt una dintre siguranțe!

Zece minute mai târziu, după ce mecanicul plecase, iar ei tocmai părăseau parcarea, Jake se întoarse către Lucianna și o întrebă cu răceală:

— Ei bine, Lucianna, te-ai distrat destul. Când...?

Lucianna nu se prefăcu că nu înțelege despre ce vorbea.

— Ei... În weekendul în care a trebuit să te duci la Bruxelles. L-ai rugat pe David să te ducă la aeroport cu mașina și să te ia înapoi la întoarcere. Nu voiai să-ți lași mașina parcată acolo pentru că se furaseră o mulțime. Așa că, în timp ce a stat la fermă...

— Ai trecut peste ce ți-am spus eu și te-ai hotărât să te joci cu ea... Cred că îți dai seama că e posibil ca intervenția ta să fi cauzat defecțiunea, în primul rând.

Lucianna observă că Jake strânse din buze în timp ce conducea mașina spre șosea. Se simțea așa de bine știind că exista măcar un domeniu în care cunoștințele ei erau superioare și era fericită că el realiza acest lucru, cu toate că nu îi convenea deloc.

Lucianna se opri din udatul plantelor pe care le îngrijea cu atâta dragoste. Le eliberase bietele rădăcini chircite din strânsoarea ghivecelor prea mici în care fuseseră sădite și le mutase în niște vase mult mai generoase ca mărime.

În cealaltă parte a curții, fratele și cumnata ei erau prinși într-o discuție. Lucianna descoperise în scurt timp că, depășindu-i orice așteptări, cărțile pe care Jake o convinsese să le cumpere îi ofereau o nouă și fascinantă percepție asupra reacțiilor și sentimentelor oamenilor. Acum, la o săptămână de când le cumpărase, realiză că începuse să îi observe pe cei din jurul său.

Felul în care fratele său se aplecase asupra soției, în care trupurile lor se atingeau și zâmbetul pe care ea i-l dăruise,

ridicându-şi privirile spre el, erau toate semne ale dragostei şi intimităţii lor şi, în timp ce se uita la ei, Lucianna se simţi cuprinsă de o undă dureroasă de singurătate şi invidie.

De ce oare capacitatea de a fi atrăgătoare şi de a trezi interesul bărbaţilor părea atât de la îndemână pentru altele, dar nu şi pentru ea? Cu siguranţă nu era numai faptul de a părea docilă şi rezervată, de a gâdila în mod deliberat vanitatea unui bărbat, nevoia lui de a-şi hrăni propriul ego, pentru că dacă ar fi fost numai asta respectul pe care şi-l purta sieşi ar fi împiedicat-o să apeleze la astfel de artificii. Dar nu, nu putea fi numai asta. Trebuia să se gândească numai la cât de puternică putea fi Janey şi cu câtă hotărâre îşi susţinea punctul de vedere în faţa lui David atunci când simţea nevoia să o facă.

„Reacţiile chimice ce stăteau la baza atracţiei sexuale erau uşor de recunoscut, dar greu de definit", spunea *Arta de a flirta*.

Lucianna se întoarse la plantele ei, dar de data aceasta, în timp ce tăia mugurii uscaţi, degetele nu mai aveau atâta siguranţă. Relaţia ei cu John poate nu era una care să mocnească de sexualitate şi pasiune, dar era una de calitate, plină de substanţă, genul de relaţie pe care Lucianna îşi dorea să o aibă cu un bărbat şi care nu implica numai sexul.

Se uită la ceas: Jake trebuia să se întoarcă în seara aceea. Era plecat de câteva zile cu afaceri, dar îi telefonase dimineaţă de la hotel şi îi ceruse să se prezinte la Hall în seara aceea, pentru a putea pune la punct următoarea fază a „Planului".

Cu coada ochiului observă brusc felul în care mâna fratelui ei coborî pe pântecul lui Janey.

Nu era nici un secret pentru Lucianna faptul că fratele ei şi Janey îşi doreau de multă vreme un copil. Oare acel mic gest posesiv la care fusese martoră însemna că dorinţa lor era pe cale să se împlinească?

Gânditoare, Lucianna remarcă felul în care fratele ei îşi pusese braţul pe după umerii soţiei sale când intrară împreună în casă. El manifesta fără îndoială o mai puternică protecţie şi o mai mare grijă faţă de ea în ultimele zile... sau poate era doar faptul că Lucianna începuse să recunoască mesajele subtile ale limbajului trupului care până de curând fuseseră de nepătruns pentru ea?

— Se pare că Jake nu a venit încă să te ia la cumpărături, o tachină David când Lucianna li se alătură în bucătărie.

Apoi o trase în joacă de păr, cu afecțiune.

— De-abia aștept să văd la ce haine s-a gândit pentru tine.

— David... îl mustră Janey, dar Lucianna scutură din cap și zâmbi.

— E-n regulă, Janey, îi răspunse ea. Nu mă simt câtuși de puțin rănită.

Cu toate astea, în trecut, pentru a se apăra, reacționase de fiecare dată cu mânie la astfel de tachinări, gândi ea. S-ar putea spune chiar că exagerase uneori. Dar de când devenise conștientă de puterea pe care o avea limbajul trupului, descoperise că existau și alte moduri, mult mai subtile, de a-și face înțelese argumentele. Și era clar că, dacă cele scrise în acea carte erau adevărate, existau mult mai multe moduri de a stârni interesul unui bărbat decât a te îmbrăca provocator.

În intimitatea dormitorului ei încercase deja pe ascuns acele mici gesturi care aveau darul de a atrage atenția unui bărbat.

5

DUPĂ CE O ÎNTREBĂ CÂT TIMP și atenție acordase cărților pe care le cumpărase, Jake se scuză spunându-i că trebuie să dea un telefon din bibliotecă pentru a pune la punct niște afaceri. De la sosirea ei la Hall, Jake o tratase continuu ca pe o școlăriță, gândi Lucianna furioasă, deschizând televizorul și urmărind absentă programul. Interesul îi fu stârnit brusc în momentul în care îi văzu pe cei doi protagoniști de pe micul ecran sărutându-se cu pasiune. Când camera se apropie de chipurile celor doi, Lucianna se încordă și privi cu mai multă atenție.

Alături de John nu simțise niciodată nimic din patima intensă, de invidiat, pe care o trăia acea pereche. Nu, John cu siguranță nu o sărutase niciodată în felul în care bărbatul de pe ecran o săruta pe femeie, apăsându-i buzele cu sărutări pline de pasiune și de iubire. Ea îi răspundea, strângându-l și ghemuindu-se la pieptul lui.

Inima Luciannei începu să bată cu putere, nebăgând de seamă că Jake revenise în cameră, în timp ce ea se uita fascinată la televizor. Cei doi se sărutau altfel acum, buzele lor contopindu-se, cu răsuflarea întretăiată.

— Ce s-a întâmplat, Lucianna? John nu te-a sărutat niciodată în felul ăsta?

Auzind vocea lui Jake, Lucianna se întoarse cu spatele la televizor, cu fața arzându-i, stingherită de faptul că fusese prinsă uitându-se atât de atentă la micul ecran.

— B...ba da, bineînțeles, îi răspunse ea ofensată, bâlbâindu-se ușor și fiind incapabilă să îl privească în ochi.

— Nu te cred, o provocă el. De fapt, cred că nici tu nu știi să săruți în felul ăsta...

— Bineînțeles că știu, îi răspunse ea pe loc.

— Da? Atunci dovedește-o, zise el încetișor. Vino aici și arată-mi, Lucianna... Sărută-mă...

La început Lucianna crezu că Jake nu voise să spună asta sau nu înțelesese ea bine cuvintele lui. Privindu-i însă chipul realiză, cu teamă și furie, că într-adevăr asta voia.

— Nu poți, nu-i așa? îl auzi întrebând-o încetișor. Nu poți și nu...

— Ba pot, minți Lucianna.

— Atunci dovedește-o...

Dintr-o mișcare Jake fu lângă ea și îi puse o mână pe ceafă, împiedicând-o să se miște. Gura lui era foarte aproape de a ei, la numai câțiva centimetri. Lucianna își umezi buzele nervoasă și îl auzi spunând:

— Da, e un început interesant, dar tu ești cea care trebuie să mă sărute, nu să mă ispitești pe mine să o fac...

Să îl ispitească! Teamă și mânie, un amestec periculos de emoții, explodară în interiorul ei și înainte de a-și pierde curajul Lucianna își lipi buzele strânse de gura lui.

Realiză că buzele lui erau cu totul altfel decât ale lui John, mult mai plăcute la atingere.

— Asta numești tu sărut? Dacă mai bine de atât nu poți nu e de mirare că ai asemenea probleme cu viața ta amoroasă. Ce mă miră e că totuși ai una cât de cât, conchise Jake.

Iritată la culme, Lucianna deschise gura pentru a-i răspunde cu aceeași monedă, dar în același moment Jake puse stăpânire pe buzele ei.

Cuprinsă de uimire și de teamă, își ațintì neajutorată privirile asupra lui Jake. Pasiunea cu care acesta o săruta o făcu să realizeze că alături de John nu trăise niciodată asemenea clipe.

De ce oare inima îi bătea să-i spargă pieptul? Ce forță nevăzută o făcea ea împotriva voinței ei să răspundă sărutărilor lui Jake, strângându-l și mai tare în brațe în loc să îl îndepărteze?

— Jake...

Tentativa Luciannei de a protesta rămase fără ecou.

Mişcările lui lente aveau un efect hipnotic asupra ei, făcând-o să se simtă ca vrăjită. Era pierdută într-un torent de senzaţii care o copleşeau. Dar ceea ce o şocă cel mai tare era faptul că trupul ei nu răspunsese niciodată astfel la sărutările cuiva, nici chiar la ale lui John.

Într-un moment de luciditate, Lucianna îşi găsi totuşi puterea de a se smulge din îmbrăţişarea lui Jake.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse ea cuprinsă de mânie.

Era pe deplin conştientă de valul de sânge ce îi năvălise în obraji şi de greutatea cu care respira.

— Nu, încuviinţă Jake. N-ar fi trebuit s-o fac!

Îi aruncă o privire circumspectă lui Jake, care stătea în picioare lângă fereastră cu spatele la ea.

— Mâine după-amiază mergem la cumpărături, spuse el pe neaşteptate făcând-o să tresară. Şi de data asta...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dacă vrei să fii tratată ca o femeie, Lucianna, va trebui să înveţi să te îmbraci ca atare.

Lucianna se simţi extrem de uşurată văzând că el nu face nici o referire la cele tocmai întâmplate între ei, aşa că nu obiectă în nici un fel la planul lui de a face cumpărături şi nici la comentariile făcute pe marginea acestuia.

În plus, exista o consecinţă absolut neaşteptată a orelor pe care le petrecuse forţându-se cu încăpăţânare să îi privească pe cei din jur. Devenise conştientă că existau pentru femei şi alte moduri de a te îmbrăca decât cele două, diametral opuse, pe care ea le cunoscuse până acum.

Nu ştia încă sigur de unde apăruse această dorinţă neobişnuită de a purta altfel de lucruri, de a fi altcineva. Şi privea încă acest nou mod de a gândi cu teamă şi prudenţă. Dar pentru prima dată simţea înlăuntrul ei nevoia de a-şi descoperi feminitatea, pe care înainte se luptase din răsputeri să şi-o nege.

Relatându-i cele citite în cărţi, fu surprinsă să descopere cât de multe învăţase. Dacă şi Jake era însă la fel de impresionat, reuşea să ascundă foarte bine lucrul ăsta. Expresia lui era impasibilă, profilul uşor întors, întregul comportament faţă de ea era rezervat şi distant.

Doar atunci când Lucianna îi făcu o demonstraţie stren-

gărească de „uitat în oglindă", tehnică pe care tocmai o citise, el păru să îi acorde mai multă atenție. Dar, cu toate astea, Jake nu fusese atât de surprins de progresele Luciannei pe cât se așteptase ea.

— Jake...

Se întinse instinctiv și îi atinse brațul, nefiind sigură cât reușise să acumuleze din ce citise sau cât de bine cunoștințele ei se reflectau în felul în care se mișca, vorbea și zâmbea. Cu zece zile în urmă, nici nu i-ar fi trecut prin cap să îl atingă pe Jake sau vreun alt bărbat, dar în special pe Jake, pentru a-i atrage atenția. Iar acum o făcea cu atâta naturalețe de parcă așa reacționase toată viața.

Îi zâmbi și îi spuse, tachinându-l:

— Poate că n-ar fi rău să citești și tu cărțile astea. Ar trebui să răspunzi la asta..., îl atinse din nou și se apropie ușor de el, zâmbindu-i. Ar trebui să mă privești și să te apropii de mine.

— John e cel cu care trebuie să exersezi tehnicile de flirt, nu cu mine, îi răspunse Jake cu asprime, îndepărtându-se de ea. Cred că ajunge cât am lucrat în seara asta...

O jumătate de oră mai târziu, aflându-se la volanul mașinii și îndreptându-se spre casă, Lucianna simți o ciudată umbră de dezamăgire. La ce se putea aștepta? gândi ea cu autoironie. Doar nu la elogii din partea lui Jake, nu? Îl cunoștea prea bine. De când își putea aduce aminte și oricum de când intrase în adolescență, el nu făcuse altceva decât să o critice.

După plecarea Luciannei, Jake își turnă un pahar mare de whisky. Nu bea de obicei, dar acum...

În ce naiba se băgase? Și de ce? Scutură din cap cu resemnare. Chiar trebuia să își pună întrebarea asta? Totuși până în acea seară reușise să se convingă că motivele lui erau, dacă nu sută la sută, măcar nouăzeci la sută altruiste.

Îi era vie în minte ziua, ora, momentul în care realizase exact ce simțea față de sora mai mică a prietenilor lui. Realizase de ce, de fiecare dată când se întâlnea cu o fată, în loc să se bucure de compania ei nu făcea altceva decât să o compare continuu cu Lucianna. Se gândea mereu că ar fi preferat să fie cu ea și să se bucure de ascuțitul și acidul ei simț al umorului care contrasta atât de mult cu emoțiile ei încă foarte naive.

Trecuse într-o zi pe la fermă să îl vadă pe David. Ușa bucătăriei era deschisă și el intrase înăuntru. Telefonul, care se afla acolo, începuse să sune. Auzise o ușă deschizându-se și Lucianna coborâse scările în fugă și intrase în bucătărie, înfășurându-și în grabă un halat de baie în jurul corpului ud și complet gol.

Imediat ce îl zărise, obrajii i se aprinseră de rușine, un val de culoare urcându-i în tot trupul, înroșindu-i pielea albă și delicată.

Bineînțeles că nu făcuse nimic. Se forțase să se întoarcă cu spatele când ea urcase scările în grabă și bineînțeles că nici unul dintre ei nu mai aminti vreodată de incident. Dar din clipa aceea el avusese mare grijă să păstreze distanța față de ea atât fizic, cât și afectiv, mai ales afectiv.

Încercase să se detașeze, să îndepărteze acele sentimente, spunându-și că este un pervers, dacă nu chiar mai rău, dar nici acest lucru nu îi fu de nici un ajutor. În cele din urmă se consolase cu gândul că măcar își putea controla pe deplin sentimentele... Până în seara aceea...

Și încă nu își dădea prea bine seama ce anume distrusese barierele pe care el le construise cu perseverență, pentru a o apăra. Cu siguranță nu îi făcuse plăcere să o audă vorbind despre John și fără îndoială că imaginea ei sărutându-l pe John îi întinsese autocontrolul până la limită. Dar fusese mai mult de atât, recunoscu el. Era și aerul acela nou al ei, felul subtil, dar și teribil de atrăgător în care ea devenise brusc conștientă de feminitatea ei, ca o fetiță care făcea mândră piruete în rochița ei cea nouă.

Își ațintì privirile asupra telefonului. Tentația de a suna la fermă și de a spune că înțelegerea a luat sfârșit aproape îl copleșea. Ar fi fost destul de ușor să inventeze un motiv, o călătorie de afaceri care l-ar fi ținut departe câteva săptămâni. Dar știa deja că nu ar face-o, că nu putea să o facă.

Dacă o iubea atât de mult, trebuia să o ajute să obțină ce voia, bărbatul pe care îl dorea. Și poate că după ce ea s-ar fi căsătorit cu John, în sfârșit ar fi fost și el în stare să își continue viața.

Lucianna poate nu mai era un copil, dar sentimentele ei față de el erau încă cele din copilărie. Nu îl plăcea și nu avea încredere în el, iar lui îi era imposibil acum să îi spună de ce trebuise să îi insufle aceste sentimente față de el. În nici un caz.

Închise ochii din nou. Avea ea oare idee cât de aproape fusese el în seara asta de a-şi pierde complet controlul? Cât de mult o dorea şi cât tânjea după ea?

— Credeam că Jake nu vine să te ia până la două, spuse Janey zâmbind, când o văzu pe Lucianna privind pe geamul bucătăriei.

— Nici nu vine, încuviinţă Lucianna, roşind uşor.

— Dacă nu aş şti adevărul aş crede că de fapt de-abia aşteptaţi să faci cumpărăturile astea, o tachină cumnata sa.

— Ceea ce demonstrează sacrificiile de care este în stare o femeie ca să-şi cucerească bărbatul, replică David scutind-o astfel pe Lucianna să se mai apere şi să nege afirmaţiile lui Janey.

Îi spuseseră în dimineaţa aceea că Janey era însărcinată. Se simţise chiar mândră să le poată spune că avusese o oarecare bănuială în acest sens.

— Parcă ar fi Jake, zise Janey în momentul în care o maşină intră în curte. Se pare că şi el e la fel de nerăbdător să meargă la cumpărături ca şi tine...!

— Nerăbdător să termine odată, bombăni David. Urăsc să merg la cumpărături...

— Dacă faci aluzie la mobila pe care trebuie s-o cumpărăm pentru camera copilului, să ştii că de data asta n-o să-ţi meargă, îi zise Janey cu voioşie şi pufni în râs văzându-i expresia de pe chip. Şi spre deosebire de tine, lui Jake îi place să meargă la cumpărături şi are foarte mult bun gust, nu ca alţii pe care aş putea să-i şi numesc.

Spre surprinderea Luciannei, în momentul în care urcară în maşină, Jake îi spuse că nu o ducea în oraş, ci la un complex nou de magazine care fusese deschis de curând şi care se afla la câţiva kilometri de oraş.

Noua Lucianna trebui să-şi stăpânească entuziasmul care o cuprinsese, dar în acelaşi timp şi sentimenul brusc de teamă la gândul că avea să intre în lumea hainelor, care pentru ea era o lume nefamiliară şi străină.

Din cărţile ei aflase acum că aspectul fizic al unei femei era însoţit de un puternic mesaj vizual şi că sexul masculin era foarte receptiv şi cu adevărat vulnerabil la astfel de mesaje.

Jake observase că blugii ei erau ceva mai cambraţi decât cei mult prea largi pe care îi prefera de obicei. Cămaşa albă

și apretată, deși bărbătească și furată din dulapul unuia din frați, o punea mult mai bine în valoare decât cămășile de lucru pe care le purta în mod normal.

Complexul de magazine arăta impresionant, recunoscu Lucianna în sinea ei în momentul în care străbătu alături de Jake piațeta, din fericire, nu foarte aglomerată. Locul era presărat cu copăcei, arbuști și atrăgătoare ronduri de flori. Băncile și amestecul de restaurante, baruri și cafenele, toate cu terase primitoare, creau o atmosferă relaxantă, aproape continentală. Lucianna fu de asemenea impresionată de curățenia generală ce domnea în acest loc.

— De unde vrei să începem? o întrebă Jake. Sau ai prefera să bem mai întâi o cafea?

Gândul de a bea o cafea o tenta și nu numai ca pretext de a mai amâna cumpărăturile, reflectă Lucianna. Scuturâ totuși din cap cu hotărâre.

Acum, că se aflau aici, voia ca totul să se termine cât mai repede posibil.

— Care-i problema? o întrebă Jake ironic. Ți-e teamă că s-ar putea să-ți pierzi curajul?

Lucianna îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Bineînțeles că nu, negă ea furioasă.

Ascunzându-și zâmbetul apărut ca urmare a reacției ei previzibile, Jake îi arătă un magazin aflat în partea cealaltă a pieței.

Lucianna porni în direcția aceea, apoi se opri încruntându-se ușor, șovăitoare.

Eleganța vitrinei o făcu să se gândească la faptul că era probabil unul dintre magazinele acelea cu asistente fandosite, care numai uitându-se la tine te făceau să îți dorești să fii la milioane de kilometri depărtare. Dar Jake își îndreptă hotărât pașii către el și Lucianna nu avea de gând să îi dea de înțeles că era nervoasă sau, și mai rău, speriată.

— Magazinul ăsta face parte dintr-un lanț european de magazine care îți oferă o anumită linie de la un sezon la altul, îi explică Jake.

— Zău? Ce interesant, replică Lucianna sarcastică, încercând să își ascundă astfel sentimentul tot mai puternic de insecuritate și panică. Ei, asta îți e de mare ajutor probabil. Dacă îți aduci aici toate prietenele să-și cumpere haine, atunci cu siguranță le recunoști pe stradă, adăugă ea.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Lucianna fu şocată şi rămase brusc împietrită văzând că Jake nu îi răspunde ca de obicei, amuzat şi ironic, la comentariile făcute. Se întoarse brusc către ea înfruntând-o, cu buzele strânse ameninţător şi cu ochii scânteind de mânie.

— Nu... nu vreau să spun nimic, răspunse Lucianna. A... a fost doar o... glumă.

— O glumă? întrebă Jake ridicându-şi sprâncenele. Chiar aşa? Eh, mie nu mi se pare prea amuzant să fiu acuzat că sunt genul de bărbat care are în jurul lui o grămadă de păpuşele pe care le învârteşte pe degete. În cazul în care nu ştiai, n-am spus niciodată şi nici n-aş insulta vreodată pe cineva spunând că o femeie e un fel de păpuşă, o jucărie care poate fi îmbrăcată şi dezbrăcată după toanele mele sau ale oricărui alt bărbat. Mai mult, mi se pare extrem de puţin amuzant, ca să nu spun jignitor, faptul că tu sugerezi că aşa aş face, îi zise Jake cu asprime.

Deşi furia lui evidentă o şocase, Lucianna se ţinu tare pe poziţie şi îi replică:

— Ei, îmi pare rău dacă am avut o părere greşită, dar tu eşti cel care şi-a schimbat întotdeauna prietenele mai des decât îşi schimbă majoritatea bărbaţilor şosetele.

— Chiar aşa? o provocă Jake. Continuă, te rog! Am senzaţia că ştii mai multe despre viaţa mea intimă decât ştiu eu însumi. Ce extraordinară putere de pătrundere ai, Lucianna, zise el sarcastic, mimând uimirea. Şi eu care credeam că nu observi niciodată ceva ce n-are roţi şi motor. Dar iată-te cunoscând şi cele mai mici detalii ale vieţii mele. Cunoscându-le mai bine chiar şi decât mine, având în vedere că în realitate eu n-am mai avut o relaţie de...

Lucianna, nemaiputând să se controleze, îl întrerupse înfierbântată spunându-i:

— Nu ştiu de ce eşti aşa de furios. L-am auzit pe David lăudându-se că tu şi cu el aţi avut o grămadă de prietene, îi aminti ea.

— Poate ne-am comportat de câteva ori stupid şi grosolan, aşa cum băieţii deseori o fac în adolescenţă, încuviinţă Jake întrerupând-o, dar toată povestea asta despre seducerea şi abandonarea unor adolescente vulnerabile şi lipsite de apărare este o pură ficţiune. În primul rând subestimezi inteligenţa şi instinctul de apărare al semenelor tale în cazul în care crezi altceva, Lucianna... Şi în al doilea rând, băieţii la adolescenţă au o capacitate de a face pe

deștepții și de a exagera care nu cunoaște limite. Cei mai mulți dintre noi se dezbară repede de obiceiul ăsta prost, iar lăudăroșeniile adolescenților n-ar trebui luate prea în serios, să știi...

Lucianna se cutremură ușor când își întoarse privirile de la el. Vocea scăzută îi vibră când îi spuse înfierbântată:

— Uram felul în care vorbeați despre fete și...

— Sex? întrebă Jake încetișor.

Lucianna simți cum obrajii încep să îi ardă. De ce trebuia să aducă mereu subiectul ăsta în discuție? Era ceva la care îi venea greu și să reflecteze, chiar în intimitatea propriilor ei gânduri. Cu atât mai greu i-ar fi fost să discute despre asta cu altcineva, în special cu Jake.

— Da, pot să înțeleg cum te-au făcut să te simți unele lucruri pe care le-ai auzit fără să vrei.

Jake o privi cu tristețe. Începea brusc să se lămurească asupra multor lucruri.

— Nu, nu poți, îl contrazise Lucianna cu vehemență. Se simți cuprinsă de panică în momentul în care retrăi în minte emoția și frica pe care le resimțise auzind întâmplător discuțiile fraților ei. Și predicile bine intenționate, dar stângace, pe care i le ținuseră despre felul înțelept în care trebuia să se poarte cu băieții și despre capcanele care o așteptau dacă nu ținea seama de sfatul lor.

Cu buzele strânse, Lucianna scutură din cap și privi cu nerăbdare spre magazin. Locul care cu zece minute în urmă părea neprimitor, ostil și străin, era acum un adăpost binevenit, în comparație cu încercările nedorite ale lui Jake de a pătrunde în cele mai secrete gânduri și sentimente ale ei.

— Ce nu pot, Lucianna? insistă Jake. Pot înțelege cât de distructiv, cât de dăunător afectiv și fizic trebuie să fie pentru o fată să audă un grup de bărbați tineri discutând asemenea subiecte fără să-și țină limba în frâu, cum ar fi făcut în mod normal în prezența unei fete. Mai ales când acea fată de-abia a început să-și exploreze propria sexualitate și propriile emoții.

— Nu mi-au făcut nici un rău, zise Lucianna pe loc, pentru a-și apăra frații. De fapt mi-au făcut un bine. Măcar am aflat ce gândesc băieții!

— Ai aflat ce gândesc băieții, da, încuviință Jake. Dar cu bărbații cum rămâne, Lucianna? Știi cum gândesc și ce simt ei sau discuțiile pe care le-ai auzit întâmplător au reușit să-ți

infiltreze spaima de a nu se vorbi și despre tine așa cum i-ai auzit vorbind pe frații tăi despre prima experiență sexuală? Nu cumva au trezit în tine groaza ca visele tale să nu fie violate de grosolănia unui băiat care mai apoi s-ar lăuda prietenilor lui cu faptul că s-a culcat cu tine? Și nu cumva din cauza asta încă mai vezi sexul ca pe ceva dezgustător și jenant?

— Bineînțeles că nu, răspunse imediat Lucianna. De fapt..., își înclină bărbia spre el provocator, mințind,... Nu cred nimic din toate astea... De fapt chiar îmi place să fac dragoste. Îmi place chiar foarte mult...

Tehnic vorbind știa ce înseamnă sexul, bineînțeles. Cum ar fi putut să nu știe când frații ei mai mari spuneau toate pe șleau? Și asta nu numai în discuțiile lor deschise din adolescență, când vorbeau despre viețile lor sexuale, fiind siguri că ea nu poate înțelege sau nu poate auzi ce spuneau ei. La fel spuneau lucrurilor pe nume și când îi dădeau sfaturi despre cum trebuia să răspundă unei provocări sexuale.

„Spune nu și mergi în continuare pe linia asta", fusese sfatul lui David. *„În felul ăsta ei vor ști că nu pot să profite de tine și te vor respecta"*.

„Iar dacă nu o vor face, vor trebui să răspundă în fața noastră", adăugase Lewis cu furie.

Ce nu îi spuseseră totuși, gândi Lucianna, era când și cum o fată putea schimba „nu"-ul într-un „da". Și, chiar mai important, după cum descoperise în relația ei cu John, cum să dea de înțeles unui bărbat că era gata să facă lucrul acesta.

La începutul relației lor, John fusese suficient de înflăcărat ca să încerce să o convingă să se culce cu el. Dar ea, neieșind din vorba fraților ei, spusese „nu" cu fermitate. În săptămânile de dinaintea plecării, însă, John părea chiar mulțumit cu săruturile și mângâierile călduțe pe care le împărtășeau. Iar Lucianna nu știa ce să facă să aducă ceva mai multă pasiune în relația lor.

Când se ghemuise la pieptul lui, o întrebase dacă nu cumva îi era frig. Când încercase să îl sărute cu mai multă pasiune, păru să nu înțeleagă aluziile pe care ea le făcea.

Prinsă de gândurile ei, Lucianna realiză brusc că tocmai intrase în magazin și că fata care se apropia de ea, departe de a fi genul de persoană arogantă și disprețuitoare cum se temuse ea, îi zâmbea de fapt cu o inocentă căldură.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă ea pe Lucianna. Sau preferați să vă uitați singură?

— Avem nevoie de...

— Prefer să mă uit singură.

Lucianna nu ținu seama de dorința lui Jake și ignoră comentariile lui acide, adresate numai urechilor ei.

— Acesta nu e un magazin de blugi, să știi, spuse el când fata se retrase, întorcându-se la stiva de bluze pe care tocmai le împacheta la sosirea lor, lăsându-i pe Lucianna și pe Jake să aleagă singuri.

— Știu asta, replică Lucianna accentuând cuvintele cu ironie. Apoi se întoarse pe călcâie și se duse să studieze o colecție de haine colorate care îi atrăseseră atenția.

La prima vedere, articolele simple de culoarea caramelului către care ea se îndrepta puteau părea șterse în comparație cu celelalte haine mult mai strălucitoare din magazin. Dar Lucianna își aminti că văzuse haine de aceeași culoare, prezentate într-una din revistele ei de modă de un manechin care semăna cu ea.

Întinzându-se, atinse nesigură o pereche de pantaloni. Materialul din care erau confecționați era rece și mătăsos la atingere. Se încruntă citind eticheta care atârna: „Tencel". Numele nu îi spunea nimic, dar era conștientă că Tencel, indiferent cine era, făcea un material plăcut la atingere.

Pe o măsuță din apropierea ei se afla o broșură deschisă în care erau prezentați pantalonii la care ea tocmai se uita. În fotografie aceștia erau asortați cu o jachetă scurtă și cambrată pe trup, descheiată, sub care se vedea o bluză simplă din mătase crem, foarte decoltată.

— Aceasta este cea mai nouă gamă a noastră, spuse vânzătoarea cu amabilitate. E cea care îmi place cel mai mult și n-am putut rezista tentației de a nu-mi lua scoica, adăugă ea entuziasmată. Lucianna se uită stupefiată, întrebându-se cu disperare ce putea să însemne „scoica". Apoi îl văzu pe Jake luând un umeraș pe care atârna bluza de mătase crem și întinzându-i-l.

— Da, ți-ar veni bine, Luce, spuse el încetișor.

Bluza, bineînțeles. Își aminti acum că o văzuse în revista ei, sub numele de „scoică". Îi era mult prea recunoscătoare lui Jake pentru intervenția sa ca să mai obiecteze la faptul că se amestecase în discuție. Dar asta nu explica, după cum gândi ea mai târziu, cum de ajunsese după numai o jumă-

tate de oră să stea în picioare în fața lui, purtând stingherită nu numai scoica, dar și pantalonii, jacheta și o eșarfă în toni la gât. În acest timp, vânzătoarea îi spunea entuziasmată că ar putea lua și rochia fără mâneci care făcea parte din colecție, deoarece o putea purta în combinație cu aceeași jachetă.

— Nu vreau... începu Lucianna după care se opri și își simți obrajii arzându-i în clipa în care observă felul în care Jake o privea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? De ce mă privești în felul acesta? șuieră ea când vânzătoarea plecă pentru a aduce rochia.

Jake scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el scurt.

Totuși era încruntat, gândi Lucianna. Brusc sentimentul de încredere și plăcerea neobișnuită și amețitoare pe care le simțise privindu-se în oglinda din camera de probă se evaporară. Se simți dintr-o dată stingherită, tânjind după protecția blugilor ei care să înlocuiască pantalonii de mătase pe care îi purta.

— Aveți într-adevăr un corp superb, îi spuse vânzătoarea entuziasmată. Aceasta venise înapoi, cu rochia pe braț și se opri să admire efectul pe care vorbele ei îl aveau asupra Luciannei. Lucianna se opri, nevrând să îi răspundă sau să o asculte.

— Și culoarea vi se potrivește de minune, adăugă vânzătoarea. E ceva anume la hainele de genul ăsta care te face să te simți și să arăți extrem de feminină, nu credeți? spuse ea cu căldură. Lucianna, care după ce văzuse reacția lui Jake fusese pe punctul de a respinge hainele, șovăi și apoi se încruntă privind în oglinda aflată la vreo doi metri de ea.

Vedea imaginea unei femei care purta același costum ca și ea, dar care era într-adevăr elegantă și feminină. Lucianna ridică mâna pentru a-și scoate eșarfa și se holbă la femeia din oglindă, șocată să descopere că imaginea pe care o vedea era chiar a ei, că ea era femeia aceea elegantă, că imaginea pe care o admirase era de fapt a ei.

— Îl cumpăr, îi spuse ea fetei cu siguranță, înainte să mai aibă timp să se răzgândească. Le cumpăr pe toate! Inclusiv rochia, adăugă ea.

Fata zâmbi larg.

Zece minute mai târziu, în timp ce plătea hainele,

Lucianna îi aruncă lui Jake o privire în care se putea citi triumful.

Poate că Jake nu credea că ea putea purta foarte bine hainele acelea, dar vânzătoarea era de altă părere, ca şi ea de altfel, gândi Lucianna hotărâtă. De-abia aştepta să vadă chipul lui John când o va privi purtând noua îmbrăcăminte.

— Sper că nu vă deranjează că v-o spun, îi zise vânzătoarea Luciannei întinzându-i o sacoşă imensă cu noile haine, dar îmi plac foarte mult şuviţele decolorate din părul dumneavoastră. Aţi putea să-mi spuneţi la ce coafor aţi fost?

Şuviţe! Lucianna îi aruncă o privire încurcată, iar Jake, care auzise conversaţia lor, îi explică vânzătoarei în locul Luciannei:

— Mi-e teamă că e opera soarelui.

— Vreţi să spuneţi că sunt naturale? Sunteţi o norocoasă, îi spuse fata cu invidie. Eu trebuie să plătesc o avere pe ale mele şi nu arată nici pe departe atât de bine.

Lucianna se încruntă în clipa în care părăsiră magazinul. Şuviţe... Oare vânzătoarea se referea la şuviţele alea ciudate, subţiri şi aurii care îi făceau părul să pară mai deschis la culoare în timpul verii?

— Cafea? sugeră Jake când ieşiră din magazin. Lucianna scutură însă din cap şi îl întrebă:

— Nu ţi-a plăcut, nu-i aşa? Costumul pe care tocmai l-am cumpărat nu ţi-a plăcut. Am văzut pe faţa ta lucrul ăsta.

— Dimpotrivă, o asigură Jake cu sinceritate. Îmi place foarte mult.

De unde venea oare, se întrebă el, capacitatea asta tipic feminină de a simţi şi de a localiza cu precizie orice reacţie neglijentă a unui bărbat?

— Dar nu ţi-a plăcut cum stă pe mine, insistă Lucianna. Probabil că te gândeşti că nu sunt destul de bine făcută ca să-l port...

Jake se încrunta din nou, observă ea, buzele strângându-i-se în felul acela periculos, care întotdeauna îi făcea inima să îi bată mai repede.

— Oricum, nu-mi pasă ce gândeşti tu; n-are nici o importanţă, îi spuse Lucianna scuturând din cap înainte ca el să-i poată replica. Important e ce gândeşte John!

— Ce gândeşte sau ce face? întrebă Jake cu un ton aspru, propriile emoţii copleşindu-l, fiind mai puternice decât

nevoia de prudență și bunul simț. La ce fel de reacție te aștepți din partea lui, Luce? Ce-ai vrea să facă? Să-ți arunce o privire și să te dorească atât de mult, încât să nu mai aibă răbdare să-ți scoată hainele? Te aștepți să se uite o dată la tine și pe loc să-ți declare dragostea lui nepieritoare? Pentru că dacă asta aștepți...

— Pentru că dacă asta aștept, ce? îl provocă Lucianna furioasă, degetele ei strângând cu putere mânerul sacoșei în timp ce fața i se înroși de indignare. Pentru că tu nu crezi că John mă iubește. Ei bine, da, mă iubește, îi spuse ea cu mândrie, și când se va întoarce...

Ea făcu o pauză, iar Jake văzu strălucindu-i în ochi lacrimile cu care ea se lupta încercând să le ascundă. Se blestemă în gând pentru lipsa lui de tact. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă ar fi fost să o rănească. Ar fi dorit din tot sufletul să o facă să înțeleagă că a iubi cu adevărat pe cineva nu avea nici o legătură cu felul în care acel cineva se îmbrăca sau cu modul în care era văzut de ceilalți, ci numai cu felul de a fi al acestuia. Și că un bărbat care putea iubi numai o femeie cu care se putea afișa la braț, etalând-o asemenea unui obiect frumos, nu era, după părerea lui, un bărbat adevărat. Dar cum ar fi putut să o facă să înțeleagă?

Jake se întreabă dacă mai era întreg la minte. Știind ce simțea pentru ea, era fără îndoială curată nebunie să o aducă pe Lucianna într-un loc unde era obligat să privească metamorfoza ei de la crisalidă la fluture.

6

— PE AICI; n-am terminat încă.

Lucianna se încruntă în clipa în care Jake o apucă cu fermitate de braţ şi o întoarse către magazinul din faţa lor.

— Lenjerie nouă, adăugă el succint, deşi nu ar fi fost nevoie de nici o explicaţie.

Lucianna văzuse ce fel de articole vindea magazinul acela privind mărfurile expuse în vitrină. Lenjerie de corp care nu semăna câtuşi de puţin cu cea simplă şi comună pe care ea o purta în mod obişnuit.

— N-am nevoie de lenjerie nouă, minţi Lucianna privindu-l ameninţător pe Jake la vederea expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui.

— Nu? întrebă el ironic. Doar nu ai de gând să îl seduci pe John la întoarcere purtând lucrurile alea deloc atrăgătoare pe care te-am văzut scoţându-le din maşina de spălat săptămâna trecută, când am venit pe la voi? Şi în afară de asta, ar arăta urât pe sub pantalonii de mătase cumpăraţi.

Lucianna deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, apoi o închise la loc.

Poate că avea într-adevăr nevoie de lenjerie nouă pentru noile haine, dar în nici un caz nu avea de gând să o cumpere cu Jake alături de ea.

— N-am timp astăzi, îi spuse ea cu un aer arogant. Am maşina unui client programată pentru service la patru şi jumătate.

— Serios? Ei, în cazul ăsta ar trebui să ne mişcăm. E aproape patru acum, zise Jake.

Tocmai se întorceau la maşină când dintr-o dată el spuse gânditor:

— Mă gândesc că ai putea să nu porţi nici un fel de lenjerie pe sub haine. În felul ăsta materialul o să cadă frumos pe corp. Şi bineînţeles, după cum probabil ştii deja din cărţile pe care le-ai citit, vanitatea unui bărbat este fără îndoială gâdilată ştiind că o femeie îl doreşte atât de tare, încât e întotdeauna pregătită să facă dragoste cu el şi vrea să-i arate şi lui lucrul ăsta.

Lucianna se opri paralizată şi îi aruncă lui Jake o privire ucigătoare. Faţa îi ardea de furie în clipa în care îi spuse, scoasă din sărite:

— N-aş face niciodată aşa ceva! Cum îţi permiţi să dai de înţeles că aş putea-o face?

Naivitatea indignării ei ar fi trebuit să îl facă să se simtă vinovat şi nu mulţumit, gândi Jake în timp ce îşi continua drumul alături de Lucianna, într-o tăcere care prevestea furtuna. Pentru că, îşi recunoscu el, în mod deliberat folosise acea descriere verbală evocând o imagine pe care ştia că ea o va considera dezgustătoare.

Fusese un şoc pentru el să o vadă ieşind din camera de probă atât de cochetă şi plină de farmec şi în acelaşi timp încă vulnerabilă şi nesigură pe ea. Se abţinuse cu multă greutate să nu o strângă în braţe şi să îi spună ce simţea de fapt pentru ea, ce simţise întotdeauna, şi pentru o clipă tentaţia fusese atât de mare, încât era cât pe ce să îşi piardă controlul.

O privi gânditor cum traversează cu paşi repezi parcarea, mergând în faţa lui cu capul sus şi umerii drepţi, în mod evident încă furioasă pe el. O parte din el ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi să îi arate de ce un bărbat care o iubea cu adevărat şi căruia îi păsa de ea o voia exact aşa cum era. Cealaltă parte se ruga ca ea să nu trebuiască niciodată să îndure deziluzia şi durerea pe care le-ar fi resimţit văzând cât de nedemn de dragostea ei era de fapt nepreţuitul John.

Fredonând încetişor o melodie, Lucianna lovi uşor cu un gest de prietenie anticul Morris Traveller pe care tocmai îl reparase.

Bessie aparţinea uneia dintre vecinele ei, Shelagh

Morrison. Aceasta moștenise mașina de la bunica ei din Dublin, care la rândul ei o primise în dar de la răposatul său soț, bunicul Shelaghei. De aceea, Bessie era privită mai degrabă ca animalul preferat al familiei decât ca o simplă mașină și deci trebuia tratată în consecință.

Lucianna se uită la ceas. Avea timp să o spele și să o lustruiască pe Bessie înainte ca Shelagh să vină să o ia. Zâmbetul îi pieri și se încruntă ușor la vederea unei mașini ce venea în mare viteză pe aleea de la fermă. Indiferent cine era la volan, conducea mult prea repede pe drumul acela de țară. Cuta de pe fruntea Luciannei se adânci când mașina intră în curte și își dădu seama cine era șoferul.

Ce căuta Felicity acolo? Era de presupus că nu venise să îi spună Luciannei că niai primiseră încă un fax de la John. Lucianna își șterse mâinile pe pantalonii de lucru și se îndreptă către ea.

În contrast cu pantalonii și ghetele ei rezistente la noroi și praf, Felicity purta niște sandale cu toc cui și o rochie albă scurtă, chiar foarte scurtă, după cum remarcă Lucianna.

— Oh, Luc, ce bine! Mă bucur că ești aici! exclamă Felicity de îndată ce Lucianna se apropie destul ca să o poată auzi. Mașina mea scoate un sunet foarte ciudat; ai putea să te uiți un pic la ea?

— Da, pot, încuviință Lucianna uitându-se imediat la plăcuța de înmatriculare relativ nouă a mașinii. Da' nu e încă în garanție?

Își aminti cât de impresionat fusese John când prietenul lui Felicity de pe vremea aceea îi cumpărase mașina și i-o dăduse cadou de ziua ei, când împlinise douăzeci și unu de ani.

Zece minute mai târziu, când porni motorul Toyotei, văzu că singurul zgomot pe care acesta îl făcea era sunetul curat pe care îl scotea în mod normal.

— Ce fel de sunet scotea mai exact? o întrebă ea pe Felicity cu prudență, după ce verifică toate posibilele defecțiuni evidente.

— Nu știu exact. Eu nu știu absolut nimic despre motoarele mașinilor. Nu că aș vrea în mod deosebit. Toată mizeria și unsoarea asta... Cred că îți distrug unghiile și mâinile. Apropo, continuă ea să vorbească văzând că Lucianna nu îi dă nici un răspuns, cine era tipul cu care erai când ne-am întâlnit deunăzi în oraș? Am impresia că îl cunosc de undeva!

— La Jake te referi? întrebă Lucianna închizând capota maşinii. Este...

Fiind pe punctul de a-i explica cine era Jake şi ce poziţie avea, se răzgândi brusc, realizând cu ajutorul unui al şaselea simţ ce se ascundea de fapt în spatele întrebării aparent inocente a lui Felicity. Bănuiala îi fu confirmată de privirea lacomă şi plină de aviditate din ochii fetei.

— A, e doar un vecin, spuse ea laconic.

— Un vecin?

Ochii fetei se măriră uşor şi apoi se îngustară, măsurând-o pe Lucianna cu privirea înainte de a începe să zâmbească. Apoi pufni în râs.

— E tipic pentru tine, Luc, comentă ea. N-aş putea niciodată să fac munca pe care o faci tu, adăugă ea aparent fără nici o legătură.

— Ai mai zis asta o dată, îi răspunse sec Lucianna.

— N-aş putea purta nişte haine atât de nefeminine, continuă ea neţinând seama de dorinţa tot mai puternică a Luciannei ca această vizită să se sfârşească odată. Mie îmi place să port lucruri moi şi mătăsoase, lenjerie de mătase... Tu porţi vreodată lenjerie de mătase, Luc?

— Nu pe sub pantalonii de lucru, îi replică Lucianna impasibilă.

— Bănuiesc că nici dresuri nu porţi vreodată, nu-i aşa Lucianna? întrebă ea aruncându-i o privire uşor maliţioasă. John mă tachinează adesea apropo de faptul că eu port asemenea ciorapi.

Lucianna îşi mută privirile de la ea, fiind hotărâtă să nu îi arate lui Felicity cât de tare o duruseră cele spuse de ea. De altfel, bănuia că destăinuirile acestea aveau intenţia clară de a o face să sufere şi de a accentua diferenţa dintre ele două. Nu era mare lucru, oricine putea să cumpere o pereche de ciorapi cu chilot şi să îi poarte. Inima Luciannei începu dintr-o dată să bată mai repede.

Trase aer adânc în piept, luând brusc o decizie.

— Nu văd nimic în neregulă la maşina ta, îi spuse ea cu fermitate lui Felicity. Dar poate ar fi bine să o duci înapoi la vânzător să ţi-o verifice pentru orice eventualitate.

Se uită apoi la ceas.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spăl şi să lustruiesc Travellerul înainte să vină proprietarul să şi-l ia.

Apoi, în mod deliberat, îi întoarse spatele lui Felicity

pentru a-i arăta că de-abia aştepta să o vadă plecată.

Stând în continuare cu spatele la ea, Lucianna nu se întoarse până ce nu auzi motorul Toyotei pierind în depărtare.

Dacă era aşa de interesată de Jake, nu avea decât să găsească altă cale de a-i câştiga atenţia. Cei doi s-ar fi potrivit foarte bine, gândi Lucianna enervată.

— Ce-i cu tine? N-ai scos nici un cuvânt tot timpul cinei, spuse David îngrijorat.

— N-am nimic, îi răspunse pe loc Lucianna fratelui său.

În realitate, motivul pentru care nu prea participase la conversaţia din timpul mesei era faptul că reflectase încă la cele întâmplate peste zi. Privind spre fereastră, vizualiză mental diferenţa dintre trupul ei ascuns în pantalonii de lucru şi mişcarea deliberat senzuală a şoldurilor lui Felicity în fusta scurtă pe care o purta, felul în care îşi plimbase vârfurile degetelor în lungul coapselor când mergea. Îşi aminti comentariile acesteia despre cum o tachina John în legătură cu dresurile pe care le purta.

Existau şi ciorapi în vitrina magazinului cu articole de lenjerie pe care i-l arătase Jake în după-amiaza aceea. Ciorapi cu portjartier de o frivolitate ieşită din comun, care se purtau împreună cu o pereche minusculă de bikini.

— Mâine mă duc la Ryedales. Vreau să văd noul model de secerătoare pe care şi-au luat-o. Vii cu mine?

Lucianna se uită la fratele său, apoi scutură din cap.

— Nu pot. Am nişte cumpărături de făcut.

Janey, care se afla în spatele Luciannei, făcu o mişcare scurtă şi fermă din cap în direcţia soţului ei, pentru a-l avertiza să nu facă nici un comentariu.

— Lucianna să se ducă la cumpărături?! Nu-mi vine să cred, îi zise David lui Janey mai târziu, când rămaseră singuri. E îndrăgostită lulea de John ăsta.

— *E femeie*, David, îi reaminti ea cu blândeţe. Şi tocmai începe să descopere plăcerea de a fi femeie, de a fi mândră de ea.

— Da' ea a fost mereu aşa de băieţoasă...

— Pentru că aşa vă aşteptaţi *voi toţi* să fie, replică Janey cu hotărâre. Dar nu mai e o adolescentă, e femeie deja şi încă una foarte, foarte atrăgătoare!

— Luce?

— Da, Luce, confirmă Janey, scuturând din cap exasperată la auzirea tonului neîncrezător din vocea lui.

Apoi adăugă cu subtilitate și foarte ambiguu din punctul de vedere al lui David:

— Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-l pe Jake...

— Jake...?

Scuturând din nou din cap, Janey îi zâmbi enigmatic.

Bărbații. De ce oare până și cel mai drăguț dintre ei era așa de obtuz la minte uneori?

— A sunat Jake, îi spuse Janey Luciannei când aceasta intră în bucătărie a doua zi dimineață. A trebuit să plece pentru câteva zile, cu niște afaceri importante. Mi-a zis să-ți spun că se întoarce la sfârșitul săptămânii.

Jake plecase. Pulsul Luciannei se acceleră dintr-o dată și puse imediat acest lucru pe seama ușurării pe care o resimțea la ideea că va fi scutită pentru câteva zile de prezența lui respingătoare și obositoare.

Se trezi brusc întrebându-se dacă afacerile acestea la care Jake trebuia pe neașteptate să participe nu cumva implicau și prezența unei femei care să îl însoțească în această călătorie. Cineva cu care Jake ar fi putut împărți timpul liber rămas, cineva care ar fi fost încântată să fie dusă la cumpărături și îmbrăcată cu bucățelele acelea de material mătăsoase și frivole care îi tulburaseră somnul noaptea trecută.

Nu că i-ar fi păsat. Bineînțeles că nu. De ce să-i fi păsat? Jake era liber să cumpere articole de lenjerie pentru câte femei dorea, și asta nu însemna nimic pentru ea! Absolut nimic.

Janey se încruntă când Lucianna împinse din fața ei cerealele fără să le fi atins măcar. Poate David avea totuși dreptate și Lucianna îl iubea într-adevăr pe John. Janey ar fi dorit din tot sufletul să nu fie așa, din mai multe motive!

— Mai bine m-aș duce sus să mă îmbrac. Trebuie să fac niște cumpărături în dimineața asta, îi spuse Lucianna cumnatei sale, luând brusc hotărârea cu care se luptase până acum.

Îi fu destul de ușor să își amintească drumul până la complex și să găsească magazinul pe care i-l arătase Jake cu o zi în urmă. Cu mult mai greu îi fu însă să-și găsească resursele de a deschide ușa și de a păși înăuntru.

În cele din urmă, zâmbetul prietenesc și ușor îngrijorat al fetei aflate după tejghea îi dădu puterea să deschidă ușa și să intre în magazin.

— E într-adevăr greu de ales, nu-i așa? întrebă fata când Lucianna se uită nesigură în jur, complet dezorientată nu numai de multele stiluri și culori ale articolelor de lenjerie expuse, ci și de limbajul necunoscut în care acestea erau descrise. Vă pot ajuta cu ceva? continuă vânzătoarea.

Lucianna trase adânc aer în piept și încuviință din cap. Fiind singura clientă din magazin nu s-ar fi simțit în largul ei dacă ar fi mințit că doar se uită.

— Căutați ceva pentru dumneavoastră? întrebă vânzătoarea.

Văzând gestul afirmativ al Luciannei, o întrebă mai departe:

— E pentru o ocazie specială sau pentru un anumit costum? De exemplu, v-aș putea recomanda un „șnuruleț" sau aceste articole în cazul în care purtați pantaloni, spuse ea aruncând blugilor Luciannei o privire scurtă și arătând spre mărfurile expuse alături de ele.

„Șnurulețul", cum îl numise vânzătoarea, o făcu pe Lucianna să își muște îngrijorată buza de jos.

— E mult mai practic și rezistent decât pare, o informă vânzătoarea luând de pe umeraș și întinzând sumarul chilot de dantelă albă pentru a-și întări spusele.

— Și eu port așa ceva și merg de minune chiar pe sub blugii cei mai strâmți sau pe sub alte haine atunci când doriți să nu se vadă linia chilotului. Prietenul meu e de părere că arată foarte bine, adăugă ea cu un zâmbet conspirativ. Îi avem și pe aceștia la vânzare, bineînțeles, adăugă ea cu expresia unui profesionist, când așeză „șnurulețul" la loc și luă cealaltă pereche de bikini pe care i-o arătă Luciannei.

— Sigur că și aceștia au o linie foarte frumoasă, dar din câte am văzut nu se vând chiar la fel de bine ca „șnurulețele". Bărbaților nu le plac, îi spuse ea Luciannei, înainte de a se întoarce și de a-și flutura mâna peste podeaua magazinului. Sigur că dacă doriți ceva mai seducător, dacă vă interesează mai puțin aspectul funcțional, avem o întreagă gamă care include absolut tot, de la compleuri din mătase sau satin până la sutiene foarte decoltate, bikini franțuzești...

Lucianna trase din nou adânc aer în piept și, înainte de a-și pierde curajul, spuse:

— De fapt mă întrebam... Vindeți cumva portjartiere?

Spre ușurarea Luciannei, vânzătoarea nu se arătă deloc surprinsă de întrebarea ei.

— A, da, sunt aici, îi spuse Luciannei, arătând spre un alt raft și îndreptându-se către el.

— Eu una nu îi port foarte des, pentru că prefer să mă îmbrac în pantaloni decât în fustă, dar din când în când trebuie să recunosc că mi se pare ceva deosebit și sexy să port ciorapi cu portjartier. Aceasta este una dintre colecțiile preferate, în special de mirese, spuse ea luând din raft un portjartier delicat din mătase și dantelă albă și întinzându-i-l Luciannei să se uite la el. Avem un articol de lenjerie format din bustieră fără bretele și corset care este ideal pentru rochiile fără bretele, dar dacă vă interesează numai portjartierul vi-l pot recomanda pe acesta. Și aceștia sunt bikinii de la el, adăugă ea întinzându-se după o pereche pe care Lucianna o văzuse expusă în spatele vânzătoarei. Desigur, veți avea probabil nevoie de o măsură mică, adăugă ea gânditoare, supunând-o pe Lucianna unei examinări profesioniste. Și dacă doriți să cumpărați și un sutien care să se potrivească, trebuie să vă luăm măsurile exacte ca să putem găsi mărimea corespunzătoare.

Trecură două ore încheiate înainte ca Lucianna să părăsească în sfârșit magazinul.

În plus față de portjartier și două perechi de ciorapi, mai cumpărase bikinii și un frumos sutien care se potrivea cu portjartierul și cu bikinii. Totuși i se plânsese vânzătoarei că nu înțelege cum e posibil ca niște articole atât de mici să fie așa de scumpe.

— Așteptați până ce vă va vedea bărbatul dumneavoastră îmbrăcată cu ele, îi răspunsese vânzătoarea zâmbindu-i. Atunci o să vă dați seama că a meritat fiecare bănuț! Credeți-mă... Eu știu!

Își mai cumpărase încă două sutiene cu fir Lycra, moi și cafenii, precum și două „șnurulețe" în ton. Vânzătoarea o asigurase că le poate purta liniștită pe sub orice material alb sau transparent pentru că, deși aveau o culoare neobișnuită, nu se observau pe piele.

Ieșind din nou în lumina soarelui, Lucianna fu cuprinsă de o stranie și neobișnuită senzație de liniște sufletească și nepăsare care îi mână pașii în partea opusă a pieței, către un magazin de încălțăminte pe care vânzătoarea i-l reco-

mandase. Lucianna puse această senzație pe seama faptului că nu mâncase nimic la micul dejun. Îi tot apărea în minte, fără un motiv aparent, imaginea ei îmbrăcată cu noile ei haine, inclusiv cu noua lenjerie, în timp ce Jake o privea uluit, cu venerație!

De ce Dumnezeu trebuia să fie Jake și nu John cel care rămânea fără grai, stupefiat de transformarea ei, nu își dădea prea bine seama. Probabil avea o legătură cu faptul că Jake fusese cel care îi sugerase să le cumpere.

Vânzătoarea din magazinul de încălțăminte se arătă la fel de amabilă și de bine informată asupra mărfii pe care o vindea ca și cea din magazinul de lenjerie. Lucianna însă se simțea deja în elementul ei: își alese rapid și cu calm o pereche de pantofi ușori pentru noul ei costum de mătase și o pereche de sandale cu barete. Pentru acestea însă nu avea nimic potrivit în garderobă, în afară, bineînțeles, de ciorapii cu portjartier!

Era fără îndoială timpul să se întoarcă acasă, gândi Lucianna ametită în timp ce ieșea din magazin cu pachetele în brațe. Dar simți nevoia ca înainte de asta să bea o cafea. Stând pe terasă, sub o umbrelă care o proteja de razele soarelui, observă anunțul din vitrina farmaciei de peste drum. Acesta spunea că se ofereau demonstrații de machiaj gratuite tuturor celor interesați.

Fără să își dea seama exact cum se întâmplase, Lucianna se trezi în farmacie, bucurându-se de aerul condiționat de acolo în timp ce studia gama largă de cosmetice aflate la vânzare.

Frații ei o tachinaseră peste măsură când, la începutul adolescenței, făcuse o primă încercare de a se farda. David mersese până într-acolo încât o obligă să își spele fața de rujul roșu aprins și de fardul de pleoape albastru strălucitor pe care le cumpărase cu greu, economisind în secret bani de buzunar săptămâni în șir. Dar fardurile expuse aici la vânzare erau complet diferite de cosmeticalele ieftine, viu colorate pe care le cumpărase în adolescență, gândi ea. Complet diferite...

— Pot să vă ajut cu ceva?

Întorcându-și capul către vânzătoarea care se apropia de ea zâmbind, Lucianna se plecă în fața inevitabilului.

Întors acasă, David se uită încruntat la ceas.

— Luce nu poate să fie încă la cumpărături, îi spuse el lui Janey. E plecată de mai mult de patru ore.

— Ba sigur că poate, replică Janey. Doar e femeie, adăugă ea cu un zâmbet.

Complet derutat, David se întoarse la articolul despre agricultură pe care îl citea. Într-adevăr, nu era expert în problemele femeiești ca Jake, dar își dădea seama când era depășit!

— Ar fi norocul tău ca acesta, Janey își atinse cu dragoste pântecul ușor umflat, să fie fată, îi spuse ghicind ce era în mintea lui.

— Fată sau băiat, n-are nici o importanță, îi răspunse David cu sinceritate.

Lăsă revista din mână și ocoli masa pentru a o lua în brațe, pentru a-i îmbrățișa pe amândoi cu tandrețe.

— De fapt, din partea mea n-ai decât să concepi și să dai naștere unui trib întreg de fete...

— Eu să concep? îl luă Janey peste picior. Tu ești cel care decide sexul moștenitorului nostru. Iar în ce privește ideea de a avea un trib întreg...

7

LUCIANNA SE ÎNCRUNTĂ, aruncând o privire critică imaginii ei reflectate în oglinda dormitorului. Fiind una dintre rarele nopți în care David și Janey erau plecați de acasă, profitase de ocazie pentru a experimenta noile ei farduri, și nu numai, gândi ea uitându-se cu atenție în oglindă. Încerca să își dea seama dacă urmase sfatul vânzătoarei sau ar fi trebuit să mai adauge doar o idee din fardul de ochi pe care îl aplicase cu atâta grijă.

„La culorile dumneavoastră, nuanțele discrete v-ar pune cel mai bine ochii în evidență", îi spusese fata, râzând cu simpatie când Lucianna îi povesti cu tristețe despre experimentarea nefericită a fardului de pleoape albastru strălucitor.

Acum, cu fardul de pleoape care îi evidenția mărimea și culoarea ochilor, Lucianna era ușor surprinsă să descopere felul în care atât fardul, cât și frumosul ruj de culoarea coralului îi aduceau la lumină și îi subliniau feminitatea trăsăturilor feței, făcând-o să arate și să se simtă cu totul altfel decât de obicei.

Oare John avea să fie la fel de surprins?

O sunase mai devreme, dar ea tocmai avea o clientă care aștepta să își ia mașina, așa că discuția lor telefonică fusese scurtă. Tonul lui John fusese distant și iritat, fiind mai preocupat să-i spună despre felul în care fusese întâmpinat de colegii din Canada decât să vorbească despre relația lor.

Cu oarecare nervozitate, Lucianna se dădu doi pași în

spate de la oglindă pentru a-şi studia imaginea din cap până în picioare, forţându-se să nu îşi mute privirile în altă parte, ci să se analizeze. Nu îşi dăduse cu nici un fard de obraz, culoarea trandafirie a pielii ei era mai mult decât suficientă, şi, deşi îşi dădea seama că era ridicol să se simtă stingherită la vederea propriei sale reflecţii, în intimitatea propriului dormitor, nu avu de ales. Imaginea din faţa ei era atât de diferită de cea pe care se obişnuise să o vadă.

După ce terminase lucrul, făcuse duş şi îşi spălase părul, care îi atârna încă despletit pe umeri ca o mantie groasă şi mătăsoasă. I se părea mai degrabă dezordonat, dar îi accentua delicateţea oaselor feţei şi fineţea pielii. Dar nu din cauza feţei sau a părului se simţea aşa de jenată. Nu, ci din cauza faptului că profitase de absenţa lui David şi a lui Janey ca să probeze nu numai noile farduri, ci şi noua lenjerie.

Ce ar gândi John dacă... atunci când o va vedea astfel...? Ar remarca el oare, aşa cum o făcuse ea, cât de delicate şi de zvelte păreau picioarele ei îmbrăcate cu ciorapii aceia fini? Ar remarca...? Ce ar gândi... ce ar spune văzând dantela aceea sexy care ţinea ciorapii întinşi pe picior? Care ar fi reacţia lui la vederea noului ei sutien, care nu semăna câtuşi de puţin cu nici unul pe care îl purtase până acum? Fusese nevoie de tot profesionalismul şi sinceritatea vânzătoarei pentru a o asigura că arăta absolut respectabil şi că era unul dintre articolele preferate de clientele firmei.

Şi, ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, mai era bineînţeles şi „şnuruleţul" Lucianna trase din nou aer în piept. Din faţă arătau aproape ca nişte chiloţi obişnuiţi, nefiind oricum mai răscroiţi decât o pereche de bikini înalţi, dar din spate...! Până în momentul acela nu reuşise să îşi facă suficient curaj să se privească din spate, iar oglinda din camera ei nu era tocmai nimerită pentru aşa ceva.

În camera lui Janey şi a lui David exista o oglindă mult mai mare în care se putea vedea în întregime. Lucianna se uită la sandalele cu tocuri înalte din picioarele ei. Până acum mersese numai pe podeaua dormitorului ei încălţată cu ele şi se simţise la fel de vulnerabilă şi de stângace ca un mânz de-abia născut.

Respirând adânc, îşi reaminti că mai devreme sau mai târziu trebuia să apară încălţată cu ele în public, deci cu cât

învăța mai repede să meargă corect, cu atât mai bine. Cum nu putea să repare mașinile clienților încălțată cu acestea, trebuia să profite de orice clipă liberă pentru a face exerciții.

La urma urmelor nu era nimeni prin jur care să vadă mici lipsa ei de pricepere, nici timiditatea cu care răspundea faptului că arăta și se simțea atât de diferită, nici că devenise brusc mult mai conștientă de ea însăși, de trupul ei, de feminitatea ei. Porni cu pași șovăitori spre ușa dormitorului.

Întâlnirea de afaceri, la care trebuia să asiste și pentru care plecase pe neașteptate la Paris, se dovedi mai încărcată decât anticipase Jake, dar în cele din urmă reuși să aranjeze lucrurile. O dată cu ferma moștenise și un portofoliu considerabil de acțiuni și capital la care a adăugat, de-a lungul anilor, alte investiții proprii. În ultima vreme începuse să îi ajute pe alții să pornească propriile lor afaceri, interesându-l nu numai latura financiară, ci și cea managerială a acestor activități.

Trebuise să aștepte la Charles de Gaulle și era o zi fierbinte; fu fericit să scape de aerul închis și plin de fum al autostrăzii, dar drumul de întoarcere acasă nu îi dădea senzația obișnuită de eliberare și plăcere. Ieși de pe strada principală și intră pe drumul de țară care ducea la fermă și apoi spre casa lui. Își controlă automat viteza când trecu de fermă și, în loc să accelereze, dintr-un motiv pe care nu era pregătit să-l analizeze, frână motorul.

Opri, întoarse mașina și, în cele din urmă, o luă pe drumul ce ducea la fermă.

Puțin nesigură la început, apoi din ce în ce mai încrezătoare pe măsură ce se obișnui cu înălțimea lor, Lucianna se plimbă în sus și în jos pe palier cu noile ei sandale delicate, cu tocuri înalte. Cu siguranță i se părea ciudat, dar câtuși de puțin neplăcut.

Se încruntă ușor critic când privirile îi căzură pe unghiile nevopsite de la picioare. Ciorapii pe care îi purta erau complet transparenți, concepuți să fie purtați la nevoie cu pantofi cu vârful descoperit. Lucianna se gândi că o culoare discretă aplicată pe unghiile de la picioare ar completa atât linia sandalelor, cât și delicatețea transparentă a ciorapilor ei. La fel cum ar fi sfătuit un client să își mențină mașina curată și lustruită, pentru că și asta contribuia la buna ei funcționare.

Acum, că stăpânea arta de a merge cu noii săi pantofi, era timpul să își găsească resursele să intre în camera lui David și a lui Janey pentru a-și studia imaginea în oglindă.

Odată intrată în cameră însă, Lucianna își dădu seama că îi era foarte greu să se uite la lucrurile pe care le purta. Inima începu să-i bată cu putere și era conștientă de amestecul de teamă și emoție care îi strângea stomacul.

Își întoarse șovăitoare capul în direcția oglinzii și rămase încremenită. Oare era chiar ea? Creatura aceea neașteptat de înaltă, cu picioare lungi, femeia aceea? Și curbele acelea... talia atât de subțire, sânii ușor arcuiți; de unde apăruseră? Nu avea obiceiul să își studieze corpul când era dezbrăcată, dar ar fi trebuit să știe, să observe dacă trupul ei era atât de senzual, atât de feminin cum o arăta imaginea lui din oglindă.

Arăta atât de schimbată! Uitându-se pe furiș peste umăr, aruncă o privire nesigură spatelui ei frumos și provocator curbat.

Absorbită cu totul în ceea ce vedea, nu îl auzi pe Jake când intră cu mașina în curte și opri motorul.

Luminile erau aprinse în bucătărie și la etaj și, din obișnuință, Jake doar bătu scurt în ușa bucătăriei înainte de a o deschide și de a intra înăuntru. La urma urmelor, era un vizitator permanent al casei încă din copilărie și fusese instruit cu mult timp în urmă de David și Janey să nu se formalizeze pentru că, din punctul lor de vedere, era efectiv un membru al familiei.

Faptul că nu era nimeni în bucătărie nu era chiar atât de ieșit din comun; era prea devreme pentru ca David și Janey să se fi culcat deja. Și pentru că observase când se îndreptase către casă că lumina din dormitorul lor era aprinsă, deschise ușa bucătăriei și păși în hol, cu gândul de a-i striga pentru a-și face anunțată venirea. Dar, înainte de a putea face asta, ușa de la dormitorul lor se deschise.

Nesiguranța din mișcările Luciannei când deschise ușa de la dormitorul lui David și al lui Janey și păși pe palier nu se datora atât faptului că nu era obișnuită cu noua ei încălțăminte, cât faptului că nu era obișnuită cu noua ei persoană.

Dacă imaginea pe care o văzuse în oglinda magazinului de îmbrăcăminte la începutul săptămânii o surprinsese în mod plăcut, ce simțise atunci era nimic pe lângă emoția pe care o trăia acum. Reflecția ei poate o rulburase oarecum,

dar nu avea nici un dubiu asupra feminității și senzualității acesteia... Se opri în pragul ușii deschise, își arcui gâtul cu mândrie, un mic zâmbet secret curbându-i colțurile gurii.

De acum, Jake nu avea decât să îi spună că trebuia să se uite la altele pentru a învăța să fie femeie; că trebuia să adopte limbajul trupului lor pentru a-l face pe John să o aprecieze.

Dintr-o dată, pentru prima-dată în viață, Lucianna se simți mândră de trupul ei și acest lucru se putu vedea din felul în care se mișcă atunci când porni spre camera ei.

Și se văzu chiar foarte bine!

La început, stând în holul de la parter, Jake pur și simpu nu își putu crede ochilor, sau mai bine zis mintea lui nu putea accepta ideea că ceea ce vedea, persoana pe care o vedea era Lucianna. Trupul lui însă nu se confrunta cu astfel de probleme. Acesta o recunoscuse pe loc, știuse cine e, reacționase la prezența ei. Dintr-o dată, toate emoțiile pe care se luptase atâta timp să le controleze explodară într-o furie sălbatică ce îl făcu să urce câte două trepte odată, blocându-i accesul Luciannei în dormitor cu propriul lui trup în timp ce o întrebă cu mânie:

— Lucianna... ce naiba de joc mai e și ăsta?

Nu există cuvinte care să poată descrie starea de șoc pe care o resimți Lucianna.

Apariția absolut neașteptată a lui Jake, cuplată cu intensitatea furiei lui ar fi pus-o cu siguranță pe o poziție defensivă în alte condiții, dar să se confrunte cu toate acestea fiind atât de dezbrăcată! Ar fi fost destul de rău să fie surprinsă de oricine altcineva, chiar de Janey.

Și dacă cineva ar fi întrebat-o cine era ultima persoană, absolut ultima, cu care Lucianna ar fi vrut să dea ochii în condițiile acelea, ar fi răspuns pe loc: Jake. Și totuși el era acolo, privind-o cu o asemenea ferocitate, cu o asemenea furie.

— Unde e el? îl auzi pe Jake întrebând-o furios, întinzându-se spre ea și prinzând-o de încheietura mâinii, pentru a o împiedica să fugă și să se ascundă în dormitorul lui David și al lui Janey.

— Care el? întrebă Lucianna uimită, încercând să descleștеze degetele lui Jake de pe încheietura mâinii ei.

— Care el? Cel pentru care te-ai îmbrăcat în felul ăsta, bineînțeles, îi spuse Jake pe un ton mușcător. Și nu-mi spune că nu există nici un „el", Lucianna, pentru că nu te cred.

Ochii lui îi explorară corpul, făcându-i fața să ardă și să se înroșească de jenă, după care întregul ei corp se coloră.

— Dumnezeule, ești dezbrăcată aproape de tot, îi spuse Jake caustic.

— Nu e adevărat, negă Lucianna. Port noua lenjerie pe care tu mi-ai spus s-o cumpăr, se apără ea cu fruntea sus.

— Eu ți-am spus s-o cumperi? întrebă Jake încruntându-se. Nu încerca să-mi spui că ai cumpărat marfa asta de pe tine din cauza mea, îi spuse el tăios.

— De ce nu? îl provocă Lucianna cu curaj. Ăsta e adevărul!

Se opri brusc, fața devenindu-i purpurie când realiză ce era cât pe ce să spună ce nu îi era îngăduit de fapt să spună. Și anume, că în urmă cu cinci minute, stând în fața oglinzii din dormitorul fratelui și cumnatei ei, deși ar fi trebuit să se gândească înainte de toate la reacția lui John față de transformarea ei, față de timida conștientizare a propriei sale senzualități, spre întristarea ei mintea îi zburase instinctiv la figura lui Jake, vocea lui Jake, reacția lui Jake.

Pentru câteva clipe răscolitoare pe care le respinsese automat, își imaginase tulburată mâinile lui Jake atingând-o, gura lui mângâindu-i trupul aproape gol.

— Deci te-ai îmbrăcat în felul ăsta din cauza mea? o întreabă Jake printre dinți, neîncrezător, eliberându-i pe neașteptate încheietura mâinii.

Când își întoarse privirile către el, ca răspuns instinctiv la comanda tăioasă din glasul lui, dintr-o dată expresia lui se schimbă complet. Mâna lui se întinse din nou spre ea, dar de data aceasta nu pentru a o apuca de încheietură așa cum obișnuise să facă încă din copilăria ei pentru a-i reține atenția, ci mult mai periculos, pentru a-i mângâia pielea fină și moale.

— Din cauza mea? o întrebă el cu un glas foarte diferit de cel de dinainte, puțin răgușit. Sau pentru mine?

Pentru el...? Lucianna deschise gura pentru a-i nega spusele și atunci îl auzi pe Jake rostindu-i numele într-un fel în care cu siguranță nu o mai făcuse niciodată. În mod instinctiv, Lucianna făcu pe loc micul pas provocator, pasul fatal către el, trupul balansându-i-se nesigur și senzual în timp ce încerca să își mențină echilibrul pe noii ei pantofi.

— Dumnezeule, îl auzi pe Jake murmurând, trebuie să fiu nebun să fac asta.

Ce anume? încercă ea să întrebe, dar nu reuși să spună nici un cuvânt deoarece buzele lui Jake le acoperiseră pe ale ei, nelăsând-o să scoată nici un sunet.

Mai târziu avea să pună amețeala pe care o resimțise pe seama pantofilor cei noi, iar faptul că tremurase și se cuibărise la căldura trupului complet ținbrăcat al lui Jake pe seama faptului că era îmbrăcată doar cu noua lenjerie. Își lipi trupul de al lui Jake, descoperind fermecată că cele citite în cărți erau adevărate, că bărbații răspundeau la limbajul trupului unei femei.

Amețită de plăcerea de a conștientiza puterea propriei sale senzualități, Lucianna auzi ca prin vis gemetele răgușite ale lui Jake în clipa în care îi cuprinse fața cu mâinile lui și începu să o sărute cu pasiune. Din clipa aceea... în mod inexplicabil, tot ce își putea dori, tot ce putea gândi să facă era să își încolăcească cu toată puterea brațele în jurul lui Jake, simțurile ei reacționând la sărutările lui pasionale.

Începu să îi răspundă la sărutări, la început mai timid, apoi din ce în ce mai natural, ca și când acesta ar fi fost cel mai important lucru din lume pentru ea.

Brusc realiză jocul periculos în care se lăsase antrenată și își dădu seama că singurul lucru pe care îl avea de făcut era să se abandoneze cu totul în mâinile lui Jake, lăsându-l să își asume responsabilitatea în locul ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce vrei? o întrebă Jake ca răspuns la rugămintea pe care ea în mod involuntar o rostise.

Ca și când acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, Lucianna îi răspunse cu o voce pierită, pe care cu greu o recunoștea ca fiind a ei:

— Vreau să mă săruți... zise ea.

Mai târziu, Jake avea să își spună că dacă nu ar fi simțit felul în care vocea și trupul ei tremuraseră când își ridicase privirile spre el, cu toată feminitatea de curând descoperită citindu-i-se în ochi, poate ar fi fost în stare să se oprească, să se controleze; dar știa că nu era adevărat.

Ceea ce se întâmpla acum era inevitabil și știa asta nu numai din clipa în care o văzuse stând acolo, ci din primul moment în care realizase cât de mult o dorea, cât de mult o iubea.

Jake netezi cu grijă cearșaful de pe trupul adormit al Luciannei. Înainte de a se îmbrăca ridicase de pe jos lucru-

rile ei și le împăturise cu atenție. Acum era timpul să plece, înainte ca Lucianna să se trezească și să își dea seama cât de mult îi înșelase încrederea pe care o avusese în el.

Jake nu își făcea iluzii. Intensitatea cu care ea îi răspunsese se datora în exclusivitate faptului că își descoperise propria feminitate și nu avea absolut nici o legătură cu dorința de a-l avea pe el. Cum ar fi putut fi altfel când ea credea că e îndrăgostită de John?

Ar fi fost ușor ca în urma momentelor de intimitate pe care le împărtășiseră să apeleze la experiența lui pentru a o convinge că răspunsul pe care ea i-l dăduse arăta clar că ținea la el, că îl iubea, și numai Dumnezeu știe cât de tentat fusese să o facă. Dar cum s-ar mai fi putut uita în oglindă dacă ar fi făcut așa ceva? Nu o putea face. Nu îi putea fura dreptul la propria ei senzualitate, la propriile ei emoții.

Pentru el, a o iubi însemna a-i oferi libertatea de a fi ea însăși, de a lua propriile ei decizii. Dar avea să treacă mult timp până ce ar fi putut să își șteargă din amintire parfumul și trupul ei dulce, căldura și finețea ei, patima cu care ea îi arătase că îl dorește. Mult timp? Nu va uita niciodată. Aruncă gânditor o ultimă privire trupului ei adormit înainte de a se întoarce cu spatele și de a pleca.

8

— Luce, ce-i cu tine?

Lucianna tresări și apoi roși, mușcându-și cu nervozitate buza de jos și evitând privirea îngrijorată și plină de duioșie a lui Janey când minți:

— Nimic. Mă simt bine.

— Doar n-ai uitat că Jake te așteaptă la el astăzi dimineață, nu? o întrebă David. Când a sunat mai devreme a spus că e foarte important să te vadă, sublinie el.

— Nu, n-am uitat, zise Lucianna cu o voce răgușită.

Să uite? Cum ar fi putut să uite? Dar în clipa asta nu își putea permite nici măcar să se gândească la motivele pentru care nu ar fi putut să uite și nici la ce nu putea să uite. Știa că gândurile i s-ar fi citit cu siguranță în ochi și ar fi roșit. Toate astea ar fi fost semne mai mult decât clare pentru cumnata ei, care era atât de ascuțită la minte.

Se trezise la întoarcerea târzie a cumnatei și a fratelui său dintr-un somn atât de adânc cum nu mai avusese de multă vreme. La început, încă adormită și năucă, se întorsese instinctiv către locul în care stătuse Jake când o ținuse în brațe după ce se întâmplase. Dar bineînțeles că Jake nu era acolo. Își aminti toate cele întâmplate între ei și brusc se trezi de-a binelea. Gândurile și emoțiile se succedară neîncetat și înnebunitor când încercă să înțeleagă nu numai ce făcuse, ci și ce spusese.

— *Sigur* te simți bine? Ești groaznic de palidă...

— Mi-e... Mi-e puțin greață, fu Lucianna obligată să recunoască.

Apoi adăugă stingherită:

— Cred că trebuie să fie plăcinta cu pește pe care am mâncat-o la cină.

Janey se încruntă de-a binelea.

— Chiar? Ei, în cazul ăsta ar fi mai bine să arunc ce a mai rămas din ea.

— Cred că o să ies puțin afară la aer curat, îi spuse Lucianna cumnatei sale, fiind conștientă că motivul indispoziției sale nu avea nici o legătură cu plăcinta cu pește a lui Janey și simțindu-se vinovată că o minți.

Odată ieșită afară, Lucianna își îndreptă pașii către atelier, dar nu se sinchisi nici măcar să arunce o privire mașinii pe care ar fi trebuit să o repare.

Cum putuse să fie atât de copleșită de pasiune... de dorință?

Gândurile și emoțiile ei erau total confuze și în același timp teribil de complexe. Ar fi vrut din tot sufletul să poată discuta asupra lor cu cineva, cineva la care ar putea apela pentru ajutor și sfaturi, cineva care ar fi putut-o ajuta să deslușească taina emoțiilor atât de tulburătoare pe care le resimțea.

Își aminti felul în care Jake îi mângâiase trupul vulnerabil și receptiv noaptea trecută, și felul în care ea se simțise, iar în clipa în care fratele său ajunse lângă ea, trupul îi ardea dogorit de propriile ei gânduri.

— Știi că Jake te așteaptă la Hall astăzi dimineață, nu-i așa? o întrebă el, așteptând ca ea să îi răspundă.

— Da, știu...

Lucianna își dădu seama că se bâlbâie, din cauza stării emoționale în care se afla, iar obrajii ei când se înroșeau, când deveneau iar palizi.

Dându-și seama că mintea nu îi stătea deloc la muncă, se gândi că dacă nu voia ca David să stea toată ziua după fundul ei, mai bine ar fi renunțat și s-ar fi dus să îl vadă pe Jake. Își șterse automat mâinile pe o cârpă moale, apoi se îndreptă către casă pentru a face duș și a se schimba.

Brusc, se opri. Ce avea dacă se ducea la Jake îmbrăcată așa cum era? La urma urmelor, făcuse asta de nenumărate ori. De ce de data asta era altfel? De ce simțea dintr-o dată nevoia să arate cât mai bine când se ducea să îl vadă pe Jake?

Cu timiditate și nesiguranță, Lucianna își studie imaginea în oglindă din dormitor. Părul îi strălucea mătăsos pe umeri, fardul pe care îl aplicase cu atâta grijă îi punea în evidență culoarea ochilor și puritatea pielii.

O parte din ea era îngrozită la gândul că se va întâlni cu Jake, dar cealaltă jumătate... Inima îi tresări în piept. Oare era posibil? Oare, când și cum se îndrăgostise de Jake?

Dintr-o dată hainele de pe ea, blugii și tricoul cu care era îmbrăcată, îi părură mult prea grele și fierbinți. Întregul ei trup ardea de dorință, așa cum o făcuse și noaptea trecută.

Simți că arde de nerăbdare să îl vadă pe Jake, să fie cu el, să o liniștească, să o ajute să înțeleagă și să treacă peste șocul pe care îl resimțise în urma celor petrecute.

Jake încercă să își concentreze atenția asupra hârtiilor de pe birou. Îl durea capul și își simțea ochii împăienjeniți din cauză că nu dormise noaptea trecută, dar cum ar fi putut să doarmă după toate cele întâmplate? Oare ce gândise, ce simțise Lucianna când se trezise de dimineață? Oare acum îl ura mai mult ca niciodată? De ce trebuia să se întrebe lucrul-ăsta? Faptul că o iubea nu era o scuză pentru felul în care își pierduse capul, nu era o scuză nici față de el și cu atât mai puțin față de ea. Stând treaz în patul lui noaptea trecută, se gândise la ea, amintindu-și cum se simțise în brațele lui, amintindu-și căldura trupului ei, delicatețea întregii ei făpturi. Bărbatul din el nu putea regreta în totalitate cele întâmplate.

Nu putea regreta nici faptul că fusese primul, singurul care o simțise extaziată de plăcere, care îi auzise șoaptele. Și știa că deși probabil nu îl iubea, noaptea trecută, pentru o scurtă perioadă de timp, fusese în întregime a lui. Numai lui îi dăduse dragostea și tandrețea, lui îi arătase adevărata profunzime a emoțiilor și dorințelor ei...

Jake se încruntă la vederea unui automobil Toyota necunoscut care se opri în fața casei. Plecă de la fereastra biroului și se îndreptă spre ușa din față, întrebându-se dacă nu cumva Lucianna conducea mașina vreunei cliente. Tânăra femeie ce coborî din mașină îi era vag cunoscută și parcă și mai cunoscut îi era limbajul trupului ei. Nu lăsă însă să se vadă că era conștient de felul delicat și provocator în care vizitatoarea se îndrepta către el, nici de felul în care se opri să își netezească fusta impecabil călcată, plim-

bându-şi degetele pe coapse şi oferindu-i în timpul ăsta un zâmbet lung.

— Scuzaţi-mă, începu ea când ajunse destul de aproape ca el să o poată auzi. Ştiu că nu vă amintiţi de mine. Sunt o prietenă de-a Luciannei, Felicity Hammond; ne-am întâlnit în oraş acum vreo două săptămâni.

Dădu din cap mişcându-şi părul, apoi îi zâmbi din nou.

— Am trecut pe la fermă, dar Lucianna nu era acolo şi mă întrebam dacă nu aţi putea să-i transmiteţi un mesaj din partea mea. Nu v-aş cere lucrul ăsta, dar e destul de urgent. John, prietenul ei, ne-a trimis un fax azi-dimineaţă, noi doi lucrăm în acelaşi birou, şi zicea că vine mai repede decât era planificat... Ştiu că pe Lucianna o interesează.

Se opri şi privi către uşa pe care Jake o trase în spatele lui, închizând-o.

— Ce casă frumoasă aveţi, îi spuse ea cu admiraţie. Mi-ar plăcea să văd mai mult din ea!

— Nu e muzeu, n-avem zile de vizită, îi răspunse Jake impasibil.

Apoi adăugă cu amabilitate:

— Cu siguranţă o să-i transmit Luciannei mesajul dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzaţi, sunt foarte ocupat!

Întorcându-i spatele, Jake îşi dădu seama că roşeaţa care îi aprinsese obrajii lui Felicity se datora în mai mare măsură furiei decât faptului că se simţea stingherită. Nu era împotriva ideii ca femeia să aibă iniţiativa, dar motivul pentru care simţea o asemenea aversiune faţă de ea era faptul că era purtătoarea unei veşti pe care el nu ar fi vrut să o audă, îşi spuse el închizând uşa cu fermitate în spatele lui şi lăsând-o pe Felicity pe şosea.

Oare Lucianna i-ar spune lui John despre ce s-a întâmplat între ei şi, dacă ar face asta, el oare ar...? De dragul ei trebuia să o prevină să nu facă asta, îşi spuse Jake ferm. De fapt, trebuia să o prevină să nu spună nimănui, gândi el, fiind conştient că simţea nevoia să o protejeze de judecata altora.

Lucianna văzu Toyota ieşind de pe drumul care ducea la casa lui Jake exact când ea semnaliză pentru a intra pe aceasta şi recunoscu pe loc atât maşina, cât şi şoferul acesteia. O văzu pe Felicity scuturând din cap şi zâmbindu-i zeflemitor. Încremenind dintr-o dată, Lucianna îşi simţi faţa şi trupul cuprinse de un val de căldură ce o ardea ca un acid.

Drumul pe care îl mai avea de străbătut până la casa lui Jake nu era lung, dar fără îndoială fu suficient de lung pentru ca Lucianna să aibă timp să afle care era cauza furiei chinuitoare, distrugătoare care pusese stăpânire pe ea în clipa în care văzuse cealaltă față.

Era geloasă pe faptul că altă femeie fusese cu Jake... mult mai geloasă decât fusese vreodată când aceeași fată flirtase fără perdea cu John, în fața ei.

Jake auzi frânele de la mașina Luciannei scârțâind, roțile aruncând pietricelele de pe șosea în toate părțile. Dădu buzna afară din mașină, cu pumnii mici strânși cu putere, ochii ei aruncând scântei când Jake coborî treptele către ea.

— Ce-a căutat aici? întrebă Lucianna furioasă.

Nelăsându-i lui Jake timp să răspundă, adăugă:

— Nu că n-aș putea să ghicesc.

Lucianna de-abia îl putea vedea pe Jake din cauza lacrimilor fierbinți care îi înțepau ochii, iar gelozia amară îi măcina trupul, alimentată de o senzație dureroasă de pierdere și secătuire și un sentiment de disperare chinuitoare.

— A venit să lase un mesaj pentru tine. Se pare că John se întoarce mai repede decât credea.

Pielea Luciannei deveni albă și apoi se înroși, lava fierbinte a geloziei ei răcindu-se în clipa în care își dădu seama brusc de reacția ei dezgustătoare, în clipa în care realiză că era în pericol să își trădeze sentimentele. Dar Jake, văzând schimbarea de culoare de pe fața ei și consternarea care îi întunecă privirile, trase imediat concluzia că acestea se datorau unui sentiment de teamă și vinovăție.

— Hai înăuntru, îi spuse el laconic Luciannei. Trebuie să stăm de vorbă și aici nu avem cum.

Nu avu nevoie de nici un fel de îndrumare. Trecu de elegantul vestibul dreptunghiular, cu frumosul decor în stil Regency și busturile de marmură ale strămoșilor lui Jake, care fuseseră comandate de stră-străbunicul lui și care înfrumusețau nișele în care se aflau. Apoi intră în mica bibliotecă, încăperea preferată a lui Jake.

De data aceasta Lucianna nu inspiră admirativ aerul din cameră pentru a simți parfumul pielii și lemnului vechi, nici nu se opri să privească mobila de mahon atât de migălos executată și nici nu simți o umbră de invidie pentru faptul că Jake avea o casă atât de frumoasă.

— De ce anume ai vrut să mă vezi? întrebă ea în schimb.

Evită în mod deliberat privirea lui Jake când îi puse această întrebare la care bănuia că știe deja răspunsul.

Jake părea și el la fel de neimpresionat.

— Nu m-aș fi gândit că o să-mi pui întrebarea asta. Chiar nu știi? o provocă el.

— Noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic, îl întrerupse Lucianna în grabă, evitând în continuare să îl privească și din cauza asta neobservând expresia împietrită de durere ce traversă chipul lui Jake în timp ce o asculta.

— Așa gândești tu, poate, încuviință el rapid, îndată ce reuși să își recapete controlul.

— Și tu gândești la fel, strigă Lucianna, neputând să se abțină.

Jake interpretă greșit cuvintele ei, ca și când l-ar fi rugat să o asigure că noaptea trecută nu însemnase nimic pentru el, că nu avea de gând să o deranjeze cu declarațiile lui de dragoste nedorite.

Astfel că, plecându-și capul, spuse:

— Cred că ar fi înțelept și rațional ca ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută să rămână exact așa, între noi...

În clipa aceea Lucianna se uită la el.

— Adică nu vrei să știe nimeni? îl întrebă ea cu dispreț.

— Tu nu vrei asta? îi răspunse Jake furios, după care își trecu degetele prin păr. Problema nu e că eu vreau sau nu vreau ca lumea să știe, Lucianna. La tine mă gândesc. John al tău va veni în curând acasă și ultimul lucru pe care ar vrea să-l audă este că tu...

— De asta ai făcut dragoste cu mine? strigă Lucianna nemaiputând să îndure. Pentru că așa aș putea să-l fac pe John să mă iubească? Te urăsc, Jake, îi spuse ea furibundă. Te urăsc mai tare decât am urât vreodată pe cineva...

Și, înainte ca Jake să o poată opri, fugi afară din cameră, deschise ușa de la intrare și se repezi în mașină.

— Lucianna, protestă Jake, dar ea pornise deja motorul.

Jake își dădu seama că în afară de situația în care ar fi tras-o cu forța afară din mașină și ar fi obligat-o să intre înapoi în casă, nu avea altă opțiune decât să o lase să plece.

La jumătatea drumului către fermă Lucianna opri pe neașteptate mașina. Sub nici o formă nu se putea întoarce acasă arătând și simțindu-se în halul ăla.

Fără să verse nici măcar o lacrimă, își ațintì privirile undeva în depărtare. Se simțea mult prea rănită ca să poată plânge. Durerea pătrunsese atât de adânc în inima și în trupul ei încât își dădea seama că nu va trece niciodată, că nu își va reveni niciodată după refuzul lui Jake, că îl iubea atât de mult!

Nu îl iubea absolut deloc pe John. Iubise numai ideea de a fi îndrăgostită, de a fi iubită și ea la rândul ei. Își imaginase dragostea dintre un bărbat și o femeie ca pe un sentiment moderat și pasiv, ca pe o parte reconfortantă și simplă a vieții ei, care însă nu o putea atinge sau schimba în vreun fel.

Dragostea însemna Jake.

Dar Jake nu o iubea. Jake nu avea nevoie de ea. Nici măcar nu o plăcea în mod deosebit. De-abia așteptase să îi aducă aminte că John era de fapt prietenul ei.

John. Lucianna se încruntă încercând să regăsească în minte imaginea lui și își dădu seama că nu poate. Trăsăturile lui pur și simplu refuzau să ia contur. În spatele pleoapelor lăsate, singurele trăsături pe care mintea ei le putea zugrăvi erau cele ale lui Jake.

Trecu aproape o oră până ce Lucianna se liniști suficient pentru a se putea întoarce la fermă. Sentimentul de furie și de mândrie rănită fusese înlocuit cu o senzație vagă, anestezianță, de pustietate care o îmbrăca într-un înveliș protector, însă teribil de fragil. Atât de fragil încât în mod instinctiv nu permise nimănui să se apropie de ea. Pentru ca cineva să nu rupă din greșeală acest înveliș, lăsând toată durerea strânsă în el să se reverse din nou asupra ei.

Janey, care o văzuse parcând mașina, o privi pășind apoi încet, îngândurată spre atelier. Toate instinctele ei de femeie fură trezite de umbra de disperare care părea să plutească deasupra Luciannei ca un nor invizibil. Lăsând la o parte prăjiturile pe care le pregătea, Janey turnă două căni de cafea și se duse cu ele la atelierul Luciannei.

Lucianna privi în sus cu apatie în clipa în care cumnata ei ciocăni la ușă și intră în atelier. Apoi așeză cu grijă tava de cafea într-un loc liber de pe bancul de lucru.

— Nu-mi dau seama cum o să mă simt peste cinci luni, începu ea conversația așezându-se pe scaun. Deja mă simt imensă și sleită de puteri!

— Nu pari, îi răspunse Lucianna lăsând jos manualul pe care încercase să îl citească și privind-o cu atenție pe Janey.

În realitate cumnata ei arăta de-a dreptul înfloritor. Fericirea pe care o simțea la gândul că va avea un copil i se putea citi în ochi. Lucianna observase o diferență și în comportamentul fratelui ei. Întotdeauna dragostea lui David pentru Janey fusese evidentă, dar acum se purta cu ea ca și când ar fi fost cea mai prețioasă, cea mai fragilă și cea mai minunată femeie care existase vreodată pe lume.

— Jake a sunat acum vreo jumătate de oră și voia să știe dacă te-ai întors. Părea destul de îngrijorat...

Jake, îngrijorat din cauza ei? Asta era culmea...

— Spunea că John se întoarce acasă mai repede decât ar fi crezut.

— Da, încuviință Lucianna cu rigiditate.

Janey se încruntă ușor în timp ce bău din cafea. Era evident că ceva o necăjea pe Lucianna, dar cunoscându-și cumnata prea bine, Janey se gândi că nu are sens să își bage nasul unde nu îi fierbea oala.

— Probabil că te simți un pic nervoasă și nesigură la gândul că o să dai din nou ochii cu el. În condițiile date, asta mi se pare absolut firesc.

— Nervoasă că mă întâlnesc cu Jake? De ce aș fi? întrebă Lucianna cu furie, uitând de lacrimile care îi sclipeau în ochi în clipa în care își întoarse capul și o privi pe Janey, nefericită.

Janey făcu ochii mari, neînțelegând furia Luciannei.

— Luce, vorbeam despre John, interveni ea cu blândețe, nu de Jake.

Prea târziu Lucianna își dădu seama de greșeala pe care o făcuse și de faptul că se trădase probabil prin spusele ei.

— Te-ai certat cu Jake? o întrebă Janey încetișor.

Lucianna scutură din cap, nefiind în stare să îi dea vreun răspuns, iar Janey, înțeleaptă, încetă să mai discute asupra acestui subiect.

9

— MULȚUMESC PENTRU SFAT, Jake, îi spuse David cu recunoștință prietenului său în clipa în care se ridică în picioare.

Își petrecuse dimineața acasă la Jake, discutând cu el argumentele pro și contra unui nou plan de pensie pe care intenționa să îl pună în aplicare.

— Ferma ne aduce un venit destul de bun, dar niciodată nu știi ce-ți rezervă viitorul, zise David scuturând din cap. Și având în vedere și copilul...

— Cred că tu și Janey de-abia așteptați să plecați în concediu, comentă Jake. Nu mai e mult până atunci.

— Da, ardem de nerăbdare. Mulțumesc că ai acceptat să stai la fermă cât lipsim noi. Nu că Luce n-ar fi în stare să se descurce, dar pe nici unul din noi nu ne încântă ideea să o lăsăm acolo singură.

Se încruntă și făcu o pauză înainte de a spune cu îngrijorare:

— Janey e un pic neliniștită din cauza ei. I se pare că voi doi v-ați certat și Luce pare tare abătută. Știu că își face griji pentrù că trebuie să se întâlnească cu Rory Simons, tipul de la bancă. A luat un împrumut prea mare când s-a apucat să-și utileze atelietul și, ca să fim sinceri...

David scutură din cap.

— l-am spus de nenumărate ori: nu că n-ar fi ea un mecanic foarte bun, chiar este, dar bărbații nu agreează deloc ideea ca o femeie să se ocupe de mașina lor.

Apropo, cum merg lecțiile voastre?

— Am renunțat la ele, îi zise Jake pe un ton aspru. O decizie comună, adăugă el apoi.

— Așa mi-a zis și Luce, răspunse David. Janey mi-a spus să-ți amintesc că ești întotdeauna binevenit la noi la cină, spuse el în timp ce Jake îl conducea către ușă.

— Mulțumesc, replică Jake.

Se încruntă și apoi întrebă pe neașteptate:

— David, afacerile Luciannei... cât de prost merg de fapt?

— Prost de tot, îi răspunse David. De-abia reușește să își țină capul deasupra apei și asta numai pentru că locuiește cu noi și nu plătește nici un fel de chirie. M-am oferit s-o ajut, da' o știi cum e. Știi cât de mândră și cu nasul pe sus poate să fie... Janey spune că Luce a luat din nou legătura cu câțiva dintre patronii de garaje mai mari din oraș în ideea unei ucenicii, ba chiar spunea că ar fi dispusă să plece, să se mute.

— Să se mute? întrebă Jake pe un ton tăios. De ce să vrea să facă asta? John trebuie să se întoarcă la sfârșitul săptămânii ăsteia, nu?

— Da, încuviință David. Și dacă e să judecăm după numărul de telefoane pe care Luce le-a primit de la el în ultimele zile, se pare că ne-am înșelat crezând că n-o vrea.

Din fericire, David nu se uită la Jake în timp ce vorbea, astfel că nu observă grimasa de durere ce traversă chipul prietenului lui.

Oare Lucianna își va aminti de el când va fi în brațele lui John?

De ce trebuia să se chinuie singur cu astfel de gânduri? se întrebă Jake cu amărăciune. Chinul acesta nu avea să schimbe lucrurile cu nimic.

Eh, poate că nu reușise în totalitate să o facă să devină conștientă de valoarea ei sau să realizeze cât de nedemn de ea era de fapt înfumuratul și nehotărâtul ei prieten, dar mai existau și alte căi prin care o putea ajuta, o putea proteja...

Se întoarse în bibliotecă și formă rapid numărul administratorului de fermă pe care îl angajase, dându-i câteva instrucțiuni clare înainte de a închide telefonul și de a forma numărul avocatului său.

Ceea ce făcea acum nu o putea scăpa pe Lucianna de suferința unei iubiri pierdute, dar măcar nu avea să mai

îndure şi o pierdere financiară. Chiar dacă îşi dăduse seama că şi administratorul fermei şi avocatul lui îl consideraseră fără îndoială nebun, judecând după vocea pe care o avuseseră la telefon.

Cu un gest care îi trăda oboseala, Lucianna îşi trecu degetele prin păr. În ultima vreme îşi purta tot mai des părul desfăcut pe spate atunci când nu lucra. Îşi dădu seama că începuse instinctiv să se şi fardeze mai des şi să poarte haine mai strânse pe trup. Însă motivele pentru care arăta atât de schimbată, şi realiza lucrul ăsta de fiecare dată când se uita în oglindă, nu aveau nici o legătură cu noile ei haine şi nici măcar cu faptul că devenise conştientă de feminitatea ei. Nu, uşoarele umbre albăstrui din jurul ochilor, care o făceau să pară şi mai vulnerabilă, nu se datorau celor învăţate de la Jake, ci lui Jake însuşi.

Iar pe lângă toate acestea îşi dădu seama că speranţele ei de a-şi conduce cu succes mica afacere nu aveau să se materializeze niciodată. Ar fi vrut să le dovedească tuturor celor care se îndoiau şi criticau că o femeie poate fi un mecanic la fel de bun ca un bărbat. Acesta nu mai era un vis, de fapt era mai degrabă un coşmar, gândi ea privind cu tristeţe cifrele din faţa ochilor ei.

Peste trei ore directorul băncii avea să vină să îi atragă atenţia că era timpul să înceapă să returneze împrumutul pe care i-l acordase. Şi bineînţeles va dori să se uite prin registre să vadă cum progresase mica ei afacere.

Ce progres? Luciarina privi îngrozită. Nu exista nici un progres. Şi nu se poate spune că nu încercase cu disperare să îşi construiască o clientelă. Încercase, dar în zadar. Cifrele din faţa ei vorbeau de la sine şi ştia deja ce avea să-i spună directorul băncii. Afacerea ei pur şi simplu nu era viabilă, cu toate că nu plătea nici un fel de chirie şi nu folosise absolut deloc banii pe care îi câştigase din asta. Pentru cheltuielile de zi cu zi se bazase pe economii şi pe cota-parte dintr-o moştenire pe care o împărţise cu fraţii ei.

Janey, care o privise cu compătimire, încercă să o consoleze spunându-i:

— Nu trebuie să îţi faci griji; sunt sigură că Rory va înţelege. La urma urmelor, nu puteai face mai mult decât ai făcut.

— Poate, dar nu a fost suficient. Cred că tata a avut dreptate. Probabil că ar fi fost mai bine să merg la universitate

și apoi să-mi iau o slujbă mai ortodoxă... mai feminină, concluzionă ea cu amărăciune.

— Oh, Luce, zise Janey cu duioșie, dar Lucianna, în starea în care se afla, nu putea fi consolată.

— Degeaba. Rory Simons o să-mi spună că mi-am irosit banii și că acum îi irosesc pe ai băncii și de fapt are dreptate.

Lui Janey i se rupea sufletul de milă.

— Poate David..., începu ea.

Dar Lucianna scutură pe loc din cap și îi spuse răspicat:

— Nu. Dacă nu pot singură să susțin afacerea, atunci nu vreau, nu merit. Nu de bani, nu de împrumut am nevoie, Janey, îi spuse ea cumnatei sale, ci de muncă. David avea dreptate. Bărbații nu au încredere într-o femeie mecanic.

— Dar sunt o grămadă de femei care șofează, zise Janey, însă Lucianna scutură din nou din cap.

— Femei șoferi, da, încuviință ea, dar nu proprietare de mașini. Și când e la o adică...

— Ei, bine măcar că John va fi acasă în curând, îi aminti Janey cu căldură, și dacă e să judecăm după numărul de telefoane pe care ți le-a dat în ultima vreme, e evident că-i e dor de tine.

— Se pare că i-a prins bine lipsa mea. Și-a dat seama că ține la mine, zise Lucianna în bătaie de joc.

Cât de mult ar fi vrut să spună că și ea simțea același lucru, dar nu John era cel căruia îi ducea dorul, ci Jake. Lipsa lui nu o lăsa să doarmă nopțile, chinuindu-i trupul și inima îndurerată.

Lucianna se uită la ceas când zări mașina directorului băncii intrând în curte. Venise exact la ora fixată.

David se oferise să anuleze o întâlnire pentru a o sprijini prin prezența lui, dar Lucianna refuzase scuturând din cap. De data asta nu se simțise ofensată, ci îi răspunsese plină de recunoștință: *„E foarte drăguț din partea ta, dar nu, asta e o problemă pe care trebuie s-o rezolv singură."*

Când rămăseseră singuri, David îi semnalase lui Janey cât de mult se schimbase Lucianna în ultimele săptămâni și nu numai că arăta foarte diferit și se îmbrăca cu totul altfel. Se maturizase.

„S-a transformat din fată în femeie", îi replicase Janey înduioșată.

„Da", încuviinţase David cu tristeţe. *„Cu adevărat femeie."*

Când Rory Simons coborî din maşină fu şi el surprins de transformarea ei. Pantalonii de lucru lălâi, cu câteva numere mai mari, dispăruseră. În locul lor Lucianna purta o pereche de pantaloni impecabil de curaţi, croiţi exact pe trupul ei şi o bluză fină tricotată, pe care şi-o cumpărase dintr-un impuls. Fusese aleasă cu scopul de a-i spori încrederea în ea şi pentru asta trebuise să cheltuiască efectiv şi ultimii bani din suma pe care o primise în dar de ziua ei de la tatăl şi mătuşa sa.

— Lucianna, o salută el cu un zâmbet părintesc. Arăţi bine.

Era o minciună, recunoscu el privindu-i chipul. Arăta altfel, era foarte schimbată şi fără îndoială neobişnuit de atrăgătoare ca femeie, făcându-l să se gândească ce tânără extraordinar de frumoasă era de fapt, dar mai mult ca sigur nu arăta bine.

Privind-o cu mai multă atenţie începu să se încrunte. Chipul ei purta toate semnele cuiva care traversează o criză. Genul de criză care lui, ca director de bancă, îi devenea din ce în ce mai familiară. Simţi o strângere de inimă. Venise aici sperând totuşi că mica ei afacere trecuse de punctul critic şi că putea deveni chiar o afacere bună. Sperase asta atât de drăgul ei, cât şi al băncii la care lucra. La urma urmelor, o cunoştea pe ea şi familia ei de o grămadă de timp. Însă temerile lui cele mai negre erau pe cale să se adeverească.

Jumătate de oră mai târziu, suspiciunile lui deveniseră o certitudine. Oftă, închizând registrele pe care ea i le arătase.

— Lucianna, începu el, mi-e foarte teamă...

Se opri brusc, văzând că atenţia Luciannei fusese atrasă de o maşină ce intrase în curte. Ochii ei se uitau curioşi pe fereastră, chipul îi era împietrit, trupul încordat.

Se uită şi el spre fereastră şi îl recunoscu imediat pe Jake în clipa în care coborî din maşină.

Ştia, desigur, că Jake şi David erau buni şi vechi prieteni, dar Jake nu se îndrepta către casă, ci către atelierul Luciannei.

Când Jake împinse şi deschise uşa, Lucianna se retrase de cealaltă parte a bancului de lucru, sperând că umbrele din jur îi vor ascunde culoarea purpurie din obraji. Numai văzându-l, întregul ei trup simţi o nevoie acută, febrilă, şi îşi dădu seama că efectiv începuse să tremure.

— Îmi pare rău că am întârziat, începu Jake plecându-și capul în semn de salut în direcția lui Rory Simons.

Apoi desfăcu fermoarul mapei de piele pe care o ținea în mână și scoase din ea un teanc gros de hârtii.

— Am rămas blocat în oraș din cauza traficului. Aici sunt toate contractele de service, Lucianna. Mă bucur că ești aici, Rory, spuse el privind spre directorul băncii. Te deranjează să fii martor la semnarea contractelor...?

Ce contracte de service? Lucianna fu cât pe ce să întrebe, dar vocea îi pieri când îl văzu pe Jake îndreptându-se către ea și se simți dintr-o dată cuprinsă de un torent de dorințe chinuitoare.

— Contractul acoperă toate vehiculele moșiei, plus mașina lui Henry Peters și, după cum am căzut de acord, este valabil timp de cinci ani. În tot acest timp tu vei fi responsabilă pentru service-ul și întreținerea tuturor utilajelor de la moșie, continuă Jake cu un ton oficial.

Ignoră atât expresia șocată a Luciannei, cât și privirea ușurată și mulțumită a directorului băncii, de parcă nu ar fi fost câtuși de puțin conștient de însemnătatea spuselor sale.

— Mașina mea, bineînțeles, va constitui subiectul unui contract separat, continuă el.

Se uită la ceas.

— Nu vreau să te zoresc, dar am o întrunire a consiliului de administrație azi după-amiază, așa că dacă am semna mai repede contractele astea...

Lucianna nu își putea lua ochii de la el. Ce Dumnezeu făcea Jake...? Nu discutase niciodată cu ea despre un contract de service pentru vehiculele de la moșie. Și nici nu îi spusese vreodată să se ocupe de mașina administratorului moșiei și de propria lui mașină. Scuturâ din cap, gândindu-se că fără îndoială visează, că își imaginează toate astea. Închise ochii fiind convinsă că atunci când îi va deschide din nou, el avea să dispară. Dar nu se întâmplă așa.

— Jake..., începu ea cu un glas tremurător.

Dar până să îl poată întreba ce naiba însemnau toate astea, Rory Simons i-o luă înainte, nerăbdător.

— Jake, să înțeleg că îi oferi Luciannei un contract de exclusivitate pentru service-ul și întreținerea tuturor utilajelor de pe moșia ta? întrebă el.

— Ea a venit cu cea mai bună ofertă, îi răspunse Jake fără să stea pe gânduri, ridicând din umeri. Și, fără îndoială, în

ce mă privește nu puteam găsi un mecanic mai bun... A, apropo, adăugă el ca din întâmplare, Lucianna mi-a spus că are o mică problemă financiară în clipa de față. Mă gândeam că aș putea să injectez niște capital și să garantez împrumutul actual la bancă.

După expresia de pe chipul lui Rory Simons se putea spune că Jake tocmai îi oferise un bilet câștigător la loterie, gândi Lucianna, încă mult prea șocată ca măcar să-l poată întreba pe Jake despre ce vorbea.

— Așa, Lucianna, o instrui Jake. Acum semnează aici, te rog, dacă vrei, și Rory va fi martor. S-ar putea să mai am timp să ajung la întâlnire!

Complet năucită, Lucianna se trezi luând în mână stiloul pe care Jake i-l întindea. Lacrimile începură să îi ardă ochii, iar degetele reacționară la faptul că stiloul încă purta căldura atingerii lui Jake. Atingere pe care o simțise și ea, parcă într-o altă viață, pe trupul ei.

Își lăsă capul în jos, pentru ca cei doi bărbați care o priveau să nu observe roșeața ce îi ardea pielea. Știa însă că Jake văzuse cât de tare îi tremura mâna când își semnă numele în locul indicat de el.

Nu înțelegea ce se întâmplă, nici motivul pentru care Jake îi spusese directorului băncii de contractul acela pur fictiv. Dacă ar fi putut i-ar fi cerut socoteală chiar acolo, în clipa aceea, își spuse ea. Dar pur și simplu nu avea tăria să o facă, nu voia lucrul ăsta. Îi era frică să îl înfrunte. Se temea că numai stând acolo și uitându-se la el își va pierde controlul și îi va spune ce simțea, îl va implora.

Rory Simons tocmai semna documentele, zâmbind încântat, dar Lucianna nu îi putea împărtăși fericirea. Rămăsese încremenită, stând la o oarecare distanță de cei doi, privindu-l pe Jake cum adună hârtiile semnate și apoi, după ce aruncă o privire scurtă în direcția ei, se îndreptă cu pași mari către ușă.

— De ce nu mi-ai spus că Jake Carlisle are de gând să îți încredințeze contractul ăsta? o mustră directorul băncii, cu un aer amuzat, după plecarea lui Jake.

Lucianna nu putea spune nimic. Tot ce putu să facă fu să scuture din cap și să clipească pentru a îndepărta lacrimile ce îi înțepau ochii.

De-abia mai târziu, reluând în minte întregul incident

şi încercând cu disperare să nu se lase impresionată de imaginea tulburătoare a lui Jake îmbrăcat în costumul acela elegant, arătând atât de masculin şi de inaccesibil, găsi o posibilă, dar dureroasă explicaţie pentru comportamentul incredibil al lui Jake. Departe de a fi o încercare altruistă sau chiar cavalerească de a o salva şi de a-i pune pe picioare afacerile aflate în impas, aşa cum păruse la început, se gândea oare Jake că garantându-i plătirea datoriilor îşi asigura şi tăcerea ei asupra nopţii aceleia de intimitate? La urma urmelor, îi spusese foarte clar Luciannei că dorea să păstreze secretul.

Gândul că el ar fi putut să creadă că o poate cumpăra, o poate plăti, îi dădu Luciannei efectiv o stare de rău fizic. Şi o făcu să se simtă cumplit de rănită şi de furioasă.

Mai bine ar fi murit de foame într-un şanţ, mai bine şi-ar fi sacrificat afacerea şi totodată şi libertatca decât să îi accepte ajutorul. Oh, cum a putut să facă asta? Cum de a avut îndrăzneala asta? Oare gândul, amintirea celor întâmplate între ei i se părea într-atât de odioasă, încât simţea nevoia să o şteargă, să o distrugă reducând amintirile ei preţioase la statutul unei...? Lucianna înghiţi cu greutate nodul dureros care i se pusese în gât.

Muncise din greu să îşi pună pe picioare mica afacere şi detesta gândul de a o pierde, dar nu-i putea permite lui Jake să gândească... să creadă ceea ce ea era convinsă deja că el crede şi gândeşte.

Hotărâtă, Lucianna scoase lista cu clienţii actuali din dosarul pe care îl pregătise pentru directorul băncii. Când formă însă primul număr de telefon de pe listă, mâna îi tremura foarte tare.

Două ore mai târziu totul era făcut; absolut toţi clienţii ei fuseseră înştiinţaţi că ea renunţase la afacere. Acum tot ce mai avea de făcut era să scoată ce îi mai rămăsese din economii şi profitul din investiţii ca să poată plăti băncii toată suma pe care o datora.

Lucianna îşi îndreptă umerii cu mândrie. Va trebui să îşi găsească o slujbă temporară şi apoi, la sfârşitul verii, va putea să îşi reînceapă studiile, să se ducă la universitate, să-şi găsească ceva mai „potrivit" pentru o femeie.

Uitându-se pe fereastra atelierului, vederea i se înceţoşă şi trebui să clipească pentru a-şi alunga lacrimile.

Îşi utilase atelierul cu atâta speranţă, cu atâta încredere

și credință nu numai în ea, ci și în ceilalți, convinsă că până la urmă vor accepta ideea că și ea era un mecanic la fel de bun ca un bărbat. Și era la fel de bună. Nimic nu putea schimba asta, după cum nimic nu putea schimba, se pare, mândria bărbătească care nu putea și nu voia să o accepte.

Va trebui să spună și celor din familie, bineînțeles, mai întâi lui David și Janey și apoi tatălui ei. Și acum că David și Janey așteptau un copil, era timpul să se gândească să se mute în altă parte. Lacrimile îi umplură din nou ochii și, înainte să aibă timp să se răzgândească, ridică hârtiile pe care i le lăsase Jake și le făcu bucățele. Degetele îi tremurau când puse bucățile de hârtie într-un plic, scrise adresa lui și îl lipi. Fără îndoială că și el va putea da o interpretare proprie acțiunii ei, așa cum făcuse și ea cu a lui.

— Ce faci? întrebă David, prea uimit pentru a-și controla tonul vocii când Lucianna îi spuse vestea la cină.

— Nu fac, am făcut, îi aduse Lucianna la cunoștință, încăpățânându-se să nu îl privească în ochi și înfulecând mâncarea din farfurie.

În spatele Luciannei, Janey scutură din cap către soțul ei pentru a-l preveni. Și ea fusese șocată de vestea Luciannei, dar uitându-se la fața albă și la expresia de pe chipul cumnatei sale, își dădu seama că era mai înțelept să nu despice firul în patru.

— E evident foarte necăjită de toată treaba asta, îi spuse mai târziu Janey lui David, când Lucianna se întoarse în atelier explicând că trebuia să facă ordine în echipamente ca să le poată vinde.

— E necăjită!? obiectă David, apăsându-și capul în mâini. De ce naiba n-a discutat cu noi mai întâi?

— Probabil pentru că voia să decidă singură ce are de făcut, îi răspunse Janey încetișor.

— Da' nenorocitul ăla de atelier însemna atât de mult pentru ea; era viața ei, replică David, neputând să înțeleagă. Nu pot să cred că pur și simplu renunță așa.

— Poate că a descoperit că altceva sau altcineva înseamnă mai mult pentru ea, zise Janey, oftând cu tristețe în timp ce el se chinuia să înțeleagă.

David era un scump și îl iubea din toată inima, dar când era vorba de ce simte o femeie, în special sora lui, era cam îngust la minte... Câteodată era chiar extrem de obtuz,

gândi ea cinci minute mai târziu, când David începu din nou să vorbească.

— Vrei să spui că John a făcut-o să renunțe? întrebă el încurcat. Știu că nu se dădea în vânt după munca ei, dar...

— John poate o fi fost catalizatorul, dar sinceră să fiu mă îndoiesc că el a fost mobilul, răspunse Janey misterioasă, cel puțin așa i se păru soțului ei.

Femeile! Cum ar fi putut un simplu bărbat să le înțeleagă?

În urma întrunirii din după-amiaza aceea, Jake trebui să plece în aceeași zi la New York pentru a discuta o ofertă de preluare a uneia dintre firmele la care el era acționar majoritar. Când avionul lui traversa Atlanticul, contractele pe care le concepuse cu atâta dragoste și răbdare și pe care Lucianna le făcuse bucățele traversau și ele orașul în drum spre casa lui.

10

— MĂ ÎNTREB UNDE O FI JAKE? îi spuse David lui Janey curios, punând în furcă receptorul. E a treia oară când îl sun pe ziua de azi și nu răspunde nimeni.

— A, nu ți-am spus? Am dat nas în nas cu administratorul moșiei lui azi-dimineață când am ieșit în oraș și spunea că Jake a trebuit să plece la New York cu niște afaceri.

Capul Luciannei era aplecat asupra anunțului pe care îl scria. Avea de gând să vândă nu numai echipamentul din atelier, ci și antica mașină de curse pe care o reparase cu atâta drag și pentru care Jake o ironizase întotdeauna. Mâna începu să îi tremure. Când avea să se sfârșească asta? Când avea să înceteze să reacționeze în felul ăsta la simpla rostire a numelui lui Jake?

— Nu astăzi trebuie să te duci să-l iei pe John de la aeroport? o întrebă Janey.

— Da, azi după-amiază, îi răspunse Lucianna fără nici cea mai mică umbră de bucurie.

Acum i se părea de-a dreptul ridicol că avusese impresia că e îndrăgostită de John. O cută mică îi apăru pe frunte. Va trebui să îi spună, bineînțeles, că relația lor se terminase. Nu că ar fi crezut că se va întrista și el, gândi Lucianna cu asprime. La urma urmelor, fusese destul de încântat să o părăsească.

Lucianna își privi în oglindă chipul frumos fardat și

părul strălucitor. Peste o oră urma să îl ia pe John de la aeroport și se gândi că nu ar fi rău să folosească cele de curând învățate, chiar dacă bărbatul ce avea să beneficieze de ele nu mai era bărbatul pe care îl dorea. Îl dorea... tânjea după el, murea de dorul lui, avea nevoie de el... îl iubea... Și îl va iubi până la moarte. Dar ce rost avea să insiste asupra nefericirii și suferinței pe care i le provocau sentimentele ei nedorite? Jake nu o iubea. De fapt Jake o dorea atât de puțin, însemna atât de puțin în ochii lui încât fusese gata să o plătească numai să stea departe de el.

Se ridică rapid în picioare. Blugii ei cei noi îi scoteau în evidență talia îngustă și picioarele lungi și, împreună cu cămașa de bumbac pe care și-o înnodase în talie îi dădeau un aer șic, dar natural, contrastând cu imaginea Luciannei de acum trei săptămâni, când îl condusese pe John la aeroport. Privirea scurtă, plină de admirație și prețuire, pe care i-o aruncase vânzătoarea când își înnodase instinctiv cămașa în talie, în loc să o poarte ca de obicei băgată în blugi, dovedea cât de mult se schimbase, cât de multe învățase între timp.

Spre surprinderea ei, descoperise nu numai că avea flerul de a evalua și de a-și da seama ce haine i se potriveau cel mai bine, ci că îi și plăcea să facă asta. Însă privirile admirative pe care le atrăgea în ultimul timp pe stradă, deși îi gâdilau orgoliul, nu reușeau sub nici o formă să îi aline suferința pe care o trăia iubindu-l pe Jake.

Peste două zile avea să apară ziarul local cu anunțul ei despre vânzarea echipamentului. Coborî în fugă scările. Janey era în bucătărie, călcând lucrurile pe care ea și David urmau să le ia în concediu.

— Câte valize luați cu voi? o tachină Lucianna îndreptându-se către ușă.

Sala de așteptare nu era deosebit de aglomerată și Lucianna îl observă pe John înainte ca el să o vadă. Oricum, nu timiditatea sau nesiguranța o făcură să se ascundă și să se uite la el în timp ce acesta o căuta peste tot cu privirea.

Unde se duseseră toate sentimentele acelea pe care ea le crezuse atât de puternice? Fără îndoială ele nu mai existau, cel puțin nu față de John. Și chiar mai ciudat decât completa lor dispariție fu să observe brusc expresia morocănoasă de pe chipul lui și felul în care privirile lui se opriră mai mult decât ar fi trebuit asupra celor două fete frumoase care

înaintau prin mulțime în fața lui. Îndreptându-și umerii, Lucianna făcu un pas în față.

Ghici exact clipa în care John o observă, după expresia aproape ridicolă de pe chipul lui. Ochii i se măriseră și rămase cu gura căscată, fiind evident din felul în care reacționase nu numai că era surprins de metamorfoza ei, ci că era chiar vizibil impresionat de aceasta.

— Luce!

Lucianna îi adresă un zâmbet afectat și rămase împietrită în clipa în care John ajunse lângă ea și o luă în brațe, insistând să o sărute de față cu toată lumea. Ca un băiețel care se laudă cu o jucărie nouă la care visa de multă vreme, reflectă ea privindu-l pieziș.

— Arăți minunat, îi spuse el Luciannei când aceasta își întoarse cu fermitate capul într-o parte, făcând ca sărutul lui să aterizeze pe obrazul ei în loc de gură. Nu e nevoie să te întreb dacă ți-a fost dor de mine, adăugă el cu un zâmbet satisfăcut în timp ce se îndreptau către ieșire. Pot să-mi dau seama și singur câtă bătaie de cap ai avut ca să arăți bine pentru mine. Și chiar arăți bine, Lucianna, îi zise el. O să-ți arăt mai târziu cât de bine.

— Mi-e teamă că mai târziu am ceva de lucru, John, spuse rapid Lucianna, reușind cu abilitate să se dea la o parte când el se pregăti să își pună brațul în jurul ei.

— Lucru? Vrei să spui că încerci să pui pe picioare o rablă de mașină, comentă el cu dispreț.

— Nu, nu asta voiam să spun, răspunse Lucianna.

Uitase cât de mult îi plăcea lui John să facă remarci defăimătoare în legătură cu munca ei, discreditând-o, dar dacă altădată acestea aveau darul de a o răni, acum doar o iritau.

— Încă n-ai spus că te bucuri că m-am întors mai repede din Canada, îi zise John.

— Încă nu mi-ai spus de ce te-ai întors înainte de vreme, îi replică Lucianna.

Își dădu seama că atinsese cu siguranță un punct foarte sensibil, pentru că fața lui John deveni stacojie și se întoarse cu spatele la ea.

— A apărut o mică problemă, niște divergențe de opinie... Nu vreau să vorbesc despre serviciu, spuse el întorcându-se din nou către ea și zâmbindu-i. Aș prefera să vorbim despre noi... M-am gândit foarte mult la noi cât am fost plecat, Luce, mi-a fost tare dor de tine...

Inima Luciannei tresări. Știa de când acceptase ideea de a-l lua pe John de la aeroport că mai devreme sau mai târziu va trebui să îi spună că relația lor se încheiase, dar nu se așteptase la comportamentul ăsta din partea lui, ca și când... relația lor însemna pentru el mult mai mult decât îi lăsase vreodată Luciannei senzația.

Oare înțelesese ea greșit lucrurile înainte de plecarea lui, distanța tot mai mare dintre ei și plictiseala pe care el o afișa? Sau era ea prea suspicioasă gândindu-se că în spatele interesului brusc față de ea se ascundea ceva ce nu se observa la prima vedere?

Atunci, mutându-și privirea de la John, rămase brusc încremenită. Cu totul neașteptat, îl văzu pe Jake înaintând prin mulțimea de la aeroport. Vocea lui John era un murmur depărtat și monoton. Întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui Jake, simțindu-se cuprinsă de un val de tristețe și de dorință chinuitoare.

Cum era oare posibil să iubească atât de mult pe cineva și în același timp să îl urască pentru durerea pe care i-o pricinuia? Pe neașteptate Jake se opri și Luciannei îi stătu inima în loc când îl văzu întorcându-și încet capul, căutând pe cineva prin mulțime. Își ținu respirația și suspină adânc văzând privirile lui Jake ațintite asupra ei.

În ciuda distanței dintre ei, Lucianna observă expresia rigidă de pe chipul lui în timp ce se uita la ea.

Încercând cu disperare să mai salveze ceva din mândria și respectul de sine, Lucianna acționă instinctiv. Îl strânse pe John de braț și se ghemui la pieptul lui, zâmbindu-i în ciuda durerii pe care o resimțea.

I se păru aproape grotesc să observe că, deși altădată răspunsul imediat și entuziasmul lui John față de gestul ei ar fi însemnat enorm pentru ea, în momentul de față îi păsa foarte puțin.

— Hai să ieșim odată de aici, îl auzi pe John murmurând cu nerăbdare.

Printre lacrimi, îl văzu pe Jake răsucindu-se pe călcâie și plecând, în timp ce ea și John se îndreptau spre ieșire.

— Uite, Luce, dacă vrei să mai dai o șansă afacerii tale, Janey și cu mine...; începu David stingherit a doua zi după sosirea lui John, dar Lucianna scutură din cap și îi zâmbi.

— Mulțumesc, David, dar nu! Oricum e prea târziu, îi

spuse ea încetișor. Deja am dat anunțul la ziar, apare mâine. Să sperăm că până vă întoarceți voi din concediu șura va fi goală. Apropo, ce o să se întâmple cu depozitul cât timp sunteți plecați? întrebă ea cu indiferență.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, o asigură David. Totul e sortat. Ai putea să pleci și tu în vacanță, adăugă el. Poate tu și John...?

Lucianna scutură din cap.

— John are prea multă treabă la serviciu ca să-și poată lua liber în momentul de față, îi răspunse ea fratelui său fără să fie nevoie să mintă.

Dar nu îi spusese și că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să își petreacă timpul singură în compania lui John.

— Sigur nu vreți să vă duc eu la aeroport? îl întrebă ea pe David.

— Nu, nu-i nevoie; Janey a făcut comandă la taxi, îi replică el după care se uită la ceas. Gândește-te numai, peste douăsprezece ore vom fi departe de toate astea.

— Nu îmi mai spune, că mă apucă invidia, zâmbi Lucianna, încercând să marșeze la buna lui dispoziție și nedorind să îi strice bucuria vacanței cu propria ei nefericire și disperare.

În seara aceea John urma să o scoată în oraș la cină, iar ea nu prea avea chef și de fapt nici nu dorea să îl vadă. Deși îi aducea tot felul de laude dezgustătoare apropo de schimbarea ei fizică, Lucianna simțea că afectiv nu era cu nimic mai legat de ea decât era ea de el..

— Gata, am terminat, spuse Janey intrând în bucătărie. Valizele sunt în sfârșit împachetate... Ai pregătit pașapoartele și biletele, David? Taxiul o să sosească în curând!

— Sunt la loc sigur în buzunarul din geacă, o asigură David. Mă duc să aduc bagajele jos.

La o jumătate de oră după plecarea lui David și a lui Janey, Lucianna se duse sus să se pregătească pentru întâlnirea cu John.

Cu un zâmbet în colțul gurii, scoase din dulap costumul cel nou. Se schimbase imens din nenumărate puncte de vedere. Nu mai era nici pe departe fata mereu pusă pe harță care mersese la cumpărături cu Jake fără nici o tragere de inimă. Atinse ușor materialul costumului. Își aminti expresia de pe chipul lui Jake când o văzuse îmbrăcată cu el.

În răstimpul în care se spălă, se îmbrăcă și se fardă,

Lucianna își dădu seama că nu aștepta deloc cu nerăbdare seara ce avea să urmeze.

Ce o uimea aproape cel mai tare era faptul că nu înțelegea ce putuse să îl placă la John. El avea practic tot ce îi displăcea ei cel mai mult la un bărbat. Era imatur, egoist, complet lipsit de sensibilitate și de căldură; nu avea absolut nimic din...

Puse la loc cu o mână tremurătoare pensula pe care tocmai o luase de jos ca să își aplice rujul pe buze.

Acesta era un făgaș pe care gândurile ei nu aveau voie să se îndrepte.

Tocmai își pusese costumul pe ea când auzi o mașină intrând în curte. Încruntându-se, coborî scările și se duse să deschidă ușa.

Așadar John venise cu o jumătate de oră mai devreme, dar din fericire era deja pregătită. Când deschise însă ușa din spatele casei, care dădea în curte, realiză că nu John era cel care venise, ci Jake.

— Ai ajuns prea târziu, îi spuse Lucianna fără ocolișuri când îl văzu venind către ea. David și Janey au plecat deja.

— Pentru tine am venit, nu pentru ei, îi răspunse Jake pe un ton caustic, intrând în bucătărie și închizând ușa în spatele lui.

Lucianna se duse de cealaltă parte a mesei, privindu-l pe Jake cu băgare de seamă când acesta scoase din buzunar un plic cunoscut.

— Am găsit *asta* printre celelalte scrisori, îi zise el laconic. Poți să-mi spui și mie despre ce e vorba, Lucianna? întrebă, așezând pe masă în dreptul ei contractul făcut bucăți.

— Am crezut că se înțelege de la sine, îi replică Lucianna cu mândrie.

Ochii ei aruncau săgeți, iar vocea îi era răgușită din cauza emoției când adăugă:

— Știu ce ai încercat să faci, Jake, da' nu-ți merge, nu poți să mă cumperi sau... nu sunt de vânzare, îi zise ea mânioasă.

— Dar afacerea ta *este*, ripostă Jake pe un ton categoric.

— Am hotărât să mă reprofilez, să fac altceva, îl informă Lucianna.

— Ai hotărât? o provocă Jake. Sau altcineva a luat hotărârea în locul tău, Lucianna? Poate John? Trebuie să-l iubești al naibii de mult, zise el cu brutalitate. Cu siguranță,

de o mie de ori mai mult decât te iubește el pe tine, adăugă, iar Luciannei această remarcă i se păru de o cruzime incredibilă.

— Nu ai nici un drept să spui asta, îi răspunse ea înfuriată la culme.

Cum de îndrăznea să pună la îndoială sentimentele lui John pentru ea când ale lui... când el...?

— Nici un drept? murmură el cu mânie.

Jake ocoli masa și, absolut pe neașteptate, o apucă de brat cu putere, zgâlțâind-o ușor.

— Lucianna... Eu...

— Nu mă atinge, protestă Lucianna, aproape țipând.

Trupul ei reacționa cu o intensitate de necontrolat la atingerea și la apropierea lui, simțindu-se cuprinsă de un val de căldură, de o sete care o făcea să tremure violent și vizibil. O parte din ea dorea cu ardoare să se lipească de el, să-i simtă trupul aproape de al ei, lipit de al ei, contopindu-se cu ea, în timp ce cealaltă parte... cealaltă parte era cuprinsă de o panică teribilă, încercând să se desprindă din brațele lui și să se depărteze de el.

— Să nu te ating? întrebă Jake printre dinți, pe un ton tăios. Te-am auzit cântând un cu totul alt refren...

Lucianna încremeni pe loc și fața îi deveni albă ca varul. Ochii adânci și mari îi trădară durerea și orgoliul rănit când îl întrebă cu amărăciune:

— Cum poți? Cum îndrăznești să vorbești despre asta acum?

— O, pot și îndrăznesc, o asigură Jake. Pot și îndrăznesc pentru că,..

Vocea lui, ochii lui o hipnotizau, gândi Lucianna amețită; dacă nu ar fi fost așa, ar fi încercat să se elibereze, să protesteze în loc să stea și să îl privească năucită, fără grai, în timp ce mâinile lui se plimbară pe brațele ei și apoi îi cuprinseră fața. Se aplecă asupra ei, lăsând lumina să se reverse în clipa în care își înclină capul spre al ei. Gura lui îi atinse buzele... Gura lui...

Prea târziu. Lucianna încercă să riposteze, să evite atingerea fierbinte a buzelor lui. Întregul ei trup începu să răspundă pasiunii cu care el o săruta, tremurând la amintirea minunatelor clipe petrecute împreună.

Îl dorea atât de mult. Îl iubea cu atâta disperare. Ar fi vrut ca el să o ia în brațe chiar în clipa aceea, să urce scările până

în dormitor, să o pună pe pat și să îi spună că o iubește...

Să îi spună că o iubește? Dar el nu o iubea și îi arătase asta cât se poate de clar!

Brusc, Lucianna își reveni, îl împinse pe Jake de lângă ea, luptându-se să înăbușe hohotul de plâns și durerea care o îneca.

— Exact la țanc, îi spuse Jake cu cinism în clipa în care auziră o mașină intrând în curte. Dar pot să-ți spun, Lucianna, că...

— Nu, zise Lucianna, ducându-și mâinile la urechi cu un gest aproape copilăresc.

Vocea îi era înecată de durere în clipa în care îi replică:

— Nu vreau să aud nimic din ce ai tu de spus, Jake... nimic...

Și apoi, înainte ca el să poată răspunde, deschise ușa bucătăriei și fugi în curte, către mașina lui John.

— Ce caută el aici? o întrebă John deschizându-i portiera.

Se încruntă în direcția lui Jake care stătea în pragul ușii.

— Ei, a venit să îl vadă pe David, minți Lucianna.

Nu își făcea nici o grijă că îl lăsase pe Jake singur la fermă. Știa că el avea cheia de la casă de ani de zile, în urma unei înțelegeri făcute cu David. Și știa că în ciuda animozității care exista acum între ei, Jake ar fi avut grijă să încuie ușa în urma lui când pleca. Din fericire, Lucianna apucase să își ia în mod instinctiv poșeta în clipa în care ieșise din bucătărie, așa că măcar era sigură că putea să intre în casă la întoarcere.

— De-abia așteptam seara asta, îi spuse John când ieșiră cu mașina din curte.

Se întoarse spre ea și o privi cu subînțeles.

— Însemni atât de mult pentru mine, Luce, îi spuse el cu căldură.

Înainte ca ea să îl poată opri se întinse și o apucă de mână, strângând-o cu degetele lui umede.

— Imens de mult, accentuă el cu o voce care se voia sinceră și sexy, dar care îi sună Luciannei în urechi exact pe dos.

Trăgându-și cu fermitate mâna din a lui și întorcându-și privirile în altă parte, Lucianna se gândi oare cum ar reacționa John dacă l-ar întreba cum de îi fusese atât de ușor să o părăsească dacă într-adevăr ținea la ea așa de mult cum pretindea. Și nu putea să uite toate criticile acelea dureroase pe care i le făcuse înainte de a pleca în Canada. Dar, pentru că nu voia să se certe cu el, păstră toate aceste

gânduri pentru sine, mulțumindu-se doar să îi spună încetișor, cu o notă de cinism în glas:

— Să înțeleg atunci că nu era nici o fată mai atrăgătoare la biroul din Canada?

John cu siguranță voia să o impresioneze, gândi Lucianna jumătate de oră mai târziu, când el parcă mașina în fața unui restaurant foarte renumit și scump. Dar, în clipa în care intrară înăuntru, își dădu seama că actul lui nu era chiar atât de generos pe cât păruse inițial.

John nu o dusese la o cină în doi așa cum bănuise Lucianna inițial, ci veniseră la o petrecere a colegilor lui, unde se sărbătorea ziua de naștere a unuia dintre asociați, care împlinea cincizeci de ani.

— J.J. plătește tot, îi șopti John cu entuziasm, punându-și brațul după talia ei și împingând-o în față.

I se păru ciudat să își dea seama că altădată privirile uimite pe care i le aruncau colegii lui John ar fi umplut-o de bucurie, că în sfârșit dovedise că e demnă de el. Acum, toate astea nu mai însemnau nimic pentru ea, după cum nici John însuși nu mai însemna nimic.

Observă privirea ostilă pe care i-o aruncă Felicity, balansându-se ușor pe tocurile prea înalte la brațul unui bărbat mult mai în vârstă, supraponderal și chel. Lucianna își mută rapid privirile în altă parte.

J.J., pe care îl mai întâlnise o dată la petrecerea de Crăciun a firmei, îi zâmbi cu bunăvoință când John o împinse în față și o prezentă din nou.

— Deci tu ești prietena lui John. Minunat, minunat, comentă el cu un zâmbet călduros.

Apoi îi aruncă lui John o privire ciudată, iscoditoare.

— John ne-a spus că în curând vor suna clopotele de nuntă, adăugă el jovial.

Lucianna încercă să își ascundă uimirea.

— Clopote de nuntă? îl întrebă ea pe John fără ocolișuri când un chelner îi îndrumă spre locurile lor.

— Nu acum, îi răspunse John categoric. Noroc, Basil, îl salută el pe bărbatul care stătea în picioare și asculta discuția lor.

— Ei, cum e să fii din nou acasă? Ai stat în Canada mai puțin decât era planificat. Da' sincer să fiu și eu, dacă aș fi avut o logodnică așa de frumoasă așteptându-mă acasă, cu

siguranță ardeam de nerăbdare să mă întorc!

— Logodnică? protestă Lucianna când nu îi mai putea auzi nimeni. John, ce se petrece? Noi doi nu suntem logodiți...

— Vorbim despre asta mai târziu, o întrerupse John. Nu spune nimic acum, fii fată de treabă, și o să-ți explic totul mai târziu.

Lucianna se holbă la el. Fii fată de treabă...? Cum îndrăznea să îi vorbească pe tonul ăsta, să se comporte în felul ăsta cu ea...?

— John..., începu ea, dar acesta își scutură capul.

Cum și ceilalți invitați de lângă ei își ocupară locurile, Lucianna își dădu seama că nu are altă variantă decât să aștepte până ce nu mai era atâta lume prin jur pentru a-i cere o explicație și pentru a-i spune că, departe de-a fi vorba de o logodnă, relația lor era definitiv și irevocabil terminată!

Cina părea să se prelungească la nesfârșit. Lucianna se încruntă ușor văzând cât de mult bea John. Fața îi era transpirată și căpătase o roșeață nesănătoasă. Brusc, Lucianna își dădu seama cum va arăta el peste douăzeci de ani. Cum naiba de i se păruse vreodată atrăgător?

Se ridică automat în picioare.

— Unde te duci? o întrebă John.

— La toaletă, răspunse Lucianna încetișor.

Mai era o fată înăuntru și inima îi tresări când, deschizând ușa, văzu cine era aceasta.

Felicity și „prietenul" ei stăteau aproape vizavi de ea și de John, iar Lucianna observase că și ea băuse o mulțime.

— Crezi că ai pus mâna pe el, nu? îi spuse ea Luciannei în zeflemea. Chiar crezi că John a venit mai repede din cauza ta. Ei, să știi că te înșeli foarte tare...

Îi zâmbi afectat Luciannei înainte de a-și îngroșa și mai mult stratul de ruj de pe buze.

— Adevăratul motiv pentru care s-a întors... pardon, a fost trimis înapoi... înainte de vreme, e faptul că John al nostru... John al tău... a avut o aventură cu soția unuia dintre asociații canadieni. El a aflat, iar John a fost trimis acasă în dizgrație, deși bineînțeles că nu s-a făcut publică toată treaba. Nevasta spune că a fost o confuzie și că soțul ei a înțeles greșit, iar John, ei, John pretinde că departe de a fi avut o relație cu soția altcuiva, număra zilele până se va întoarce acasă la viitoarea lui soție. De fapt, nu vrea câtuși

de puțin să se însoare cu tine, dar știe că dacă nu o face rămâne fără slujbă. N-ai nimic de spus? o provocă ea pe Lucianna cu un ton mieros. Ei, dacă nu mă crezi de ce nu-l întrebi pe John? Nu că el ți-ar spune adevărul. A avut o grămadă de relații secrete, să știi. Nevasta asociatului canadian nu e prima lui abatere. Îi plac tipele mai în vârstă și măritate... în felul ăsta e mult mai ușor să scape de ele când relația și-a pierdut din farmec... Dumnezeule, te-am șocat? zise ea cu evidentă nesinceritate când văzu reacția Luciannei. Dar trebuie să fi bănuit lucrul ăsta, nu? La urma urmelor, înainte să plece ți-a arătat cât se poate de clar că nu-l mai interesează persoana ta, nu-i așa? Așa că trebuie să te fi întrebat ce se întâmplă când l-ai văzut întorcându-se în postura amantului adorator... De fapt, voi doi nici n-ați fost amanți, nu-i așa? Mi-a spus asta în noaptea în care el și cu mine... Hopa! Cred că nici de asta nu știai, nu?

Lucianna așteptă ca ea să plece, apoi se duse în hol să comande un taxi și îi ceru recepționerei o bucățică de hârtie pentru a-i scrie un bilet lui John. Îi scrise numai câteva cuvinte, spunându-i că relația lor se terminase și adăugând că ar prefera ca el să nu facă vreo încercare de a o contacta.

În chip straniu, în clipa în care urcă în taxi și îi dădu șoferului adresa fermei, avu un sentiment de imensă ușurare, ca și când ar fi evadat. Aventurile lui John cu alte femei nu o atingeau câtuși de puțin și era mulțumită în sinea ei că nu avusese vreo relație intimă cu el și, prin urmare, nu trebuia să își facă nici o grijă în privința sănătății.

Când taxiul intră pe drumul ce ducea la fermă, îi spuse șoferului să o lase la ușa din față, să nu intre în curte.

John era o parte din viața ei care acum, din fericire, se terminase. Ar fi dorit să poată gândi același lucru și despre durerea pe care i-o provoca dragostea pentru Jake, dar instinctul îi spunea că Jake și dragostea pe care ea i-o purta erau lucruri pe care nu le-ar fi putut uita sau ignora niciodată.

11

JAKE TOCMAI IEȘISE DIN DUȘ când auzi taxiul oprind la ușa din față a casei. Înșfăcă un prosop și coborî în grabă treptele, ajungând în vestibul exact în clipa în care Lucianna deschise ușa.

— Jake, șopti Lucianna uimită.

Avea de gând să îl întrebe ce Dumnezeu căuta acolo și de ce se comporta ca și când ar fi fost acasă la el. Trupul îi era alunecos și ud de la duș, iar prosopul pe care și-l înfășurase în jurul șoldurilor de-abia ascundea faptul că... că el era Jake... iar ea... ea era...

Dar, înainte de a putea deschide gura, fără să își dea seama de ce, Lucianna începu să plângă. Îl iubea cu disperare și doar la vederea lui simți nevoia acută ca el să o strângă în brațe cu tandrețe și dragoste și să....

Plângea în hohote, cu respirația întretăiată de suspinele adânci care făceau ca trupul ei să se cutremure de durere.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut...? Unde naiba e? întrebă Jake cu ferocitate, îmbrățișând-o.

Strângerea lui nu era tandră și drăgăstoasă ca în fanteziile ei, dar cel puțin îi oferea confortul și liniștea brațelor sale, trupului său.

Jake repetă întrebarea:

— Ce naiba ți-a făcut, Lucianna, și unde e?

— La cina la un restaurant, îi răspunse Lucianna printre sughițuri. L-am lăsat acolo. N-ar fi putut conduce mașina; a

băut prea mult. Le-a spus celorlalți că suntem logodiți și că urmează să ne căsătorim, continuă Lucianna suspinând încă în clipa în care brațele lui Jake se strânseră aproape dureros în jurul trupului ei. Dar nu era adevărat; nu voia câtuși de puțin să se însoare cu mine, o făcea doar pentru că a avut o aventură cu altcineva... Voia să mă folosească pentru a-și proteja slujba. De fapt nu m-a iubit deloc.

Începu din nou să plângă în hohote, deși nu avea idee care era motivul. Poate faptul că îmbrățișarea lui Jake era mai degrabă cea a unui frate decât cea a unui iubit, așa cum ar fi dorit ea.

Începu dintr-o dată să tremure.

— Ai nevoie de o băutură fierbinte și o să te liniștești..., îl auzi Lucianna spunându-i.

Frisonul ce pusese stăpânire pe trupul ei nu fusese regizat, ci natural și spontan. Văzând-o, Jake se încruntă și dădu drumul ușii, apucând-o pe Lucianna cu ambele brațe. Apoi îi spuse cu severitate:

— Ești în stare de șoc. Ai nevoie...

— Am nevoie de tine, Jake, îi răspunse Lucianna cu o voce tremurătoare. Am așa de mare nevoie de tine în clipa asta încât...

Nu ea se gândise să cumpere cartea care spunea cum să flirtezi cu un bărbat. Nu făcuse altceva decât să asculte ce i se spusese, să o cumpere și să o citească. Acolo scria că dacă atingi brațul gol al unui bărbat cu buricele degetelor și îți plimbi mâna pe pielea lui cu o mișcare lentă, senzuală, e puțin probabil ca el să nu răspundă unei astfel de provocări. Și dacă citise toate astea a cui era vina? Nu a ei.

Cine scrisese cartea aceea știa cu siguranță ce spune, gândi ea triumfătoare câteva secunde mai târziu, când simți brațul lui Jake încordându-se ca răspuns la atingerea ei.

— Lucianna, știu că John te-a rănit și că în clipa asta îți e...

— Mi-e frig, Jake, îi răspunse Lucianna luându-i-o înainte. Mi-e așa de frig, te rog ia-mă în brațe, zise ea pe un ton care inspira milă.

— Acum ai nevoie de o baie fierbinte și apoi de somn; totul o să pară mult mai ușor dimineață, ai să vezi, îi spuse Jake pe un ton categoric.

— Mmm..., încuviință Lucianna, ghemuindu-se și mai tare în brațele lui. Dar va trebui să mă ajuți, Jake; mi-e atât de frig...

Din poziția în care era, cuibărită în brațele lui, Lucianna auzi geamătul înfundat din pieptul lui Jake.

— Știu că nu-ți dai seama ce faci, Luce... ce îmi ceri mie să fac...

Lucianna își mută foarte încet privirile de pe pieptul pe chipul lui, umezindu-și în mod deliberat buzele.

— Ce îți cer să faci, Jake? Spune-mi..., șopti ea provocator.

Oare cele trei pahare de vin pe care le băuse să fi fost responsabile pentru felul absolut neobișnuit în care se comporta? se întrebă Lucianna amețită în timp ce își mută intenționat și foarte încet privirile, alt truc pe care îl învățase din cartea aceea, de la ochii la gura lui Jake.

Avu efect. Îi văzu mușchii de pe față tensionându-se, simți încordarea senzuală a trupului lui în timp ce încercă să se desprindă de ea. Apoi, cu o rapiditate și o forță care o luă prin surprindere, Jake o trase din nou înspre el, îi cuprinse fața în mâini și printre sărutările pline de pasiune îi spuse:

— Uite ce îmi faci, Luce... Uite cât de mult te doresc.

În mod instinctiv, Lucianna se lipi și mai tare de el, își încolăci strâns brațele în jurul lui și îi răspunse nestingherită la sărutări, cu aceeași intensitate și pasiune.

Dintr-o dată îl auzi pe Jake întrebând-o cu afecțiune:

— Ce vrei tu de fapt, Lucianna? Pe cine vrei? Pe mine...?

— O, da, pe tine... pe tine te vreau, Jake, îi răspunse Lucianna pierită în brațele lui. Du-mă în pat, Jake... te rog, te rog; te doresc atât de mult.

— Nici pe departe cât te doresc eu, replică Jake cu putere.

O ridică în brațe, dar, spre uimirea Luciannei, în loc să o ducă sus în dormitor, Jake se îndrepta spre ușa din fața casei.

— Jake, protestă ea, dintr-o dată neliniștită.

Se temea că după ce o lăsase să creadă că o dorește, Jake avea de gând să plece, să o părăsească așa cum făcuse și data trecută... Data trecută...

— Unde te duci? întrebă ea cu o voce răgușită.

— Te duc acasă, îi răspunse Jake fără drept de apel. Acasă la mine, în patul meu și o dată ce am ajuns acolo o să...

Văzându-i privirea, Lucianna începu să tremure, dar nu de frică...

Mai târziu nu avea să își amintească mai nimic din drumul scurt până la casa lui Jake. El avea numai prosopul

înfășurat în jurul trupului, dar din fericire nu îl văzu nimeni, fiind un drum necirculat. Casa și chiar dormitorul lui Jake îi erau deja familiare Luciannei, dar când el se îndreptă spre scări ducând-o în brațe, senzațiile, emoțiile care puseră stăpânire pe ea nu aveau nici o legătură cu faptul că acea casă fusese o parte din copilăria ei. În loc de asta...

La capătul scărilor Jake o lăsă jos din brațe și, prinzându-i fața în mâini, începu să o sărute, mai ușor la început apoi cu tot mai multă pasiune. Lucianna îi răspunse cu aceeași intensitate, abandonându-se cu totul în brațele lui.

— John..., începu Lucianna somnoroasă.

Cuibărită în brațele lui Jake, complet epuizată după cele petrecute în seara aceea, voia totuși să îi mai spună că nu era deloc necăjită pentru că John nu o iubea. Dar ochii i se închideau deja, respirația i se încetinea și dintr-o dată somnul o fură cu totul și îi fu imposibil să mai adauge vreo vorbă.

Jake, pe de altă parte, brusc se trezi de-a binelea.

John. Îi spusese John! Stând în întuneric, simțind trupul Luciannei ghemuit cu atâta încredere și dragoste în brațele lui, realiză cu tristețe că nu poate exista durere mai mare decât să o auzi pe femeia cu care tocmai ai făcut dragoste chemându-te pe numele unui alt bărbat. Bărbatul pe care îl dorea cu adevărat.

Lucianna se trezi pe neașteptate, nedându-și seama în primul moment unde se află. Apoi își aminti. Tremurând, încercă să își alunge lacrimile când realiză că încă o dată Jake o lăsase singură în pat. Patul lui, de data asta, nu al ei. Dând la o parte așternuturile, coborî din pat și se îndreptă către ușa întredeschisă de la dormitor.

Văzu o lumină jos și instinctiv se duse într-acolo. Se încruntă când, ajungând în vestibul, auzi că cineva folosește computerul din biroul lui Jake... Deschise ușa și intră, neținând seama de faptul că era complet dezbrăcată.

Jake era așezat la masa de lucru, îmbrăcat cu o cămașă și o pereche de blugi.

Încruntându-se în continuare, Lucianna se uită la monitorul din fața lui.

— Jake, ce faci aici? îl întrebă ea cu un glas tremurător.

— Lucrez!

— Lucrezi?!

Toate emoțiile pe care se luptase să le controleze izbucniră înlăuntrul ei.

— Ce e cu mine... ce e în neregulă cu mine? întrebă ea furioasă. De ce nu mă poate iubi nici un bărbat...? Mai întâi John și acum tu... Oh, nu-mi pasă de John. Acum mi-am dat seama că de fapt nu l-am iubit niciodată... de fapt chiar mă bucur că nu mă vrea... dar tu...

Lacrimile începură să îi șiroiască pe obraji și scuturară din cap pentru a le îndepărta.

— Te iubesc, Jake, dar știu că tu nu mă iubești. Ai încercat chiar să mă mituiești, să mă cumperi pentru ca nimeni să nu afle că tu și cu mine... Dar nu trebuia să faci asta... N-aș fi spus niciodată nimănui... Probabil te-ai gândit că pentru că ai... pentru că am fost amanți... că eu mă aștept să... Dar nu sunt chiar așa de naivă... Știu și eu unele lucruri. Și probabil că acum ești aici și lucrezi pentru că nu voiai ca eu să cred... pentru că nu vrei să cred..., se corectă ea, apoi se opri brusc.

Jake se ridicase de la birou și se îndreptă spre ea, având fața albă ca varul și o expresie în ochi care...

Nervoasă, Lucianna înghiți nodul care i se pusese în gât, protestând ușor în clipa în care Jake ajunse lângă ea și o apucă de braț:

— Jake...

— Cum adică mă iubești? o întrebă el de-a dreptul.

— Cum adică cum adică? replică Lucianna cu o voce tremurătoare. Probabil nu-ți convine că ți-o spun, dar așta e adevărul și n-am de gând să... Te iubesc, Jake, și îmi pare rău dacă nu vrei să...

— Îți pare rău? Oh, Dumnezeule, murmură el cu pioșenie. Lucianna, eu...

Se opri și trase adânc aer în piept, după care scuturâ din cap și îi spuse pe neașteptate:

— Hai cu mine...

Lucianna îl urmă docilă când Jake ieși din birou și se îndreptă spre scări, mergând atât de repede, încât cu greu reușea să țină pasul cu el.

La jumătatea scărilor el se opri să o aștepte și când ajunse în dreptul lui îi spuse pierit:

— Oh, Luce... Luce... Luce...

Apoi o luă în brațe și o sărută cu atâta pasiune, de parcă nu ar fi sărutat-o de ani de zile, de zeci de ani, de secole, de parcă nu ar fi sărutat-o de o viață. Și între sărutări îi spuse că o iubea, că o iubise întotdeauna și că o va iubi mereu.

La un moment dat Lucianna realiză că își pierduse complet controlul, dar asta nu mai avea nici o importanță acum, când se bucura de sărutările lui Jake, mâinile lui Jake, trupul lui...

— Să nu mai spui niciodată că eu nu te iubesc, îi zise Jake zece minute mai târziu când o luă din nou în brațe și o duse în dormitor.

O așeză pe pat, strângând-o cu putere la pieptul lui.

— Dar așa am crezut... ai zis..., începu Lucianna și apoi tăcu brusc sub sărutarea lui delicată.

Jake îi spuse încetișor:

— Te-am iubit din ziua în care am crescut suficient să-mi dau seama ce înseamnă dragostea, când tu erai mult prea mică pentru ca măcar să te gândești la asemenea lucruri. Te-am iubit și m-am urât pe mine însumi pentru asta și câteodată, trebuie să recunosc, aproape că te-am urât și pe tine.

Lucianna se ridică în fund, ochii ei scânteind de indignare.

— M-ai iubit tot timpul ăsta și n-ai spus niciodată nimic, nu mi-ai arătat niciodată...? M-ai lăsat să cred că nu-ți pasă, că nu mă vrei, mi-ai lăsat chiar senzația că vrei să mă plătești ca să păstrez distanța când ai venit cu contractul ăla...

Când ea se opri și trase adânc aer în piept, Jake o întrerupse cu fermitate:

— Acum oprește-te; hai să le luăm una câte una. În primul rând, în clipa în care mi-am dat seama ce simt pentru tine tu erai mult, mult prea tânără ca să-ți pot spune... ei, din punct de vedere legal aveai voie să te implici într-o relație sexuală cu mine, dar din punct de vedere intelectual, emoțional și așa mai departe... Dacă te-aș fi convins să mi te dăruiești, să mi te încredințezi, ar fi fost o crimă împotriva ta și împotriva dragostei mele. Nu ți-am spus nimic, Luce, pentru că te iubeam destul de mult să n-o fac... Acum astea pentru ce mai sunt? o certă el cu blândețe văzând lacrimile de emoție ce umplură ochii Luciannei.

— Oh, Jake, te-am judecat așa de greșit; în toți anii ăia, când tu păreai atât de reținut și de nepăsător, când eu...

Se opri și își mușcă buza, dar Jake o întrebă:

— Când tu...? Continuă. Ce voiai să spui? Sau să ghicesc eu? În toți anii ăia când te purtai cu mine ca și când simpla mea prezență te dezgusta?

— De asta te-ai hotărât să... să mă ajuți să devin femeie? îl întrebă Lucianna, nesigură.

Replica ei îl surprinse.

— Nu, îi răspunse el cu fermitate. Nu, n-a fost... și, dacă tot am deschis discuția, eu nu te-am ajutat să devii femeie, tu erai deja femeie... o femeie adevărată... cea pe care o iubeam, adăugă el fără drept de apel. Iar dacă alți bărbați, alt bărbat nu avea maturitatea sau inteligența să aprecieze lucrul ăsta, nici de-al naibii nu i-aș fi arătat eu. Nu.

Se aplecă înspre ea, îi cuprinse fața în mâini și o sărută cu dragoste până ce Lucianna, fără prea multă tragere de inimă, îi aminti că nu terminase ce avea de spus.

— Da, așa e, încuviință el. Și la cum arăți nici nu știu dacă o să reușesc să termin vreodată. Bine, bine. Deci unde rămăsesem? A, da. Principalul motiv pentru care am acceptat provocarea, deși bunul meu simț îmi spunea că n-ar trebui s-o fac nici într-un milion de ani, deci principalul motiv ai fost tu. Mă durea cumplit să te văd suferind în halul ăla, îi spuse el cu tandrețe, și mă enerva faptul că ceilalți nu te apreciau la justa ta valoare. Știam că dacă ar fi avut răbdare, dacă s-ar fi uitat mai atent... Dragostea, dragostea adevărată, n-are nici o legătură cu atracția fizică, cel puțin în cazul meu. E mult, mult mai profundă de atât. La urma urmelor, aspectul fizic al unei persoane este numai învelișul exterior. Și doar ce ai pe dinăuntru contează cu adevărat. Nu, am vrut să te ajut să descoperi adevărata putere a feminității tale, a ființei tale, pentru binele tău. Dacă singurul lucru care îmi era permis să ți-l dăruiesc era încrederea în tine însăți, încrederea în tine ca femeie, conștiința propriei tale valori pe care idioții ăia de frați ai tăi...

Se opri, scuturându-și capul.

— De atâtea ori în adolescența ta au...

— N-au vrut să mă rănească, zise Lucianna cu tristețe. Eram prea sensibilă... prea conștientă, poate, de felul în care băieții la o anumită vârstă vorbesc și reacționează la anumite lucruri legate de o fată.

— Şi-ai ascuns feminitatea pentru că îţi era frică de consecinţele ei, îi spuse Jake cu blândeţe. Eu îmi dădeam seama de asta, dar...

— Dacă mă iubeai atât de mult de ce m-ai părăsit... de ce m-ai respins când... după... noaptea aia...?

— Am simţit că am profitat de tine, mi-am încălcat propriile principii, m-am folosit de vulnerabilitatea şi nevoia ta, de faptul că erai tot mai conştientă de senzualitatea ta, într-un fel care contrazicea total ceea ce îmi promisesem în sinea mea că va fi relaţia dintre noi. Şi partea cea mai rea e că ştiam al naibii de bine că dacă aş fi dat timpul înapoi tot n-aş fi putut să mă controlez... să rezist... Să fac dragoste cu tine era ca şi când m-aş fi drogat: o dată ce am simţit gustul nu mă săturam şi voiam din ce în ce mai mult. Simţeam înlăuntrul meu nevoia pe care înainte putusem s-o controlez pentru simplul motiv că trupul meu nu gustase din dulceaţa... ta...

— Dimineaţă, nu-mi venea să cred că tu şi cu mine... că am... n-am ştiut niciodată că poate fi aşa... că pot să doresc... să simt...

Lucianna îşi întoarse timidă privirile în altă parte şi apoi îi spuse cu o voce răguşită:

— În braţele tale... cu tine... aşa... mă simţeam... era exact cum visasem că trebuie să fie când faci dragoste, dar crezusem că mie nu mi se poate întâmpla niciodată. Dar ce m-a durut mai tare decât faptul că nu erai lângă mine când m-am trezit a fost s-o văd pe Felicity plecând de la tine când am venit a doua zi la Hall. Trecuse deja pe la mine şi încercase să facă rost de numele şi de adresa ta. John vorbea mereu despre ea şi ştiam... Eram atât de geloasă, de plină de disperare şi de mânie, mi-era aşa de silă de mine.

— N-aveai de ce, îi răspunse Jake cu dragoste. I-am arătat cât se poate de clar că nu mă interesează ce are ea de oferit...

Jake îşi înclină foarte încet capul către ea să o sărute. Lucianna îşi ţinu respiraţia, întregul ei trup tremurând de dor şi de nerăbdare.

Apoi, surprinzător, el se opri şi o privi în ochi.

— Era să uit, îi zise cu asprime. Contractul pe care mi l-ai trimis înapoi făcut bucăţi. Ar fi trebuit să-ţi sucesc frumosul gât pentru asta, după câte necazuri am avut. Cum Dumnezeu ai putut să crezi că am făcut-o ca să te cumpăr?

Scutură din cap.

— Am făcut-o pentru că voiam să te ajut... Te-ai chinuit al naibii de mult să-ţi pui afacerea pe picioare şi eşti un mecanic bun, chiar unul foarte bun, Luce, să nu mai laşi pe nimeni să creadă altfel, o mustră el. Cred că-ţi dai seama că fără îndoială copiii noştri vor fi nişte mici genii, nu? adăugă şi începu să râdă văzând expresia de pe chipul ei. Cu mintea mea de afaceri şi cu talentul tău de mecanic, vor ajunge probabil să conducă lumea...

Lucianna se cutremură uşor.

— Sper să nu. E ultimul lucru pe care mi l-aş dori pentru ei, spuse ea încetişor.

— Dar ce le-ai dori atunci? o întrebă Jake cu tandreţe.

— Să fie fericiţi şi iubiţi... să aibă încredere în ei, să ştie că merită să fie iubiţi şi să iubească şi ei la rândul lor...

— Aşa va fi, îi promise Jake încetişor. La urma urmelor, avându-ne pe noi ca exemplu, cum ar putea fi altfel?

— Jake, e aproape dimineaţă, îi spuse Lucianna văzând primele semne de lumină perlând cerul la orizont.

— Ce bine... Îmi place la nebunie să te privesc în timp ce facem dragoste, Lucianna... Iubesc expresia din ochii tăi şi de pe faţa ta... Iubesc...

— Iar eu te iubesc pe tine, Jake, îl întrerupse Lucianna cu o voce răguşită. Te iubesc atât de mult.

— Chiar? Atunci vino aici şi arată-mi, o provocă Jake.

Râzând către el, Lucianna dădu aşternutul la o parte şi, mândră de nuditatea trupului său şi de reacţia lui Jake, străbătu micul spaţiu care îi despărţea şi se aruncă în braţele lui deschise.

SFÂRŞIT

Trăieşte clipe
speciale alături de
Harlequin

Penny Jordan
DRUMUL SPRE FEMINITATE

E adevărat că purta blugi și poate că nici munca ei nu era prea feminină, dar pe dinăuntru... Pe dinăuntru se simțea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită și dorită și avea de gând să dovedească lucrul acesta.

Jake se întrebă dacă mai era întreg la minte. Știind ce simțea pentru ea, era fără îndoială curată nebunie să o aducă pe Luciana într-un loc unde era obligat să privească metamorfoza ei de la crisalidă la fluture...

Penny Jordan

Născută în Preston, Lancashire, scriitoarea engleză trăiește acum împreună cu soțul ei într-o frumoasă casă din secolul al XIV-lea, în Cheshire. Ea scrie de mai bine de 15 ani și are peste 100 de titluri publicate, dintre care „Power Game", „Cruel Legacy" și „Power Play" apar pe listele de bestseller-uri ale ziarelor „Sunday Times" și „New York Times".

ISBN 973-99193-0-8